

РУБИ ДИКСЪН ПЛЕННИЦА НА ЗВЕЗДНИЯ ПИРАТ

Част 1 от „Звездни пирати“

Превод от английски: Ralna, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

КИВИАН

Някои задачи са истински трън в задника.

Вдигнах крака върху контролния панел на кораба си, *Танцуващият глупак*, и игнорирах погледа, който Сенторр хвърли към мен. Нямаше да счупя нищо, затова игнорирах физиономията, която ми направи. Дори да бях изритал контролния панел, той щеше да се мръщи по-малко, отколкото като си опрях краката на него, затова отдавна се научих да не му обръщам внимание. Лесно можех да се справя с настроенятията му.

В момента събеседникът, в другия край на комуникативната връзка, бе този, който ме караше да искам да му затворя.

— Както казах, плановете се промениха. — Каскриският сенатор Бом Тх'лек продължи да говори спокойно, все едно току-що не бе хвърлил на вятъра целия къртовски труд, който бях вложил. — Сега искаме два пъти повече летхиулски кристали, отколкото искахме в началото. При нас нещата малко ескалираха. Разбира се, ще платим колкото е нужно.

Изсумтах. Да му се не знае, много ясно, че щяха да платят. Потърках челото си с ръка, мислейки колко ще ми бъде по-лесно, ако можех направо да бръкна с пръсти в мозъка си и да сложа край на мъките си.

— Осъзнаваш ли, че екипажът ми се състои само от четирима човека? Не е като да съм заобиколен от войници. След като искаш да удвоя първоначалната ти заявка, всичко се променя. Трябва да се вземат под внимание кредиторите, както и самата среща...

— Сигурен съм, че ще намериш начин — ми каза Бом Тх'лек — Само гледай да се случи, или сделката отпада. — Той сложи край на разговора, преди да успея да го сторя аз.

Изръмжах и ударих с юмрук по контролния панел.

— Три шибани седмици работим по този проект, обсъждаме планове и задействаме връзките си на планетите и сега той решава, че иска двойно?

— Звучи така, сякаш пиратството не носи достатъчно облаги — обади се сухо Аливос.

— Млъквай — извиках му подразнен. Тази фраза ми беше повтаряна отново и отново. Бившите военни са голяма напасть, но поне Аливос знае какви ги върши, и освен това му се плащаше много добре да бъде пират. Само дето бе проклет деспот. Настроението ми вече бе достатъчно кофти, нямах нужда да ме дразни и той.

— И сега какво? — Тарекх, нашият медик, се обърна към мен. — Да зарежем ли това? — Той се облегна на портативната конзола и смръщи грамадното си грозно лице. — Да ги изобличим? Да пуснем информация към правителството им?

Потърках обръснатите страни на главата си, докато обмислях какво да правим. Каскри бяха задници, но освен това плащаха добре и бяха редовни наши клиенти. Не се боях да въртят незаконни сделки и си плащаха за това удоволствие. Ако ги изпортим, щяхме да получим своите пет минути удоволствие заради отмъщението, но щяхме да изгубим доста капитал. А все пак, пират, който не може да си държи устата затворена, щом се отнася до работодателите си, е безработен пират... или мъртъв такъв.

— Ще се справим с това — казах на екипажа си, обмисляйки промените. — Това все още е добре платена работа и сме вложили адски много пари и време в нея.

Сенторр ми хвърли любопитен поглед.

— И след това?

— И след това ще поискаме двойно заплащане, ако си искат товара — заявих с лека усмивка и се изправих на крака.

— Добре, но как ще се справим с това? Отне ни няколко седмици да уредим срещата на станцията Хаал Уи — Аливос изглеждаше загрижен.

— Ще го измисля. Само трябва да преценя внимателно въпроса и да си взема дрехите — погледнах към Сенторр. — Поеми управлението.

Той изсумтя при думите ми, но се обърна към контролния панел, връщайки се отново към работата си. Точно затова моите хора бяха

толкова добри. Може да се цупят, но когато трябваше да се върши работа, се вършеше както трябва и работехме като екип.

Тръгнах през кораба си, насочвайки се към капитанската каюта. Това не бе първият път, в който променях условията на сделката в последния момент, и нямаше да бъде последният. Просто трябваше да обмисля ситуацията. Плъзнах пръсти по стената на коридора, докато вървах през кораба, изгубен в мислите си. Истината бе, че не мислех толкова за работата и колко се прецакаха плановете, които имахме. Мислите ми бяха на хиляди километри от тук. Не забелязах разпилените инструменти на рафта на стената и почти не обърнах внимание на празния контейнер за гориво, който сритах на влизане в стаята си. Притиснах длан към панела на ключалката и вратата се плъзна настрани. Щом се озовах вътре, я затворих и притворих очи чувайки нежната музика, която се включи. Останалата част от кораба можеше да е пълна кочина, тъй като Тарекх отговаряше за чистенето, а той е мързел, но тук всичко бе в идеален ред.

Това ми помагаше да мисля.

Задачите идваха и си отиваха. Каскри винаги гледаха да променят по някакъв начин задачите, които ни възлагаха, и именно това бе причината да работят с пирати, а не с обикновени търговци. Е, това и факта, че се опитвах да купя нелегална стока. Но не това ме тревожеше. Беше нещо друго.

Гледах металния таван над себе си, без истински да го виждам. Имах нужда да се фокусирам върху дестинацията ни, станцията Хаал Уи, належащия проблем да удвоя количеството на кристалите и факта, че трябваше да измисля как да го направя, имайки предвид, че имахме пари само за първоначалния товар. Връзката ни на станцията бе колкото арогантен, толкова и глупав, затова едва ли щеше да е трудно да го убедим да удвои товара. Просто имах нужда от свестен план.

Погледнах към гардероба си. Беше пълен с интересни, скъпи поръчкови дрехи и платове. Но за мен не значеха нищо. Просто част от имиджа, който поддържах... този, че след като съм пират значи бях идиот, който се интересува повече от лъскави украшения и хубави дрехи, отколкото от това да си изцапа ръцете. Всичко започна като маскарад, с който да се подиграем на един доста глупав клиент, но след като изпробвах ефекта му при още няколко поръчки, реших да го добавя към цялостната си визия. Никой не се бои от напудрен мъж от

расата мессакаш, с добре стилизирана прическа, облечен с най-скъпите дрехи и пилотиращ кораб с нелепо име.

И точно това исках да мислят те. Исках да ме подценяват. Разбира се, не бях признавал пред никого, че обичах добре направените дрехи и начина, по който подчертаваха тялото ми. Дори аз знаех кога да си държа устата затворена.

Обаче не отидох към гардероба си. Вместо това, взех портативния си комуникатор и пуснах последното съобщение. На екрана проблесна датата, на която бе получено, преди да се включи. Широко ухиленото лице на по-големия ми брат се появи на екрана и почти не приличаше на себе си. Докато растяхме Джутари бе дистанциран, почти студен. По време на дните му като пират, той бе компетентен и ефективен, добре обучен и смъртоносен. В затвора бе изгубил част от теглото си и погледът му бе пуст и безразличен. Сега никой не би могъл да го сравни с този усмихнат, леко замаян мъж, чието лице виждах на екрана.

„Клоуи е бременна — казваше той в съобщението си, потърквайки челото си и поклащайки глава с разширени от удивление очи. — Лекарят най-после успя да дойде до тази част на галактиката и ѝ сложи инжекциите, от които имаше нужда. Изглежда номерът проработи веднага. Разбира се, може да е и защото използвахме всеки удобен случай да правим опити. — Той се засмя и звукът бе изпълнен със задоволство. Някъде зад него се чу глас и лицето му отново светна. — Ето я и нея. Чакай да я извикам, за да ти каже сама. — Камерата се разтrese и след миг показва бледата, сладка човешка жена легнала на огромно легло във фермата на Джутари, на планетата Рисда 3. Намираше се някъде на средата на нищото, но по радостта на лицето на брат ми нямаше как да го предположиш. Жената... неговата половинка... измърмори нещо, преди да пъхне главата си в голяма купа. Преди да успее да се зачудя какво става, чух звуци от повръщане и Джутари завъртя камерата, насочвайки я отново към себе си, показвайки ми леката си гримаса. — *Сега моментът не е подходящ. Клоуи е малко болна откакто лекарят си замина, и изглежда знаем каква е причината. — Той се ухили широко, показвайки всичките си зъби — Ще ставаш чичо. Какво мислиш за това?“*

Още не бях изпратил отговора си. Не знаех как да му кажа, че наистина не ми дреме и че вероятно е направил най-грозното бебе в цялата галактика.

Все още се учех да привиквам към странно изглеждащата му човешка половинка. Дори не можех да си представя как изглежда един такъв хибрид.

Брат ми продължаваше да се хили срещу камерата, докато продължаваше.

Както и да е, не се обадох само, за да ти кажа добрата новина. Нямаме много гости тук във фермата, затова някой път, когато си между две задачи, ако искаш може да се отбиеш да се видим. Клоуи много ще се зарадва на компанията ти. Освен това, тя ще ти е адски благодарна, ако ѝ донесеш нещо сладко. Започна да изпитва копнеж към сладките неща. — Той спря за миг. — Много, много сладки неща. Ще ти платя. Но дори да не успееш да намериш нещо сладко, ела ни на гости. — Той погледна към леглото и след това се обърна отново към мен, насочвайки пръст към екрана, все едно можеше да ме види, докато записва. — Това е заповед, смотано галактическо лайненце. Ела и кажи здрасти. — Камерата се насочи за миг към тавана, преди Джутари отново да я сложи на фокус. — О, Клоуи каза, че копнее и за нещо кисело. Затова много сладки и много кисели неща. — Той се ухили отново и след миг екранът изгасна, показвайки, че това бе краят на съобщението.

Брат ми, бившият наемен убиец. Брат ми, мъжът, от когото някога се боях в цели три галактики. Сега бе фермер и скоро щеше да стане баща. Нахилен идиот обвързан с много странно изглеждаща човешка жена, която сега носеше вероятно най-странно изглеждащото бебе на света.

Някак беше... странно.

Не бях си помислял, че може да стане нещо такова, когато спасих Джутари от затворническата планета. Той бе изпратил сигнал и аз му отговорих. Моят собствен „диск за спешни случаи“ все още се намираше имплантиран в меката част на бузата ми и прокарвах език по него всеки път, когато се отегчах или като се замислех за живота, както днес. Никога не ми се е налагало да го използвам. Можех да го откъсна от бузата си с едно захващане, да сваля диска и да го активирам, така че брат ми да дойде за мен, без значение къде и кога. Без въпроси. Това бе

семейна традиция, точно като пиратството. Баща ни бе този, който си бе имплантирал такъв диск, и който убеди мен и брат ми от нуждата от подобна застраховка.

Никога не бях изпадал в ситуация, в която да използвам диска, но на Джутари му се наложи.

Когато го прибрах от затворническата планета, наистина не очаквах да води компания със себе си, камо ли да бъде жена. И още по-малко очаквах да е *човешка* жена, от раса толкова примитивна, че не бе позволено да се въвежда в галактическата общност. Тяхната планета бе много далеч и единствените човеци, които бях виждал, бяха роби на черния пазар. Като екипаж, *Танцуващият глупак* не се заемаше с работа свързана с робство или трафик, от какъвто и да е вид. Прекалено мръсна работа. Единственият път, в който съм бил близо до човек, бе, когато брат ми се появи със своята женска, обявявайки, че е негова.

Замислих се за страховития ми брат и дребната, крехка човешка жена, която изглеждаше толкова не на място на борда на кораба ми. Тя бе тиха, залепена за тялото на брат ми, но достатъчно смела, предполагам. В началото бях решил, че я взима със себе си от някакъв вид благодарност или да я третира като домашен любимец.

Бях истински учуден, че я е направил своя половинка. Сега бях направо удивен, че ще имат бебе. Моят брат — небезизвестният наемен убиец — изглеждаше... доволен. Щастлив.

С половинка, ферма и дете на път.

Наистина много странно.

Може би годините в затвора го бяха променили много повече отколкото осъзнавах. Може би за него грозната човешка жена заслужаваше благодарността и защитата му, и тъй като и двамата живееха на отдалечена планета, бе започнала да му се струва привлекателна.

Може би.

Сетих се за блаженото изражение на лицето на Джутари, докато държеше половинката си и начинът, по който притискаше устата си към нейната, все едно не е нищо. Все едно не нарушаваше няколко дузини хигиенни закони съществуващи в дузина галактики.

Потреперих.

Може би цялото това време в затвора е накарало брат ми да оглупее.

Може би това бе причината всичко да ме тревожи толкова, карайки ме да се чувствам зле и оставяйки гаден вкус в устата ми.

Полегнах за малко, а когато се събудих в ума ми вече имаше изграден нов план. Преоблякох се в чисти дрехи, изтръсках интересните си ръкави и се насочих към столовата на кораба ми. Тарекх бе там, пълнейки устата си с нудли, а Сенторр седеше с чаша чай на масата пред себе си.

— Е? — попита Сенторр — Измисли ли нов план?

Кимнах и изпратихме съобщение до Аливос да се присъедини към нас. Когато и четиримата бяхме вече в една стая, започнах да обяснявам какви промени ще бъдат направени. Почувствах се добре... повече като себе си. Харесваше ми да живея на ръба и обожавах предизвикателствата. Обичах да изигравам враговете си, показвайки им колко по-умен бях от тях, като ги ограбя.

И нямаше да мисля за брат ми и странната му човешка половинка, особено като сега имах по-голям проблем.

Потърках ръце една в друга, готов да се заема с това. Удвояването на кристалите значеше двойно заплащане за нас. Оригиналният ни план включваше среща с нашия контакт Джут'Хнай. Той беше търговец от расата ооли, нов в задкулисните сделки, и искаше да се срещнем в бар на станцията Хаал Уи. Идеално за мен. На публично място или не, можех да правя бизнес навсякъде, а точно тази бе от онези подмолни станции, на които всеки можеше да се справи много добре, ако познаваше мястото. Ще му купя няколко питиета и ще се държа приятелски, ще играя ролята на пирата идиот, ще му платя за кристалите... и ще открадна парите в мига, в който той напусне бара.

Планът не се бе променил много повече от това.

Все още смятах да му купя няколко питиета, да го предразположа и да го питам дали има още кристали. Отговорът му щеше да ми каже всичко... ако стане алчен, значи има още. Ако се колебае, значи ги няма, но може да ги осигури. Ако се ядоса, значи няма повече от тези. Затова ще видим какво ще се случи.

Хазартът бе главната част от плана тази вечер. Това бе най-старата игра и ненапразно, защото се получаваше най-добре щом имаш

работа с идиоти. Щях да изиграя няколко ръце и да изгубя, само за да го накарам да стане по-невнимателен. В крайна сметка щяхме да играем за кристалите. Ако той *наистина* има още кристали, щяхме да му ги оберем всичките. Може да се наложи да използваме повече сила, отколкото планирахме първоначално, но всичко щеше да бъде под контрол. Докато си играя с нашата дружка, наливайки го с питиета, Тарекх щеше да е в бара зад мен, ако имам нужда от подкрепление. Аливос и Сенторр щяха да са на доковете на станцията, за да пренесат кристалите до нашия кораб.

Щеше да бъде игра на хазарт и преструване на изтупан пират идиот.

Планът беше идеален за глупаци и Джут'Хнай нямаше да заподозре нищо. Търговецът от расата ооли едва сега стъпваше на черния пазар и щяхме да се възползваме от това, така че да се замисли следващия път дали да си има работа с пирати.

Всичко ще мине идеално, ако всеки се придържа към плана.

ГЛАВА 2

ФРАН

Преди да те опипат с пипала, все едно никога не си бил опипван. Няма с какво да сравниш чувството на безпомощност и посегателство, като това извънземен да пъхне пипалата си под полата ти, обвивайки с израстъка задните ти части.

Не беше нещо, което бях предполагала, че ще изживея някога, но напоследък преживявах много неща за пръв път.

Първият път, в който се събуждам и осъзнавам, че съм била отвлечена от леглото си? Отметнато.

Първият път, в който виждам извънземен? Отметнато.

Първият път, в който съм продадена в робство? Отметнато. Отметнато. Отметнато.

Тихият глас в главата ми... онзи, който посочва очевидното по най-дразнения начин... започнах да го наричам Уф, Фран. Защото всеки път щом се обадеше, си казвах „Уф, Фран“.

Днес Уф, Фран казваше *Е, сама каза, че искаш година почивка след колежа, за да може да изживееш някакво приключение.*

Мерси, Уф, Фран. Много мерси. Вселената имаше скапано чувство за хумор, защото това не бе точно каквото имах предвид.

Пипалата се плъзнаха отново под полата ми и аз се мръднах настрана. Или поне опитах да мръдна. Нямаше много място в претъпкания бар, и особено имайки предвид факта, че бях с каишка около врата и на къс повод в ръката на поробителя си. Задърпах оковите на китките си, въртейки ръце в опит да се освободя, но никой не ми обърна внимание. Никой не ме и поглеждаше в тази адска версия на стриптийз бар. Единствените, които ме забелязваха, бяха онези, чието внимание не исках по никакъв начин.

Мислех, че положението е зле, когато се събудих в клетка, лишена от дрехите и достойнството си и без да имам никаква идея какво се случва. Някак бях отвлечена от леглото си и отведена в

космоса. Звучи толкова нелепо, че самата аз не можех да го повярвам в началото. Бях сигурна, че съм дрогирана, че някой е пуснал нещо във водата на сградата, в която бе апартаментът ми. Нещо. Каквото и да е. Защото в това нямаше никакъв смисъл. Но докато дните минаваха и аз не се събуждах, трябваше да приема факта, че този ужасяващ свят не е лош сън или химическа реакция... това бе новата ми реалност.

Бях затворена в клетка, като животно. Водата ми се даваше в бутилка, подобна на онази, която слагах в клетката на хамстера си, когато бях дете. Храната ми бе плочка от нещо твърдо и безвкусно, което получавах два пъти на ден. Дрехи? Не. Обувки? Не. Отговори? Не. Третираха ме като животно, дори имах пластмасова кутия с някакъв странно изглеждащ абсорбиращ пясък в клетката си, която служеше за тоалетна на всяка „жива стока“. Беше унижително и ужасно, но не бях единствената, която държаха в плен. Имаше зелени същества и други яркочервени, които приличаха на кръстоска между слон и броненосец, и още една човешка жена, която видях само мимоходом. Беше очевидно, че бе продадена за домашен любимец.

Клетката бе мой дом за няколко дни, или поне така мисля. Нямах часовник, а светлината на кораба... или космическата станция, или където и да се намираме... намаляваше от време на време, затова броях така дните. На втория ден, към ухото ми бе прикрепено някакво огромно, ужасно изглеждащо устройство, което да превежда извънземните езици. Два дни след това бях изведена от клетката си и бях добре изтъркана от същество приличащо по-скоро на морска анемония, отколкото на човек. Едва няколко часа след това пред клетката ми пристигна някой.

Купувач.

Почти не обърнах внимание на извънземния, който ме гледаше през металните решетки на клетката ми. Извънземните идваха и си отиваха през цялото време. Понякога ме хранеха, понякога само ме зяпаха. Никой от тях дори не опита да ме освободи, затова не ме бе грижа за тях.

— Ако я искаш, твоя е — обади се пазачът и това привлече вниманието ми. Две минути по-късно ми дадоха парче плат, което да обвия около бедрата си, и дълга, декоративна огърлица, която се люлееше около гърдите ми и не прикриваше абсолютно нищо. Избутах дългата си коса напред, за да се прикрия, но от това нямаш особено

голяма полза, тъй като новият ми „собственик“ скоро пристигна с каишка за врата и белезници за китките ми. Бях завързана и изведена от клетката си, като кученце от зоомагазин.

Беше толкова... унижително.

Когато той плъзна ръка под полата ми и стисна задника ми, го ударих през пръстите. Той само се изхили и подръпна веригата, принуждавайки ме да тръгна напред.

Сигурна бях, че този тук не търси някой, който да му пере дрехите, имайки предвид костюма, който ми бе даден и начина, по който мъжът сграбчи задника ми. *Уф, Фран.*

Мъжът, който ме купи, отново дръпна рязко веригата. Добре „мъж“ може би е малко пресилено. Приличаше по-скоро на кръстоска между грамаден плюшен динозавър и стъпкана жаба. „Ръцете“ му бяха пипала, а на лицето си нямаше типично изражение, само зейнала паст. Беше поне половин метър по-висок от мен, ако не и повече, и размерите му са по-скоро набити, отколкото дребни. Чудех се какво, по дяволите, ще иска от една човешка робиня, тъй като бях напълно сигурна, че анатомииите ни няма да съвпадна, но имайки предвид огромната издуптина под колана му, да „съвпадна“ едва ли е на челните места в списъка му с приоритети.

И в следващия миг започнах да си представям какво ли се крие под препаската му. Господ да ми е на помощ.

Борех се с този ужас през последния час и нещо, и откакто жабокът ме измъкна от клетката и поведе надолу по коридора осъзнах, че той нямаше никакво намерение да се отнася добре с мен.

Бях продадена като секс играчка на извънземен. Бях обучен пудел, който може да бъде чукал. Самата мисъл беше отвратителна и ужасяваща, и докато се блъсках от възмущение към паника и обратно, мислех как да се измъкна от това. Трябваше да има начин. Не може животът ми да се превърне в това.

Всяка изминала минута обаче, ужасите ставаха все по-големи. Той ме влачеше от зала в зала и след това в нещо подобно на капсула, което се полюшваше и тресеше, все едно се намираше върху повърхността на вода. През прозорците не се виждаше нищо, освен звезди и мрак, и започнах да чувствам гадене от люлеенето. Още двама подобни на жабоци мъже чакаха до контролните панели, а странните им изцъклени очи ме гледаха по възможно най-зловещия начин. Обвих

ръце около тялото си, вледенена до кости, без значение, че в кораба бе горещо и влажно.

Какво да правя сега? Погледнах назад към металния, сив коридор, от който тъкмо бяхме дошли. Дали да не пробвам да избягам обратно там? Да се надявам, че някой на космическата станция ще се отнесе добре с мен?

Собственикът ми отново дръпна веригата, влачейки ме напред със себе си. Нямах избор. Трябваше да го последвам. Колебливо влязох навътре в кораба. Жабчо се настани на една от седалките и започна да лае заповеди на останалите жаби. Той дръпна отново каишката ми, сочейки към пода до краката си.

Той сериозно ли? Нима очаква да седя на земята като куче? Изкушавах се да се изпия в обувките му, както би направило едно непослушно куче.

Той нагласи коланите на седалката си и аз се огледах за моите.

— Къде да седна аз? — попитах го на английски.

Жабчо измуча нещо и отново посочи към краката си. Преводачът ми преведе думите му. Там бе мястото ми.

Отворих уста да възразя, но капсулата се наклони рязко надолу и аз се стоварих на пода. Едва не се задуших при силното опъване на каишката и в крайна сметка се оказах в краката на собственика си. Давейки се, потърках врата си и успях да седна.

Жабчо ме погали по главата.

По някакъв начин, цялото това ужасно отношение е добро, само по себе си. Заради него съм прекалено бясна, че да се боя от предстоящото изнасилване. Знам, че ще се случи. Знам, че се задава. Но точно сега бях прекалено разярена, задето се отнася с мен като непослушно куче, че да мога да мисля за нещо различно. Нищо чудно, че кучетата бягат от собствениците си. Точно сега, всичко, за което можех да мисля, бе бягство.

Капки пот се стичаха по кожата ми, карайки косата ми да залепва за шията и раменете ми. В този кораб бе адски горещо, но изглежда само на мен не ми понасяше. Останалите изглеждаха доволни. Вероятно би трябвало да съм благодарна, че бях само по препаска, иначе със сигурност щеше да ме тресне топлинен удар.

Обаче не бях доволна. По-добре да получа удар.

Малката капсула се издигна нагоре, а Жабчо се наведе към мен от удобния си стол.

— Ваашнаамх?

Гледах го безизразно, чакайки преводачът да се включи. Нищо не се получи.

Той посочи към гърдите си, ръмжейки нещо, което преводачът не можеше да преведе, а след това посочи към мен и повтори.

— Ваашнаамх?

О, нима питаше за името ми? Колко мило от негова страна.

— Майната ти — сопнах се аз. — Начукай си го, мамка му.

— Фхдо — съгласи се той и се засмя, сякаш е най-забавното нещо, което някога е чувал. След това се обърна към мъжете си. — Човешкият език е толкова глупав. Звучи все едно повръщат.

Той... не осъзнаваше ли, че носех преводач и можех да го разбирам? Погледнах го намръщено и осъзнах, че разговорът не е за мен. Мъжете му се засмяха по жабешкия си начин и започнаха да говорят най-ужасяващи неща за анатомията ми, докато корабът летеше през космоса.

Когато кацнахме, бях стотици пъти по-уплашена, представяйки си отвратителна спалня и това, което се очертаваше да бъде следващата глава от тази моя книга на ужасите. За моя изненада, щом слязохме по рампата се озовахме в нещо... приличащо на бар или клуб. И когато собственикът ми задърпа веригата, осъзнах, че ще влезе там заедно с мен. Проклет ад. Задърпах се срещу оковата, но въпреки начина, по който собственикът ми изглеждаше, подут и подпухнал, явно бе доста силен.

Той ме задърпа през препълнения клуб и можех да видя извънземни във всевъзможни форми и размери. Отскачах настрани, когато някой от тях се опитваше да докосне косата ми или да бръкне под полата ми. Всички бяха възхитени от човека. Те зашумяха с интерес, докато във въздуха се носеше някаква странна музика заедно с гъст облак от пушек и кофти парфюм. Тела във всякакви форми и цветове, изпълваха мястото, а до стените бяха наредени малки маси. Извънземните взимаха причудливи, подобни на балончета, пълни с течност питиета от устройства на масите. Мястото беше подобно на банан версия на бара от *Междузвездни войни*.

Собственикът ми ме задържа към края на заведението. Всички изглежда бяха очаровани от появата ми и собственикът ми пухтеше от гордост, разказвайки на всички колко съм му струвала. Успокоих се малко. Може би съм интергалактическа версия на екзотичен пудел и той просто иска да се изфука с мен.

Но тогава Жабчо грабна ръката ми, притискайки я към огромните си слабини, и осъзнах, че тази надежда е въздух под налягане.

Осъзнах, че тази нощ със сигурност ще умра. Защото ако това същество опитах да ме изнасили, щях да се бия до самия край, преди да му позволя да го стори. И бях почти сигурна, че той възнамеряваше да направи именно това.

Уф, Фран.

ГЛАВА 3

КИВИАН

Моят контакт ооли водеше със себе си робиня.

Човешка робиня.

Опитах се да не я зяпам, докато Джут'Хнай си проправяше път към масата, грубо и тромаво, като всички от неговата раса, на космическа станция с нормална гравитация. Очаквах да видя служестата му физиономия и разчекнатата му муцуна. И преди бях имал вземане-даване с хора от расата ооли и трябваше да призная, че не ми бяха любимци, макар да бях виждал и по-странни неща от тях.

Подготвих се за тази среща с дни. Преговорих няколкократно плана с екипажа си. Въоръжих се, напълних резервоарите на *Глуака* и дори скрих допълнителни оръжия из станцията. Облякох се в най-добрия си костюм от панталон и палто направени от бродиран Сашим плат, който казваше „Имам пари и знам най-тъпите начини, по които да ги изхарча“. На почти всеки пръст имах пръстен, а краищата на рогата си бях украсил с гравирани безценни метали. Приличах повече на новобогаташ, отколкото на пират и това бе намерението ми. Освен това се бях нагълтал с всевъзможни антидоти, в случай че някой реши да отрови пиетието ми.

Бях готов за тази среща.

Но нищо не можеше да ме подготви да видя човешката жена, вървяща след търговеца ооли, която толкова много приличаше на жената на Джутари, Клоуи, че ми се наложи да я погледна още няколко пъти, за да се убедя, че не е тя. Ооли се заклати и се настани на масата срещу мен, в далечния край на бара. Знаех, че не биваше да я зяпам, но просто не можех да се сдържа. Все пак, това бе едва вторият човек, който виждах от близо.

Тя бе очарователна. Като първо, почти напълно бе гола. Очевидно за Джут'Хнай не бе приоритет да я облече както трябва. Парцалите, които ѝ бе дал, за да прикрие тялото си, щяха да нарушат

законите на доста планети, което бе причината и останалите клиенти на клуба да я зяпат. Не ги винях. Кожата ѝ бе копринено нежна, с един нюанс по-тъмна от розовата плът на Клоуи, и нямаше нито една люспа или каквото и да е, за да се защити. Тя изглежда толкова... гладка. Така фина.

Създадена за нежно докосване. Пръстите ме заболяха от желание да я докосна.

Косата ѝ изглеждаше мека, блестяща и тъмна. Гърдите ѝ бяха изненадващо забележими и изпъкнали изпод герданите със символите на клана ооли. Те подскачаха и се притискаха към бижутата, привличайки погледите към себе си. И тя го осъзнаваше много добре, имайки предвид как буташе косата си напред върху гърдите, за да ги прикрие. Около шията ѝ имаше широка яка с прикрепена към нея верига.

— Видя ли домашния ми любимец? — измуча Джут'Хнай към мен. Той дръпна веригата на робинята си, принуждавайки я да пристъпи по-близо — Нова е. От последната пратка, измъкнах я преди някой да успее да я зърне. Доста кредити се изръсих за нея. Виждаш ли какво може да ти купи успеха, Кивиан?

— Виждам — промърморих аз. Знаех, че не биваше да гледам, но не можех да се спра. Външният ѝ вид бе напълно странен и все пак я намирах за невероятно красива. Чертите ѝ бяха деликатни, костите крехки и въпреки всичко в очите ѝ имаше такава ярост, каквато не бях виждал в погледа на Клоуи. Половинката на брат ми изглеждаше сладка и нежна. Тази тук можеше да те изпепели с поглед и когато Джут'Хнай дръпна каишката ѝ, тя позволи в изражението ѝ да се прочете какво изпитва.

Бях очарован от нея. И знаех, че не може да позволя на този ооли да си тръгне с нея.

Тя е моя.

Като раса, мессакаш сме собственически настроени. Не сме добри в споделянето на културата си, не разбираме добре концепцията „отворени сърца“ или разни други термини, които съм чувал да се използват. Що се отнася до жените ни, ние сме егоисти. Обикновено един поглед ни е достатъчен, за да разпознаем половинката си, а щом решим, че тази жена е *наша*, я преследваме до край, и бихме умрели, преди да се предадем. Половинките на мессакаш са за цял живот,

затова ние сме много, много собственически настроени към жената, щом я направим своя. Не казвам, че мъжете не водим в леглата си други жени. Но това се случва, преди да открием половинката си. След като я открием нещата стават съвсем различни. На мига разбираш, че животът ти се е променил и че никога няма да желаеш жена така, както желаеш нея.

И точно така се чувствах в този момент.

Тази жена бе моя, а не на този ооли.

Всеки път, щом дръпне веригата, трябваше да влагам цялата си воля, за да не се пресегна през масата и да го удуша. Но знаех достатъчно за него... и за тази дупка, в която се намирахме... за да съм наясно колко кофти идея щеше да бъде да го убия публично. Това щеше да привлече доста внимание към нас, а в този случай, все едно съм си нарисувал мишена на гърба. Тълпата тук бе въоръжена до зъби и настроена за убийство също като мен, и щеше да се обърне на мига срещу мен, като нито аз, нито Джут'Хнай щяхме да успеем да се измъкнем живи от това място.

А това значеше смърт и за моята малка, крехка човешка жена.

Трябва да бъда хладнокръвен, въпреки че всяка кост в тялото ми крещеше да я освободя, да сграбча главата на шибаняка от ооли и да я блъскам в някоя стена, докато не се извини, че дори е докосвал прелестната ѝ кожа. Плъзнах ръце под масата и потърках длани в скъпите си панталони, чувствайки ги запотени. Преди той да влезе с нея, всичко това днес бе заради кристалите.

Сега не стига, че трябваше да си тръгна с двойно количество кристали, но трябваше да взема и жената със себе си.

Нямаше друга алтернатива.

За Джут'Хнай не бе никакъв късмет, че умея да очаровам всеки, който се изпречи на пътя ми, дори той да е ооли глупак. Ще взема и жената и кристалите, и когато свърша с него, ще си мисли, че всичко е било по негова идея.

— Виждам, че си довел компания — казах му, усмихнах се и се наведох напред, преструвайки се само на дружелюбно заинтересован. — Очарователно. Коя е малката ти приятелка?

Той стисна отново веригата, дърпайки жената напред, и тя издаде лек давящ се звук, вдигайки ръце към яката около шията си. Стиснах с

ръце колана си, защото желанието да убия Джут'Хнай вече излизаше извън всякакви граници.

— Тя е моя, подмолен пирате, затова не си въобразявай нищо погрешно.

Насилих се да вдигна ръце и да се засмея, все едно не е голяма работа.

— Нищо не си въобразявам. Просто съм любопитен. Не е често срещано да видиш човешка жена в тази част на галактиката.

— Така е защото са редки — похвали се ооли търговецът. — Много редки. Трябва да знаеш точните хора и да имаш достатъчно кредити, че да си позволиш подобен лукс.

— И какво смяташ да правиш с този лукс? — не се сдържах да не попитам.

— Каквото си поискам — каза той и след това се разсмя, все едно е казал най-забавното нещо на света.

Жената само го погледна убийствено. Тя подръпна веригата, привързана към яката ѝ, но бе ясно, че ооли, макар дебел и разплут, бе доста по-силен от нея. Той нямаше да бъде внимателен със съкровище като нея. Тя трябва да бъде почитана и защитавана, а не влачена в това гнездо на крадци и отрепки, за да парадират с нея. Дори сега можех да видя как различни гнусни същества от далечни планети я гледаха с прекалено голям интерес. И защо да не го правят? Тя не бе покрита с почти нищо, кожата ѝ бе разголена, за да бъде докосвана и галена.

Непрестанно покрай масата ни минаваха мъж след мъж, и всеки посягаше, за да я помилва. И тя мразеше всеки един от тях, можех да го прочета по лицето ѝ. Никога не съм се чувствал така горд и същевременно така безпомощен през целия си живот.

Тя нямаше да си тръгне от тук с него. Дори ако се наложи ще дам живота си, за да я спася от подобна съдба.

— Тези дни колко върви на черния пазар едно такова същество? — попитах лениво и натиснах с пръст бутона за питието, все едно съм дошъл единствено за това. Може да се наложи да купя и жената от него, ако чарът не помогне.

— Повече отколкото можеш да изкараш с дузина сделки с кристали, пирате — подсмихна ми се той.

— Е, сега, това звучи като че се хвалиш — заявих весело и насочих балончето с питие към устата си, преди да размисля и да го

хвана в ръка, карайки го да се пръсне във въздуха. Жената подскочи изненадано и ми се прииска да я уверя, че няма от какво да се бои, но вместо това се насилих да я игнорирам. — Пиратството се плаща много добре, скъпи ми приятелю, стига да знаеш как да се справяш.

— И предполагам, че ти мислиш, че знаеш? — скептично попита търговецът ооли.

Аз само се засмях.

— Справям се. — Постарах се да не поглеждам към жената. — Значи се интересуваш от роби? Боя се, че това е пазар, на който *Танцуващият глупак* никога не е стъпвал.

— Да, вероятно робите са различен вид товар. Крехки същества, особено хората. — Той се пресегна и сграбчи голата ръка на жената със силните си пръсти. — Виж тази. Малко е слаба. — Джут'Хнай се засмя и раздвижи глава напред и назад, имитирайки свиване на рамене, тъй като нямаха рамене, че да го направят истински. — Но докато влагалището ѝ е мокро и тясно, друго не ме интересува.

Стиснах зъби. Докато дишах, той нямаше да се доближи дори на метри от нейното *влагалище*.

Жената се дръпна рязко назад.

— Мога да те чуя — изсъска тя на странния си език и за пръв път осъзнах, че има евтин преводач на ухото. В началото реших, че е просто грозна декорация.

Това ме накара да се почувствам нелогично разярен. Чиповете за превод не струваха кой знае колко и се инжектираха под кожата зад ухото. Беше безболезнено и можеше да се постави на борда на абсолютно всеки космически кораб. Преводач като този, който висеше върху малкото ѝ ухо, бе евтин боклук, но освен това бе болезнен и неудобен за носене, показващ точно колко са се „грижили“ за нея, след като са я отвлекли. Трябваше да впрегна цялата си воля, за да се концентрирам върху балончетата с питиета, летящи от моята страна на масата, иначе въпреки здравия разум просто щях да се пресегна и да удуша Джут'Хнай.

Тук си за *кристалите*, напомних си аз. *Може да вземеш жената, но ще ти струва малко състояние да си набавиш кристалите, които ти трябват.* Добрият пират винаги остава спокоен. Баща ми го казваше много често и винаги си мислех, че просто ми изнася лекции. Може би през цялото това време, той просто

си го е напomniaл, докато винаги бе зает с работата си и трябваше да се оправя с глупостите, които вършехме с Джутари.

Задържах изражението си безизразно, докато ооли търговецът пълнеше муцуната си с балони с напитки и се хвалеше колко пари има. Как този идиот е успял да остане жив и да натрупа пари с такава голяма уста, бе наистина изненадващо. Дори останалите около нас, които го слушаха внимателно, ме караха да се напрегам. Време бе да сменим посоката на разговора и това се случи, когато ново устройство за напитки бе донесено на масата ни.

Той веднага грабна и двете дюзи, от които излизаха балоните, и ги засмука, без дори да си направи труда да предложи на робинята си. Беше трудно да гледам как я игнорира, но се насилих да се усмихна.

— Двойно?

— Беше дълго пътуване — заяви Джут'Хнай между глътките. — И след като ти плащаш, защо не?

— Защо не, наистина — казах спокойно, пригласяйки ръкава на палтото си — Моля те, чувствай се свободен да си поръчаш каквото желаш. — Моят апетит отдавна изчезна, но не се изненадах, когато той взе още няколко устройства за напитки, преди механизирания масичка да се върне отново на бара. — Тогава да започнем ли с бизнеса? Кристалите?

— На сигурно място — каза ми той. — Кредитите ми?

— Готови да ти бъдат предадени. — Облегнах се на стола и се отпуснах, потупвайки джоба си, за да му покажа, че имах парите. Разбира се, това не бе истина, но не се налагаше той да го знае. Престорих се, че оглеждам тълпата, но истината е, че търсех Тарекх. И да, той стоеше и ни наблюдаваше от далеч, преструвайки се, че е част от тълпата в средата на заведението. Той ми кимна, показвайки, че е готов. Обърнах се отново, тъй като от мен не се очакваше да дам сигнал. Все още не. Наведох глава настрани, гледайки Джут'Хнай.

— Нека поговорим за... придобивки.

Не се стърпях и погледнах към жената, казвайки това.

Тя ме гледаше, тъмните ѝ очи се присвиха и на челото ѝ се образува малка бръчица, опитвайки се да разгадае какъв съм. Беше великолепна. Членът ми реагира в мига, в който погледът ѝ се стрелна в моята посока. Обичах това. Обичах, че тя все още е безстрашна, въпреки че животът ѝ е изложен на риск.

Тя беше точно мой тип жена.

— Какви придобивки? — отегчено попита Джут'Хнай — Не се интересувам от нищо, освен от кредити.

Разглезено лайно.

— Точно за кредити искам да говорим — казах му спокойно. Наведох се, позволявайки на езика на тялото си да му каже, че имам да му споделя нещо тайно. — Купувачите ми се интересуват от повече кристали.

Той поспря за миг с лапането на балоните и задъвка бавно.

— Колко повече?

Свих рамене. Не можех да поискам цялото количество. Все още не. Трябваше да се правя на нехаен. Затова се ухилих и наклоних глава.

— Колко още имаш?

Ооли ме изгледа за един дълъг миг и след това дръпна жената към себе си, галейки косата ѝ по начин, по който накара вътрешностите ми да пламнат от гняв, въпреки спокойната усмивка на лицето ми.

Зарадвах се, че тя плесна ръцете му, показвайки, че няма толкова търпение към него, колкото проявявах аз.

— Лайно гнусно, не ме докосвай — промърмори и думите ѝ дойдоха високо и ясно през преводача ми. Престорих се, че оглеждам едно от балончетата с питиета. Беше или това, или да избухна в смях.

— Имам още кристали — каза след малко Джут'Хнай. — Но ще ти струва кредити.

Разтворих широко ръце.

— Знаеш, че нямам проблем с кредитите.

— Но ще ти струва повече — каза ми той, гледайки ме внимателно в лицето.

— Колко повече?

— Двойно.

— Двойно за двойно количество кристали? — кимнах спокойно — Няма проблем.

Той поклати глава.

— Двойно за *кристал*.

Проклет ооли. Това беше направо обир и той го знаеше. Престорих се, че обмислям предложението му, потърквайки брадичката си, преди да поклатя леко глава.

— Това е малко прекалено скъпо за мен — казах оклюмало. — Освен ако... не знам, не искаш да играем за тях.

Джут'Хнай се върза на мига. Знаех си, че ще се върже.

— Пръчки?

Потърках челото си и излъгах.

— Не знам. Доста съм зле на пръчки.

Истината е, че съм адски добър. Дяволски добър. Това беше златният стандарт за комарджиите и измамниците в галактиката. Един добър играч знае точно как да извие китката си, за да е сигурен, че пръчката ще се приземи така, че да обере точките на противника и все пак да изглежда така, все едно е станало случайно.

Но последният път, когато срещнах Джут'Хнай за сделка, играхме на пръчки и загубих най-позорно и напълно умишлено. Никога не знаеш кога ще ти се наложи да изработиш някой ооли в бъдещето и тогава го сметнах за инвестиция.

Освен това, миналият път така или иначе не играех със собствените си пари.

Преструвах се, че се колебая дори като Джут'Хнай натискаше бутоните на масата, и от скритото отделение се появи игралната дъска. Той избра комплект обикновени пръчки и започна да ги раздава през масата.

— Ще играем, аз и ти. Може би, ще спечелиш достатъчно от парите ми, че да си купиш допълнително кристали, хм?

Простенах страдалчески.

— Не знам...

— Хайде, не се колебай — каза ооли жизнерадостно. Той очакваше да прибере всичко, като последния път, и можех да видя алчния блясък в малките му очички. — Играй с мен. Нека да видим дали късметът днес ще е на твоя страна.

— Може би само една игра — съгласих се колебливо, тайно радвайки се, че всичко се развива точно както исках да стане.

ГЛАВА 4

КИВИАН

Няколко часа по-късно, размахах юмрук и пуснах пръчката на масата за това, което ми се струваше като двадесетата ни игра.

— Проклятие! Отново загуба — простенах тъжно и потърках челото си. — Заминаха парите за горивото на кораба ми за идния месец. Екипажът ми ще ме убие.

Джут'Хнай се пукаше от задоволство, прибирайки купчината кредити пред себе си. До него, жената бе седнала на пода, подръпвайки яката около шията си. Изглеждаше изтощена, а лицето ѝ бе по-бледо от преди. *Още само малко*, исках да ѝ кажа.

— Приключих — казах му, правейки голямо шоу, докато оставях пръчките си. — Почти нищо не ми остана.

Ооли търговеца хвана ръката ми.

— Само още един рунд. Може би късметът ти ще се обърне, а?

Поколебах се.

— Не съм сигурен.

— Още една игра — настоя Джут'Хнай и се предадох, вдигайки отново пръчките си.

След три раздавания той вече не се усмихваше. Спечелих две от последните три игри... пускайки му веднъж, за да не осъзнае, че до сега съм се преструвал. Освен това взех достатъчно пари, че сега той нямаше да може да се откаже. Залозите му за последните ръце бяха абсурдно високи и бях сигурен, че сега съжаляваше за това. Много добре.

Спечелих и следващата ръка, макар че направих така, че да бъде на кантар и едва в последния момент.

И след това спечелих и следващата.

Докато купчината кредити пред него изчезваше стремително, можех да видя шока изписан на лицето му. Аз обаче продължих да играя спокойно. Прекалено много фалшива изненада ще го накара да

се усети и реакцията му няма да е красива. Трябва да знаеш точно как да се справиш с подобна ситуация, а аз бях правил това много пъти в миналото. Знаех как да изиграя публиката.

Други клиенти на бара се бяха събрали около нас, гледайки с интерес играта ни с високи залози. Сред тях бе и Тарекх, който се бе приближил до екшъна.

Оставих на пляката си да спечели следващата ръка, само за да го задържа в играта. Когато спечелих следващата ръка, Джут'Хнай издаде раздразнен звук, потропвайки с последния си останал кредит по масата. Залозите му бяха нелепи, точно каквото исках аз. Исках да се почувства удобно и да залага с размах, да очаква, че ще обере всичките ми кредити и ще спре. Вместо това той ставаше все по-безразсъден в опита да си върне парите и сега се пречупваше.

— Може би трябва да спрем до тук — казах му спокойно.

— Още една ръка — каза и избута последния си кредит по масата към мен. — Вземи си пръчките.

— Не съм сигурен — престорих се, че се колебая.

— Хайде, хайде. Още една ръка. Заслужавам шанс да си спечеля парите отново. — Той махна с пръсти към мен, давайки знак, че трябва да започваме.

Въздъгнах тежко.

— Щом настояваш.

По време на първия рунд го оставих да води. Дойде време за залозите и аз сложих нищожна сума кредити на масата.

— Ех, можеш по-добре от това — заяви алчно Джут'Хнай. — Заложи повече!

— Нямах повече кредити, приятелю — казах му тихо. — Ще съм глупак да заложа повече отколкото си сложил на масата.

— Тогава ще заложа нещо друго. — Той махна към играта ни, предвиждайки лесна победа. — Бижутата ми? Корабът ми?

Тук бе частта, в която трябваше да му кажа, че искам останалата част от кристалите. Ще спечеля, ще удвоя пратката и парите си и работата ще е свършена. Затова дойдох тук. Това беше планът.

Вместо това се чух да казвам.

— Защо не заложиш малкия си домашен любимец, човека?

Момичето се обърна към мен, хвърляйки ми най-удивения поглед, който бях виждал. Сега тя изглеждаше разтревожена и едва се

сдържах да не се усмихна на възмущението ѝ.

Разбира се, сигурен бях, че ако се обърна, Тарекх със сигурност ще ме убива с поглед в момента. Затова дори не го погледнах. Ще му се наложи да разбере.

Джут'Хнай се замисли за миг преди да кимне.

— Добре. Ако спечелиш, ще ти дам да я отведеш в леглото си.

Човешката жена задърпа яростно веригата, опитвайки да се освободи.

— Мамка му да не си надрусан? Няма да ходя нито в *твое* легло, нито в неговото! Не съм ничия собственост!

Той се пресегна и я зашлеви през лицето.

— Стига си ревала!

Тя залитна и падна на колене, притискайки ръка към лицето си. Можех да видя капките яркочервена кръв, стичащи се по устните ѝ.

Скочих на крака, тъй като инстинктът да я защита беше по-силен от всичко. Щях да убия проклетото копеле ако си позволи да я докосне още веднъж.

Джут'Хнай ми хвърли подозрителен поглед.

— Какво?

Стиснах зъби и се наведох към него, стараейки се да звуча небрежно.

— Няма голяма полза от нея, ако е цялата потрошена нали?

Той изсумтя.

— Просто играй.

Не погледнах повече жената. Ако го направех, щях да побеснея отново. Пригладих силно декорираното си сако и седнах на мястото си, демонстрирайки спокойствие, което не изпитвах. Вътрешно бушувах от гняв. Той *я нарани* и аз трябва да стоя и да гледам все едно това е без никакво значение. Смърт от стотици отровни балони е прекалено добра за този ооли. Може би убождане от стотици отровни игли е по-добре.

Продължих да храня съзнанието си с кръвожадни мисли за мъчителната смърт на Джут'Хнай и това ме успокои. Само малко. Достатъчно, че да изиграя последните ръце със спокойна увереност. Цветовете ми образуваха линия, давайки ми достатъчно точки, че да мина на следващото ниво. Джут'Хнай игра отново, но продължих да се възползвам от предимствата си, и когато наближи края на играта го

подгоних здраво. Знаех си, че ще се случи така. Бях напълно решен и нямах никакви съмнения. Играех на пръчки още откакто бях малко момче и баща ми ме бе научил на най-добрите начини да лъжеш, без някой да те забележи... точно както се случи тази вечер.

Лицето на Джут'Хнай се изду гневно.

— Ти... ти ме измами.

— Не, не съм.

Направих го. Но не беше нужно той да го знае.

Наведох се и хванах веригата завързана за яката на жената.

— Сега смятам да отведа наградата си у дома с мен.

Той плесна слюзестата си ръка върху моята, преди да успее да вдигна веригата.

— Не съм казал, че можеш да я задържиш. Казах, че може да я вземеш в леглото си. Само за една нощ.

Присвих очи към него, опитвайки да си спомня точните му думи.

— Само една нощ? — повторих аз. — Напълно сигурен съм, че не се съгласих на това.

— Не ми дреме съгласен ли си или не. Ако искаш кристалите на която и да е цена, ще се подчиняваш на правилата — лицето му стана още по-тъмно зелено, показвайки, че е разгневен.

Хмм. Замислих се над това за миг. Да си тръгна сега с жената и да изгубя всички кристали? Или да продължа още малко с тази игричка? Е, предполагам, че ще продължа още малко с играта. Намигнах на Джут'Хнай.

— Тогава ще я подгрея за теб.

Жената издаде възмутен звук.

ГЛАВА 5

ФРАН

Бяха ме разменили. Нямах ли край днешния ужасяващ ден?

Е, поне ако трябва да бъда чукана от извънземен, по-добре да е от този тук, а не от жабока.

Уф, Фран.

Не исках да спя с *никого*, разбира се, но ми бе трудно да остана възмутена, когато грамадния син грубиян е... ами... *майко мила*. Изглежда невероятно. Разбира се, той беше син и на главата си имаше огромни покрити с метал извити рога, които го караха да изглежда огромен. Облечен е със странни покрити с украса дрехи, които от една страна прилепваха плътно към тялото му, но от друга не беше за вярване, че раменете му може да са наистина толкова широки под дрехата, колкото изглеждаха сега. Той имаше черна коса, подстригана късо около главата му, засмени тъмни очи и устни, за които една жена би умряла. Същинска мечта.

Много жалко, че е тъпанар.

Не можех да повярвам, че този мъж току-що ме купи, за да прекара една нощ с мен. Нямах значение колко добре изглежда. Тези извънземни просто ме заложиха в играта си, все едно бях нищо. Всяко привличане, което изпитвах към него, умря щом той настоя да ме зложат. За него не бях човек, точно както за Жабчо. Бях играчка обградена от куп грамадни извънземни и това бе адски гадно. Затворих отново очи, копнеейки отчаяно да се събудя от този безкраен кошмар.

Още едно дръпване на веригата ме накара да започна да се давя. Жабчо я дръпна за пореден път, преди да я подаде на синия пич.

— Тя е твоя... засега.

— Идеално. — Усмивката на лицето му бе широка и разкри остри дълги резци, които до сега не бях забелязала. — Той хвана веригата и се поклони елегантно на Жабчо — Ще ти я върна цяла.

Определено не бе чаровният принц.

— О, не съм казал, че си тръгвам — каза Жабчо, когато мъжът понечи да тръгне. — Ще гледам.

Е, нещата ставаха все по-зле и по-зле. Задърпах веригата, опитвайки да се освободя... не че имаше къде да ида на това адско място. Просто знаех, че не искам да ходя никъде с някой от тези двамата.

— Искаш да гледаш, а? — засмя се грамадният син мъж. — Не съм сигурен, че ще ми е приятно някой да критикува техниките ми. — Той махна с ръка, правейки ми знак да го последвам, и когато не го направих той въздъхна и ме хвана през кръста.

В следващия миг ме метна на рамо, като чувал с картофи, и задникът ми се вирна във въздуха.

— Пусни ме долу, копеле! — Ударих с юмрук по гърба му, а след това се свих и разклатих напред-назад наранената си ръка. Да не би да носеше броня под дрехите си? Защото това определено щеше да насини ръката ми.

— Успокой се, малката — каза ми грамадният син извънземен и погали задника ми по доста унизителен начин. — Виж сега, Джут'Хнай, не мисля, че ще ми допадне да се самопоканиш на малкото ни парти. Спечелих я с честна игра...

— Тя е скъпа — избъбри Жабчо. — Искам да съм сигурен, че се отнасяш добре с нея.

— Ще се отнеса толкова добре с нея, че после ще ти е трудно да я задоволиш така, както съм я задоволил аз — пошегува се той.

Изсумтах и потърках пръстите си.

— Няма начин, мамка му.

Синият извънземен просто се засмя. Явно ме бе чул. Той погали отново задника ми и започна да си проправя път през тълпата.

Затворих очи, молейки се този кошмар да приключи. Ръце и пипала докосваха и сграбчваха голите ми крака, докато си пробивахме път през тълпата, точно както ме докосваха през цялата вечер. Потреперих, когато нещо лигаво се докосна до глезена ми. Такъв ли ще е животът ми от сега нататък? Неспирен поток от същества, които ще ме докосват и използват? С тази мисъл ме изпълни отчаяние.

Грамадният извънземен, който ме носеше, се закова на място. Той завъртя рамене леко, а тълпата възкликна.

— Да не би току-що да докосна моята женска? — изръмжа той на някой близо до нас.

— Не беше нарочно! — изписука някакъв извънземен, но не можех да го видя.

— Наистина? Защото мисля, че току-що докосна крака ѝ. Да я попитам ли? — Той звучеше ядосан, дори бесен.

Той... ме защитаваше? Напълно се шокирах.

— Не, не — замоли се непознатия. — Няма да я докосвам отново. Не ме наранявай!

— Ако не си я докоснал, как така няма да я докоснеш отново? — попита синият извънземен и в гласа му се долавяше толкова злоба, че чак потреперих. Не знаех какво да мисля за това.

Чу се леко тупване и после от тълпата се понесе колективна въздишка на облекчение.

— Някой друг да иска да докосне моята женска? — предизвика той тълпата.

И настана гробна тишина.

— Твоя е само за тази вечер — обади се Жабчо и ми се прииска да го зашлевя.

— Ммм — бе всичко, което каза Синият. След това започна да върви отново, а ръката му пак се отпусна на задника ми.

Този път не се възпротивих. Не бях фен на това да ми стискат задника, но ако ще ме спаси от пипалата под полата, предпочитам неговата ръка. Начинът, по който ме защити, беше направо заплашителен. Потреперих.

Мускулите ми се отпуснаха и аз се оставих да бъда полюшвана напред-назад върху рамото на извънземния, докато той вървеше през дълъг сив коридор. Този, който ме носеше, поддържаше неангажиращ разговор с Жабчо, за това как се е променила станцията откакто последния път е идеал тук, за това колко е изненадан от късмета си по време на играта и се надява Жабчо да не таи лоши чувства към него. Дългата му синя опашка се полюшваше зад него, докато вървеше.

Жабчо бе доста тих въпреки бърливостта на другия мъж, което ми подсказваше, че определено таи лоши чувства. При това доста.

Супер. Майната му. Майната им и на двамата.

Насочихме се по друг коридор и Жабчо издаде странен звук граничещ с протест.

— Къде отиваме?

— Как къде, на кораба ми, разбира се. — Весело обяви големия син извънземен. — Там е леглото ми все пак. Макар че вероятно ще го сметнеш за тясно. Обикновено не се забавлявам с тройки.

— Не — каза Жабчо. — Ако я вземеш на кораба си, никога повече няма да я видя.

— Такова недоверие. Ранен съм — игриво заяви синият извънземен.

— Ти си пират — посочи жабока. — Бих бил глупак, ако ти се доверя.

Мъжът, който ме носеше само се засмя, а опашката му продължи да се стрелва напред-назад.

— Имам стая — каза Жабчо и тръгна напред — последвай ме.

— Щом настояваш, макар че обещах да се отнасям добре с нея, ако ни оставиш насаме. — Той отново погали задника ми с една от огромните си ръце.

Издадох протестиращ звук и отново ударих гърба му.

— Тъпанар.

Това ми спечели още едно шляпване по задника.

Завивахме коридор след коридор, понякога минавайки покрай други обитатели на станцията. Обикновено някои възкликваха изненадано щом ме видеха и това караше стомаха ми да се свива. Щом бяха така изненадани да видят един човек, това значеше ли, че шансовете ми да се върна у дома са нулеви? Не знаех дали е хубаво или лошо, че расата ми е така непозната тук. Не ми допадна мисълта наоколо да се мотаят куп други роби, но още по-малко ми допадаше мисълта да знам, че съм напълно сама. Това значеше, че не мога да разчитам на никой за помощ.

— Уоу, решил си да ни отведеш под станцията така ли, Джут'Хнай? — коментира извънземният, който ме носеше на ръце. Осъзнах, че това последното звучеше като да е името на Жабчо. Не че можех да го произнеса. — Можеш ли въобще да се свържеш с кораба си от тази яма?

— Предпочитам усамотението си — заяви жабока с трудното за произнасяне име.

— Както и аз. По тази причина трябва да ме оставиш насаме с този малък твой домашен любимец — заяви Синият.

Мъжът просто не се отказваше.

Жабчо изсумтя нещо в отговор и се чу леко съскане, преди налягането да се промени и ушите ми да изпукат. Отвори се врата.

— Вътре.

— Чакай с теб и с пазачите ти? Ще стане доста пренаселено в това легло. — Грамадният син пич звучеше несигурен въпреки думите си.

И пазачите? Вдигнах поглед, забелязвайки дружките на Жабчо зад нас. Бяха поне двама в коридора и вървяха след извънземния, който ме носеше.

Оргия? Супер. Не мислех, че животът ми може да стане по-зле, но се оказва, че съм грешала.

Уф, Фран.

Аз... ще ми се да се разплача. Знам, че трябва да се боря, но ужасът и изтощението от последните дни източиха всичките сили, които ми бяха останали. Горещи сълзи започнаха да се стичат по лицето ми и покапаха по пода, когато големият син извънземен ме внесе в стаята. Подсмръкнах, опитвайки да съм тиха... и след това осъзнах, че няма значение. Тях не ги бе грижа така или иначе.

Затова започнах да рева. Бях силна дни наред и това не ми помогна с нищо. Затова сега просто можех да се отдам на сълзите и отчаянието, които заплашваха да ме разкъсат из основи.

Скоро след като заплаках полетях назад и усетих нещо меко под гърба си. Легло. Подскочих на него стреснато и погледнах нагоре, виждайки синият извънземен надвесен над мен. Очите му се присвиха леко докато ме гледаше, след това сложи ръце на колана си и погледна към Жабчо, който надничаше от страни.

— Не мога ли да те убедя да си тръгнеш? Малкият Кивиан се притеснява от публиката. — Той махна към слабите си.

Малкият? Сигурно се шегува. От тук ми изглеждаше, че е пакетираше сериозно оборудване под колана, което ме накара да проплача отново и да стисна силно бедра.

— Няма да си тръгна — каза му Жабчо.

Синият въздъхна.

— Много добре тогава. — Той почука по предната част на колана си, след това се качи на леглото и запълзя към мен на ръце и колене.

Стресната, опитах да избягам, но всичко, което постигнах, бе да се срина под него, щом тялото му ме покри.

Той се наведе и притисна буза към моята.

— Преструвай се — прошепна ми и след това седна.

Да се преструвам? Правилно ли го чух? Да не би преводачът ми да бе развален? Примигнах към него, напълно изненадана.

Той докосна огърлицата между голите ми гърди и аз на мига сграбчих китката му, за да го спра. Очите му се разшириха и той ми се ухили, все едно бе доволен от съпротивата ми. Той се наведе към мен.

— Как е името ти?

— Името ѝ е Фхдо — Жабчо каза.

Не знаех дали да се смея или да крещя раздразнено. Когато Синият ме погледна очаквателно, аз плеснах отново ръката му.

— Майната ти.

— Странно име — промърмори той. — Аз съм Кивиан.

— Не ми дреме — изсъсках му.

— Толкова враждебна. Предполагам си го заслужих. — Той се наведе над мен, опирайки двете си ръце около главата ми. — Макар че след няколко минути нещата ще станат по-сложни.

Присвих очи към него.

— Защото ще ме изнасилиш?

Устните му се извиха.

— Не бих го нарекъл изнасилване.

— Защо? Защото ще се наслаждавам ли? — Хвърлих му поглед, който показваше точно какво мисля за тази негова идея.

Синият извънземен... Кивиан... само се засмя.

— И това не съм казал. — Ръцете му се плъзнаха, милвайки моите замислено. — Толкова си мека.

Отдръпнах се рязко от него.

— Откачен изрод. О, чакай, да не би тук да идва частта, в която ти правя свирка от благодарност, задето не си ме пребил до смърт? Ходи да си го начукаш.

Усмивката му стана още по-широка, разкривайки остриите му бели зъби.

— Имаш доста голяма уста. Харесва ми.

— Ще ѝ говориш, докато умре от скука или ще я чукаш, Кивиан?
— обади се Жабчо.

— Това е част от любовната ми игра — извика Кивиан. — Опитвам се да ѝ създам настроение.

— Не ти се получава — парирах го аз.

Кивиан сложи пръст на устните си, усмихвайки се и правейки ми жест да мълча. Държеше се така, все едно това е голяма шега. Какво не му бе наред?

— Ако продължиш да се държиш лошо, няма да мога да ти създам нужното настроение — напомни ми той, почти весело. Той завъртя очи и след това ги стрелна настрани, все едно се опитваше да комуникира с мен по някакъв начин.

Какво ставаше? За какво ми говореше? Това част от неговото „преструвай се“ ли е? Или е още една игричка, с която да ме хване неподготвена? Не му вярвах. Никак даже. Нервно се дръпнах още малко по-назад.

Той сграбчи голия ми крак и с широка усмивка вирна стъпалото ми нагоре във въздуха.

— Трябва да си призная, жена да се бори с мен е нещо ново за мен — заяви Кивиан оглеждайки крака ми. — Повечето жени на практика ми се хвърлят в мига, в който ме видят. Хм. Пет пръста на краката. Интересно.

— Не си тук, за да ѝ броиш пръстите, идиот такъв — изръмжа му Жабчо.

Дръпнах крака си, опитвайки да го освободя, но той ме държеше здраво. Вместо да ме пусне, той прокара палеца си по стъпалото ми, и за моя изненада усетих гъдел. Гняв, копнеж и още нещо преминаха през мен с такава сила, и така ненадейно, че останах объркана.

— Не виждам защо не мога да ѝ броя пръстите. Те са направо очарователни. — Кивиан потърка пръст по тях, преди да се наведе напред. — Толкова малки и розови, също така меки, като останалата част от нея. — Той се поколеба след това погледна към Жабчо. — Предполагам, че нямаш никакъв защитен гел, нали? Все пак има си хигиенни закони.

Жабчо изсумтя.

— Вие мессакаш имате много странни закони. Ние ооли не се тревожим за подобни глупости.

— Значи нямаш — въздъхна Синият. — Предполагам, че след като съм твой гост, трябва да следвам твоите правила. — Той прокара

ръце през гърдите си, развързвайки няколко от връзките придържащи блузата и странното му палто. — Макар че трябва да призная, това ще е първият ми път кожа срещу кожа. — Погледът му се стрелна към мен и нова шеговита усмивка изви устните му. — Ще бъдеш нежна с мен, нали?

— Майната ти — изръмжах и опитах да изритам ръката, която държеше крака ми.

— Приемам това за „да“ въпреки тона ти — заяви той жизнерадостно. — Подай ми влажна кърпа, за да я почистя, приятелю — той протегна ръка към Жабчо все едно извънземния ще хукне да изпълнява поръчението му.

И за моя изненада, той го направи.

— Не съм сигурен каква е ползата от това — изломоти Жабчо на странния си език.

— Е, ами планирам да я вкуся, но ти не си се грижил добре за това мъниче, нали? — Той обърна леко крака ми, за да покаже и на двама ни колко е изцапан. — Виж колко е мръсна — той изцъка. — А казваш, че моите хора са странни.

Възкликнах изненадано, когато топло влажно парче плат докосна стъпалото ми, измивайки го. Усетих гъдел, докато ме милваше с мократа материя, а Жабчо стоеше на няколко крачки от нас. Опитах отново да ритна грамадния син извънземен, но той улови другия ми крак със същата лекота като първия и се зае да го почисти. Голямата му ръка се плъзгаше нагоре-надолу по прасеца ми, докато ме галеше.

Почти се почувствах добре. Почти.

Наистина не разбирах какво се случва. Този грамаден, страшен извънземен, със синя кожа и рога като на самия дявол, се държеше така, сякаш случващото се бе повече от нормално. Дори дрехите му бяха по-сложни и детайлни от всичко, което някога бях виждала. Но съществото, което ме носеше на рамото си, не бе никакъв напудрен лорд. Беше мускулест. По дяволите, дори сега, докато прокараваше малкото парче плат по краката ми, горнището му без ръкави разкриваше огромни мускули покрити с татуировки.

Нямаше никакъв смисъл. Нито дрехите му, нито невероятната интензивна баня, която получавах краката ми. Това ли беше частта, в която трябваше да се *преструвам*?

Наистина не разбирах какво се случва.

— Ето. Така е по-добре. — Синият извънземен приключи с миенето на краката ми и метна парцала на страни. Навеждайки се, той захапа големия ми пръст, а устните му вкусиха кожата ми. Може би от страх, или защото ме бе гъдел, но зърната ми настръхнаха, а гърдите ми натежаха. Последното нещо, което ми трябваше, бе да почувствам привличане към този извънземен, дори да е пряко волята ми.

Затворих очи и поклатих глава, опитвайки се да измъкна крака си от него.

— Спри да ме докосваш.

— Къде е веселото в това? — промърмори той с пръста ми пъхнат в устата му. Езикът му отново облиза кожата ми, изпращайки тръпка на удоволствие през тялото ми.

Знаех, че това ще доведе до изнасилване. *Пфф, Фран.* Знаех, че ще е ужасно, и една далечна част от ума ми в момента изперкваше. Но ми беше трудно да се фокусирам върху страха, защото не можех да откъсна поглед от твърдите устни на синия, милващи кожата ми. Бяха малко по-тъмно сини от останалата част от него, и когато разтвори устни, зърнах зъбите му, които бяха невероятно бели. Беше някак странно и хипнотизиращо и зачаках отново да видя блестящите му зъби, преди да плъзне езика си по крака ми. Не се отдръпнах. Всичко, което можех да направя, бе да го гледам с ужасен захлас, докато в стомаха ми се надигаше топлина.

— Просто си пъхни члена в нея и си ми върни играчката — заяви Жабчо, звучейки ядосано.

— Може би, трябва да попитаме Майната Ти, какво мисли по този въпрос — отвърна Кивиан, поглеждайки ме любопитно. — Е? Или предпочиташ да те наричаме Фхдо?

Отново опитах да дръпна крака си.

— Нищо не предпочитам. — Пулсът ми запрепуска лудо и мразех това, че го чувствам толкова силно, особено между бедрата си.

— Е, предполагам, че тогава мога да спра да питам. Вероятно името няма кой знае какво значение. — Той вдигна крака ми, стисвайки го по-здраво, докато галеше извивките ми, преди да потърка устни в глезена ми. — Трябва обаче да призная — промърмори той. — Този контакт кожа срещу кожа е много приятен. Нищо чудно, че толкова народ тук нарушава законите. — Той плъзна устата си по-нагоре, доближавайки тялото си към моето.

Задишах тежко, едновременно от страх и... мразех да го призная... развълнувана по някакъв начин. Той потърка устни, тъй като не бе точно целувка, по задната част на прасеца ми и след това се насочи към коляното и вътрешната част на бедрото.

— Толкова много нарушени закони — каза той замислено. — Не мога да кажа, че не ми харесва това. Може би в крайна сметка ще стана хедонист. Какво мислиш за това?

Езикът му облиза вътрешната част на бедрото ми.

Поех си рязко дъх и преместих ръце в предната част на полата си, бутайки надолу дрехата, за да покрия женствеността си. Можах да предположа на къде се е насочил и изперквах вътрешно.

Малко възбудена, да. *Пфф, Фран.* Но определено изперквах.

Грамадният син извънземен ме погледна през полуспуснатите си клепащи, а лицето му бе обградено от разтворените ми бедра.

— Цялата ти войнственост ли изчезна, малка моя?

Намръщих му се, пламнала от топлина, въпреки обстоятелствата.

— Ако питаш дали искам да ме изнасилиш, отговорът е НЕ. Отговорът *винаги* ще бъде НЕ.

— Не казвай, че ще е изнасилване — обади се Синият със заразна усмивка.

Нещо изпиука тихо и Синият се ухили до бедрото ми.

— Всъщност, можеш да го наречеш спасяване — промърмори Кивиан.

Останах да лежа застинала, чудейки се какво, по дяволите, има предвид с това. Но преди да успея да си отворя устата, Жабчо се намръщи.

— Какъв беше този шум?

— Този шум — заяви Кивиан, докато се изправяше — е екипажът ми, който се свързва с мен. Изпращат ми го, когато стане време да си тръгвам.

— Време за какво...? — Думите на собственика ми секнаха, когато Кивиан извади някакъв вид пистолет изпод дрехата си и го насочи между малките очички на Жабчо.

— Време. Да. Си. Тръгвам — просто заяви Кивиан. — Досега хората ми са натоварили кристалите от твоя на моя кораб. Тъй че ги взимаме. И ще си задържим и парите. Защото на практика вече не са твои, тъй като си ги спечелих по честен начин от теб. — След това се

пресегна и нежно хвана веригата на кайшката около врата ми, стисвайки я в ръка. — Ще взема и това дребосъче от теб. Ела, скъпа Майната Ти. Време е да потегляме.

Гледах го, без да мога да разбера дали се шегува или не. Когато той не избухна в смях и не ми каза, че само се майтапи, погледнах към Жабчо. Той изглеждаше бесен, насочил поглед към пистолета.

Това сигурно значеха думите му преструвай се.

Той ме спасяваше.

ГЛАВА 6

КИВИАН

За мен бе добре, че Джут'Хнай плаща толкова малко на хората си. Ако бяха свестни наемници, вече щяха да се ме обезоръжили и мозъкът ми да е пръснат навсякъде из спалнята. В момента те просто гледаха шефа си, чакайки заповеди, а той не даваше такива.

Идеално за мен.

Дръпнах отново леко жената, стараяйки се да не я нараня.

— Върви и отвори вратата, дребосъче. — Не откъсвах погледа си от Джут'Хнай, защото не можех да разчитам, че няма да направи кървава баня. Все пак не бе станал богат ооли като е играл по правилата. — Направи ми услуга и кажи на хората си да се преместят до теб — казах на идиота, който ограбвах, — за да мога да гледам всички ви.

Джут'Хнай ме изгледа криво и махна на хората си, правейки знак да отидат при него. Както и подозирах. Евтина работна ръка. Това правеше нещата толкова лесни, че чак бе престъпление.

О, чакай. Това е престъпление. Е, добре.

Изчаках търпеливо мъжете да се наредят до водача си и хвърлих белезници на първия.

— Знаеш какво да правиш.

Той изглежда нямаше проблем да закопчае колегата, шефа си, а след това и себе си. Направих кръг във въздуха с бластера си.

— Сега се обърнете с лице към стената. — Когато го направиха, погледнах към жена си, която ме гледаше с присвити очи. Все още не бе помръднала от леглото. — Хайде, дребосъче — окуражих я аз. — Ще ни е трудно да избягаме, ако не станеш, че да се махнем от тук.

Тя ме изгледа изненадано и след това скочи на края на леглото и се изправи на крака.

— Ти... ще ме вземеш със себе си?

Джут'Хнай издаде гневен звук, но аз го игнорирах. Той вече бе без значение.

— Боя се, че никой няма да отиде никъде, докато не отвориш вратата, сладка моя. — Направих жест към вратата, все още заключена, така че хората ми да не могат да влязат.

Жената кимна бавно, а тъмните ѝ очи се разшириха.

— И няма да ме оставиш тук? — Тя погледна към тримата ооли.
— С тях?

— Преди това бих се прострелял в слабините.

Джут'Хнай изръмжа.

— Запази ми това удоволствие. — И все пак не посмя да се обърне. Страхливец. Той беше само дим без огън, както и предполагах.

Малката ми човешка жена ми хвърли един последен разтревожен поглед, преди да се насочи към вратата на апартамента. Тя огледа дръжката, преди да ми хвърли безпомощен поглед. Трябваше да ѝ обясня как да се справи с ключалката, но след миг вратата се отвори, и Сенторр и Тарекх влязоха въоръжени със собствените си оръжия. Жената направи няколко крачки назад, поглеждайки ме притеснено.

— Крайно време беше — извиках на хората си. — Къде е Аливос?

— При кораба — каза Тарекх. Те влязоха, хвърляйки бърз поглед към жената. — От къде се взе тази промяна в плана? — попита медикът ми, очевидно в кофти настроение. — Чакахме цели десет минути да си довлечеш задника на дока.

— Бях зает да ухажвам жена си. Всичко ли натоварихте? — отказах да отговоря на въпроса му и минах напред, избутвайки тримата ооли във водната стая. Джут'Хнай не изглеждаше особено очарован да влезе, но щом масивното тяло на Тарекх... масивно дори за стандартите на мессакаш... се надвеси над тях, и тримата се напъхаха вътре без възражения.

Смъкнахме всички видове комуникатори от тях, огледахме се за оръжия и ги заключихме. Тарекх стреля в контролния панел, заключвайки вратата, за да не им позволи да излязат поне известно време.

Обърнах се, за да видя, че Сенторр е хванал веригата свързана към яката на моята човешка жена, задържайки я отново за заложник. Ръцете ѝ бяха скръстени защитно около гърдите ѝ, а лицето ѝ бе бледо.

— Какво ще правим с нея?

По някаква причина, само това да видя, че той държи веригата ме изпълни с нерационална вълна от ревност. Борейки се със собственическото чувство, което бушуваше в мен, аз се насилих да се приближа бавно и да взема веригата от него. Той не знаеше, че тя е моя, затова няма нужда да го стисна за гърлото и да изцедя живота от тялото му.

— Взимам всичко скъпо на Джут'Хнай — казах на другите, — а това включва и нея.

Тарекх издаде раздразнен звук, когато се присъедини към нас.

— Какво ще правим с нещо като нея? Тя е нелегална.

— Както и краденето на кристали, но не виждам някой да се оплаква от това — казах му спокойно, след което докоснах нежно деликатната брадичка на жената. — Погледни нагоре, моля те.

Тя се намръщи, но направи, което ѝ наредих, и посегнах към яката на шията ѝ. Миг по-късно я свалих, разкривайки охлузванията под нея. Изръмжах тихо при тази гледка и изпитах адски силно желание да се върна във водната стая и да откъсна главата на Джут'Хнай от разплутото тяло, върху което растеше. Вместо това пуснах яката и веригата на пода.

— Свободна си.

Жената примигна изненадано към мен и дори не помръдна, докато свалях белезниците на ръцете ѝ. След като метала изтропа на пода, тя започна да разтърква китките си, без да откъсва поглед от мен.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — попитах я аз.

Сенторр опита да издаде звук на протест. Знаех какво иска да каже. Че губим ценно време. Игнорирах го, фокусирайки се върху нея.

Тя просто погледна към водната стая, където Джут'Хнай и мъжете му бяха заключени, преди да се обърне отново към мен.

— Какъв избор имам?

— Трябва да вървим — обади се Тарекх нетърпеливо.

Не му обърнах внимание. Можеше да изчака за миг. Тя бе по-важна.

— Може да останеш тук — отговорих ѝ аз. — Но почти няма кой да ти помогне. Дори да ти дам дрехи и пари, хората се смятат за контрабанда. Другите веднага ще искат да те пленят и може да се окажеш с по-лош господар дори от предишния.

— Ще ме отведеш ли обратно у дома? — попита тя. — На Земята?

— Щом трябва да съм честен, дребосъче, ще ти кажа, не. — Болеше ме да ѝ кажа истината, но дори моят кораб не може да стигне до нейната слънчева система, без да поема много големи рискове.

Тя въздъхна.

— Е, поне си честен. Добре. Идвам с теб. — Тя вдигна пръст към мен. — Никакво изнасилване.

Забавно беше как ми дава нареждания, след като е болезнено ясно, че тя не се намираше в позиция изгодна да дава заповеди. Безстрашно дребосъче. Обожавах това.

— Ако исках да те изнася, сладка моя, нямаше ли да съм го направил вече?

— Не и ако малкият Кивиан не обича да има публика — отвърна тя.

Избухнах в смях. Значи бе разбрала това, а?

Сенторр ни направи знак от вратата.

— Ако сте приключили тук, може ли вече да се връщаме на кораба преди охраната на станцията да бъде уведомена за действията ни?

Кимнах и сложих ръка на гърба на жена си.

— Ела. Стой близо до мен.

Тя на мига се приближи и ръката ѝ сграбчи колана ми, сякаш имаше нужда да ме държи от страх да не бъде изоставена. Това ме изпълни с нелогично чувство на задоволство.

— Така ли е името ти? — прошепна тя миг по-късно. — Кивиан?

— Сав Кивиан Бакхтавис — заявих ѝ с усмивка. — На твоите услуги. Сега е време да потегляме.

ГЛАВА 7

ФРАН

Нереалността на ситуацията ставаше все по-голяма. Продължавах да очаквам да се събудя и да открия, че това е сън. Или на половина сън. Че ще съм отново в клетката, хвърляйки ми „човешка храна“ все едно съм домашно пиле.

Вместо да съм при жабока, който ме купи за роб, сега съм... свободна? Или поне така мисля.

И вместо да съм обградена от хора приличащи на жабоци, около мен имаше сини мъже с рога, изглеждащи така, както вероятно би изглеждал дявола, ако реши, че е син извънземен.

Толкова е странно.

— Това е *Танцуващият глупак* — обяви Кивиан, докато ме водеше по почти неосветената рампа към това, което би трябвало да е корабът му. Имаше тъмен метал и светещи компоненти навсякъде, и всичко изглеждаше толкова гладко и важно, че ме бе страх да не докосна нещо. — Това е моя кораб и ще бъде твой дом за известно време.

— *Танцуващият глупак*, а? — потърках ръцете си, защото ми беше малко хладно и носех само препаска, криейки гърдите си с ръце. — Не звучи много пиратско.

— И точно това е идеята — заяви Кивиан с неустоима усмивка. Той на мига започна да сваля кичозните претрупани с украси дрехи, точно като мъж, който е бил принуден да ги носи за точно определен случай. — Никой няма да спре кораб с едно толкова нелепо име и да вярва, че той носи безценен товар.

Другите двама извънземни забързано свалиха оръжията си и забързаха през коридора.

— Ела — каза ми Кивиан, след като свали стегнатия плат около шията си и смъкна още един пласт от облеклото си. — Нека да отидем на мостика, за да се разкараме от това място.

— Чакай — казах му, докато минаваше покрай мен. — Може ли една риза? Или нещо друго, което да облека, за да се покрия?

Той се обърна към мен, потърквайки челюстта си.

— Разбира се. Сигурно на родната си планета не търчиш загърнатата само с един шал, нали? Чувал съм, че хората са изостанали, но не мога да си представя, че сте чак толкова примитивни.

— Така ли? Е, извинявай сигурно съм си забравила каменните инструменти в пещерата у дома — казах му саркастично. — Ще ми дадеш ли блуза или не?

Кивиан ме изгледа за един дълъг миг и кожата ми настръхна. Може би бях прекалено лековерна, да му говоря така и сега ще реши да ме накаже. Лека усмивка разтегна устните му и той поклати глава.

— Изглежда мога да очаровам всеки, само не и теб. — Той разтвори ризата си, развърза сложните ѝ закопчалки и я свали от раменете си.

Кожата ми настръхна и се зачудих, дали няма сега да ме изнасили. Отстъпих разтревожено назад, но той само ми подаде ризата. Ох!

— Няма да те докосна без позволението ти — каза той със спокоен, равен глас. — Когато казах, че си в безопасност с мен, говорех сериозно. Няма да те нараня, нито пък екипажът ми.

Вгледах се в лицето му, чудейки се дали това не е трик. Дали не ме заблуждава така, както бе направил с Жабчо. Но не виждах никаква измама зад увереното му изражение. Отне ми миг да осъзная, че думите му не бяха преведени през преводача на ухото ми.

— Ти... говориш английски? — Взех ризата от него и я обвих около тялото си, пъхайки ръце в ръкавите. Беше все едно да нося одеяло, толкова голяма от обикновените мъжки ризи на земята, но нямах нищо против. Беше топла и покриваше всичко, а само това бе от значение.

Кивиан и цялата му гола кожа се приближиха към мен. За пръв път забелязах няколко стари белега на гърдите му. Бели срещу синята окраска на кожата му. По едната му ръка имаше тъмно черни татуировки, танцуващи около мускулите, в забележителни непознати изображения. Той беше впечатляващо мускулист и не просто защото бе два метра висок. Беше очевидно, че тренира. И също така бе очевидно, че „бронята“, която бях почувствала под дрехата му, всъщност е кожата

му. Имаше твърди ивици по раменете, отстрани на ръцете и през средата на гърдите му. Той се пресегна към предната част на ризата и започна да завързва сложните възли, правейки ги вместо мен, сякаш съм дете. Три пръста и палец, забелязах. Още едно нещо, по което се различавахме.

Странно, тъй като той бе първият извънземен, който поне малко приличаше на човек, откакто се събудих като роб.

— Имам чип и го инсталирах в езика ти в мига, в който те видях — каза той. — Реших, че така ще е по-лесно да комуникираме.

— Чип?

Той почука с пръст мястото на главата си, зад ухото.

— Езиков имплант. Тези дни са нещо обикновено, като антивирусните импланти и т.н. Твоят е... евтин. Ефективен, но евтин и неудобен.

Докоснах ухото си, където голямото устройство се търкаше срещу кожата ми. Не грешеше.

— Ела — каза той, приключвайки с връзките на ризата ми. — Да отиваме на мостика преди другите да помислят, че съм те завлякъл в каютата си. — Кивиан ми се ухили закачливо и ме поведе надолу по коридора, където бяха минали останалите, показвайки ми якият си гръб, стегнатите си задни части и люлеещата му се опашка.

Добре тогава. Мого да отида, да си намеря някое скрито местенце и да се свия като страхливка, или да се стегна и изляза с него на мостика. Колкото и да ми се искаше да се скрия... или да спя; о, колкото хубаво би било да поспя... се насилих да го последвам през входа. Ризата му бе толкова голяма, че стигаше до коленете ми, а ръкавите изцяло покриваха ръцете ми. Избутах ги нагоре и ги навих, докато вървах, опитвайки да запомня всичко, покрай което минавахме.

Мразя да го казвам, но всичко това изглежда така, сякаш може да е дошло направо от снимачната площадка на *Стар Трек*. Чудя се дали е съвпадение или някой от Холивуд лично е бил гост на извънземен кораб. По стените имаше всякакви видове панели... някои тъмни или замазани, други светещи, мигащи или показващи някакви картини. Имаше нещо приличащо на клавиатура, но с адски много копчета, и Кивиан прокара ръка над него... но без да докосва никое копче... и вратата пред нас се отвори. Подът под краката ми бе студен и имах чувството, че е от някакъв вид метал, а щом влязохме на мостика

видях няколко работни станции с големи столове зад тях. Всичките бяха заети, освен този в средата, най-големия и вероятно принадлежащ на Кивиан.

Един от големите сини извънземни се обърна и ни хвърли странен поглед. Главата му бе обръсната, карайки рогата на главата му да изпъкват по-силно, а заради големия си остър нос лицето му приличаше на това на ястреб.

— Крайно време беше. — Погледът му се стрелна към мен. — Лош късмет е на кораба да има домашни любимци, Бакхтавис.

— Тя не е домашен любимец — спокойно заяви Кивиан. — Тя е наш гост. — Той сложи ръка на рамото ми и се наведе леко към мен. — Ела и седни на стола ми. Закопчай си колана, за да си в безопасност, когато корабът излети.

Е, това бе приятна промяна, в сравнение с начина, по който Жабчо се отнасяше с мен. Приседнах на края на стола, чувствайки се странно заради огромните му размери.

— Ами ти къде ще седнеш?

Той сви големите си рамене, пристъпвайки напред, за да натисне няколко бутона, за да накара коланите на стола да се появят и да го нагласи така, че да ми е удобно.

— Няма да ми навреди от време на време да бъда малко пораздрусан.

— Значи така. Ще задържим човека? — Извънземният с бръсната глава се намръщи в моя посока. — Мислех, че сме тръгнали само за кристалите?

— Кивиан откри друго нещо, което желае — обади се най-грамадният от екипажа.

Някой простена.

— Всички, тишина. — Кивиан не звучеше подразнен, а по-скоро развеселен. — Само ми кажете, че сте успели да свиее кристалите, докато аз бях зает да разсейвам нашите ооли приятелчета.

— Прибрахме пратката... и малко отгоре, но само малко. Нямаме толкова, колкото ни поискаха каскрите — каза един от мъжете.

— Би трябвало да свърши работа. Потегляме — Кивиан ми се ухили и се хвана за подлакътника на стола си. — Дръж се здраво, дребосьче.

Да се държа? Защо?

— Забиване — каза един от извънземните и това бе единственото предупреждение, което получих, преди да се изстреляме напред с такава скорост, все едно сме камъче изстреляно с прашка в космоса.

ГЛАВА 8

КИВИАН

Крехката ми човешка жена затвори очи, отпускаяки се на капитанското ми кресло. Цялата бе омотана в ризата ми и странната ѝ мека кожа бе покрита от брадичката до коленете ѝ.

Искаше ми се да я държа близо до себе си и да я защитавам, но знаех, че сега няма да приветства близостта ми. Наложих се да стисна зъби, за да се въздържа да не се пресегна и да помилвам заоблената буза на лицето ѝ. Много скоро тя ще копнее за докосването ми. Никога не съм бил отхвърлян от жена, която съм преследвал... не че някога съм преследвал някоя особено усърдно. Винаги съм предпочитал живот без обременяване, било то романтично или някакво друго, но откакто погледът ми попадна върху нея, това се промени.

Сега разбрах защо моят брат беглецът е толкова щастлив в скапаната си ферма на някаква затънтена планета, на средата на нищото. Така получава жена си само за себе си, без някой да му задава въпроси и да иска обяснения. Точно сега ми се виждаше много съблазнително.

Погледнах половинката си, за да съм сигурен, че ѝ е удобно, след което се обърнах към екипажа си. Можех да усетя осъдителните им погледи, преди дори да ги видя. Не им харесваше това. И не можех да ги виня. Не бях сигурен дали и на мен ми харесва, но... просто нямах никакъв избор. Тя беше моя.

Сенторр кръстоса ръце на гърдите си и просто ме изглежда.

Аливос се намръщи, стиснал зъби.

Тарекх изглеждаше развеселен, все едно играя игра на пръчки и някой току-що е успял да ме победи... без да му го позволя. И честно да си призная, и аз усещах нещо подобно. Чувствах се напълно изгубен, обаче по най-добрият възможен начин.

— Е? — попита Сенторр. — Смяташ ли да обясниш действията си?

Погледнах отново към жената, но тя все още спеше.

— Той не се отнасяше добре с нея. Не можех да я оставя там с него. — Всичко в мен се бунтуваше само при тази мисъл.

— Не е наш проблем — заяви Сенторр.

— Сега е. Тя ми принадлежи.

Очите на Тарекх се разшириха.

— Значи така, а? Решил си да имаш човек за домашен любимец?

Те не ме разбраха. Потърках с ръка лицето си, чудейки се колко мога да си позволя да им разкрия.

— Не точно. Тя е личност, не домашен любимец. Тя е също толкова интелигентна като теб и мен, и не смятам да я притежавам, нито да я насилвам да ми се подчинява, както Джут'Хнай искаше от нея.

Тарекх се засмя.

— Тогава имаш предвид...

Свих рамене. Нямах желание да му отговарям. Не точно. Не и след като Аливос ме гледа толкова ужасено. Щеше да му се наложи да свикне с идеята.

— Можеше да я оставиш на станцията — възрази Сенторр.

— За да може някой друг да я залови и пороби? — Изсумтах и поклатих глава. — Пределно наясно си, че няма да устиска и пет минути сама там долу. Не и без защитник.

— Значи е голям късмет, че ти си толкова добросърдечен — сухо заяви Тарекх.

Хвърлих му зъл поглед.

— Планът беше да вземем кристалите — излая Аливос, разтваряйки ядосано ръце. — Сега имаме повечето кристали, но разярихме един от контактите си и откраднахме контрабанден домашен любимец...

— Тя не е домашен любимец — поправих го аз. Вече почвах да се дразня. Знаех, че им е трудно с всичко това, но, проклетие, не е като да я правя капитан на кораба и да ѝ давам дял от плячката.

Или поне все още не.

— Мога да чуя всичко, което казвате — промърмори жената с тих сънен глас. — Точно до вас съм и не съм слабоумна. Имам преводач на ухото и той ми казва всичко адски силно, дори докато се опитвам да поспя.

Тарекх се засмя, а Сенторр изглеждаше така все едно е сдъвкал нещо кисело. Аливос ми се намръщи все едно вината бе моя.

— Заспивай обратно, дребосъче — казах ѝ аз. — Ще отнеме време преди да излезем от забиването.

— Това да не е като хиперскок? — Тя се прозя и примигна към мен сънено. Миг по-късно подви крака под тялото си на стола, така крехка и елегантна, че нямаше как да не съм запленил.

Както бе и малкият Кивиан.

— Хиперскок? — обади се Сенторр. — Никога не съм чувал за подобно нещо — той ме погледна. — И ти мислиш, че хората не са примитивни? Да не смята, че летим из космоса на някаква древна браква или нещо също толкова глупаво?

— Може би смята, че сме богове — продължи Аливос, поемайки разговора. — Може би ще ни боготвори.

Тарекх изглеждаше развеселен от мисълта.

— Не знам дали съм свикнал да ме боготворят. Може би...

— Пич, сериозно. — Жената отвори очи и ни изгледа намръщено. — Все още съм тук. Престанете да говорите за мен все едно съм семейното куче.

Засмях се, въпреки че не знаех какво значи пич и куче. Знаех само, че начинът, по който се държеше, бе очарователен.

— Трябва да ни простиш, ако не сме идеалните домакини, дребосъче. Доста време мина откакто за последно имахме пътник на борда.

— И още по-дълго такъв, дето не си е платил — намуси се Сенторр.

— Може да ме попитате за името ми — каза тя спокойно. — Това би било добро начало.

Аз също бях подразнен, че не се сетих пръв, но опитах да замажа положението.

— Какво, нима искаш да ми кажеш, че Майната Ти не е истинското ти име? Шокиран съм.

Устните ѝ се извиха леко, а тялото се притисна в капитанското ми кресло. Корабът се поклатяше леко, докато летяхме през космоса с висока скорост. Само годините живот на този кораб ми позволяваха да запазя баланса си, след като през минута палубата под краката ми се люлееше отново и отново, а ушите ми непрестанно заглъхваха. Можех

само да си представя силата, която тази скорост упражняваше върху малкото ѝ тяло. В момента не бе безопасно да се оттеглим в личните каюти, колкото и да ми се искаше. Тя изглеждаше така, сякаш има огромна нужда от сън, а аз нямах търпение да бъда този, който ще се събуди до нея.

— Е? — казах аз, насърчавайки я, след като видях, че не бърза да проговори. — Как да те наричаме?

Тя се прозя отново.

— Фран. Името ми е Фран.

Фран. Фран. Колкото странно нехармонично име за една толкова прелестна деликатна жена. Постарах се да го запомня, въпреки че за мен тя винаги ще бъде „дребосъче“.

— Добре — промърморих — Нека бъде Фран.

ГЛАВА 9

ФРАН

Бях толкова изтощена. За пръв път от цяла вечност можех да заспя и да не се тревожа, че може да бъда опипана или насилена. Беше странно и силно чувство, почти като тежестта на гравитацията, която ме притискаше към седалката откакто се изстреляхме напред. „Забиване“ го бяха нарекли. Каквото и да е, изтощително е. Постоянно ме притискаше назад, карайки мускулите ми да се напрягат, въпреки че бях седнала и завързана с колани. И въпреки него, не можех да се спра да не заспя. Странно, но се чувствах в безопасност, макар да се намирах в присъствието на четирима огромни сини извънземни.

И се опитвах да не мисля за това, което Синият каза за мен. Кивиан. Това беше името му. Онзи, който ми даде ризата си и ме остави да се настаня на стола му, докато инерцията на кораба го караше да залита непрестанно, полугол и доминантен, но без да ме притиска. Това бе странна комбинация, но все пак днес беше един изключително странен ден. Заспивах и се събуждах, но думите му продължаваха да кънтят в ума ми.

Много добре си на ясно, също като мен, че нямаше да издържи и пет минути сама там.

Не смятам да я притежавам, нито да я насилвам да ми се подчинява.

Тя ми принадлежи.

Тя ми принадлежи.

Тя ми принадлежи.

Думата кънтеше в ума ми, но без ужасяващия подтекст, който Жабчо влагаше, когато изричаше абсолютно същото. Думите на Кивиан бяха изречение с тон на привързаност, освен това той не се отнасяше с мен така, както го правеха другите. И все пак не можех да сваля изцяло защитата си, макар в действителност да нямах много други възможности. Той не грешеше, казвайки, че няма да издържа

дори пет минути сама. Бях захвърлена в непознатия космос без пари, без дрехи и само с ограничени възможности за комуникация. Освен това, ако наистина всички ме гледаха като екзотично кученце, никога нямаше да стигна особено далеч.

Нямах намерение да харесвам или да се доверявам на тези мъже, но за момента, нямаше къде другаде да отида.

Сънувах храна и че някой ме държи притисната към пода. Сънищата ми не бяха приятни и се събудих рязко, подскачайки от паника, че може би отново са ме заловили, само за да открия, че все още бях настанена на стола на Кивиан, а непрестанният натиск на „забиването“ продължаваше. Не се събудих отпочинала, а единствената причина да започна да се отпускам бе, че задникът на Кивиан бе директно пред мен, където бе седнал на подлакътника на стола, опашката му се клатеше напред-назад и разговаряше тихо с екипажа си.

Задряхах и се събудих малко по-късно, възкликвайки. Ушите ми не бучаха за пръв път от, може би, няколко безкрайни часа. Потърках любопитно едното си ухо и осъзнах с изненада, че сме спрели. Прозях се широко и се поизправих, сядайки в стола.

— Пристигнахме ли?

— Къде да сме пристигнали, дребосъче? — Кивиан се обърна, а на синьото му лице имаше весело изражение. Трябваше да призная, доста галеше окото. Никога преди не бях виждала извънземни, но ако трябваше въображението ми да създаде някой, който е „абсолютно перфектен“ извънземен, и достатъчно секси, че да бъде привлекателен, то този мъж вероятно щеше да изглежда именно като него. Чертите му бяха по-едри, отколкото на обикновен човек, скулите и брадичката му са по-силно изразени. По челото си имаше твърди плочки, като тези на гърдите му, а очите му са тъмни, топли и омагьосващи. А устните му... ах, какви устни.

Просто не бе честно да има такива устни. И дори не знаех защо мисля за тях.

Но отговорът му на въпроса ми ме накара да се чувствам малко объркана. „Къде да сме пристигнали?“. Намирах се на извънземен кораб с тези мъже, без да имам ни най-малка представа какво ме очаква в бъдеще. Поизправих се още малко.

— Къде отиваме?

— Питаш за следващите няколко минути или като цяло?

Присвих устни и го изгледах лошо. Този Кивиан изглежда обожаваше да се шегува. Много лошо за него, тъй като въобще не бях в настроение. Да бъда отвлечена от извънземни, продадена на жабоподобни мъже и след това отвлечена от друг извънземен, ме бе изтощило до крайност.

— Да, и на двете?

Той наклони глава леко настрани, все едно обмисляше въпроса ми, намирайки го за много скапан.

— Като цяло, насочили сме се към най-близкия астероиден колан. Щом се озовем там, ще скрием кораба си, така че радарите, които могат да ни засекат, да решат, че сме поредната космическа отломка, а след това ще се скатаваме, докато ооли изгубят следите ни. Може да отнеме седмици. Дори месец. А може да са само два дни... макар че това е вероятност, която ми се вижда съмнителна. Не и след количеството кристали, които отмъкнахме от тях — той ми се ухили дяволито. — Това ще им пари по-дълго време.

— А след това, все още ли няма да ме отведеш на Земята?

Кивиан кръстоса ръце на гърдите си и поклати глава.

— Боя се, че не, дребосъче. От тук до там пътуването е дълго и много опасно, и макар че аз те харесвам доста, съмнявам се, че екипажът ми ще иска да рискува живота си в опит да те върнем у дома. Засега ще си с мен.

Е, поне бе честен. Не за пръв път ми даваше суровата истина за случващото се и това ме караше да му вярвам малко повече. Предпочитах да знам срещу какво съм изправена, вместо да бъда лъгана. Потърках изтощената си, туптяща глава и осъзнах, че ужасното напрежение върху тялото ми е изчезнало. Огледах се изненадано наоколо.

— Спряхме ли да се тласкаме?

— Забиваме? — поправи ме той развеселен.

Можех да почувствам как бузите ми пламват леко. Мили Боже, нима наистина казах *да се тласкаме*? Убий ме още сега.

— Да, точно това имах предвид.

— Разбира се — съгласи се той. — И да, спряхме засега. Все още се движим с голяма скорост, за да може да се отдалечим възможно най-

много от преследвачите си. Ще ни отнеме обаче известно време да достигнем до дестинацията си.

— А дестинацията ни е астероидният пръстен. Ясно. — Отново се прозях, толкова силно, че челюстта ми изпука, в същия миг, в който коремът ми започна да къркори. — Извинявай за това.

— Аз съм този, който трябва да се извини. Сигурно си гладна. Ела. — Той протегна голямата си ръка към мен и аз го изгледах за миг. Толкова различен и все пак, толкова приличащ на човек. Ако не бяха четирите пръста и тъмно синята кожа, щях да реша, че е човешка ръка.

Откопчах колана си и плъзнах ръка в неговата. Изненадах се колко е мека кожата му и от копринената ѝ текстура. Като кадифе... не... като мекия памук, който използват за седалките на колите. Велур. Това е. Да го докосвам бе невероятно и ми се наложи да се боря с желанието да го погала, все едно съм някоя малоумна.

— Всичко наред ли е? — Той забеляза колебанието ми.

Прииска ми се да издърпам ръката си от неговата, засрамена.

— Да. Съжалявам. Просто съм изтощена.

— И гладна — съгласи се той, държейки ме изправена на крака, когато залитнах леко. Изглежда „забиването“ действа доста на човешкото тяло, въпреки факта, че през цялото време седях. Чувствах се все едно съм бягала в маратон по време на най-горещото лято. Бях изтощена.

Когато той обви стабилната си ръка около кръста ми, аз се облегнах на него. Не бе като да имах друг избор. Чувствах краката си треперещи и прекалено слаби, за да мога да се движа сама.

— Ела — каза той нежно. — Ще ти намерим нещо за хапване и след това се прибираме.

Прибираме? Спомних си, че на въпроса ми къде отиваме, той отговори само за настоящата ни дестинация.

— Къде да се приберем?

Кивиан се ухили надолу към мен, разкривайки острите си кучешки зъби.

— Как къде, в леглото ми разбира се.

И просто така, подкрепата на ръката му около кръста ми, ме накара да се почувствам неудобно. Дръпнах се... и едва не се стоварих по гръб.

— Ти ми каза, че няма да съм роб!

— Не си. — Гласът му бе спокоен, а усмивката от лицето му се изпари.

— Тогава защо мислиш, че ще спя с теб?

— Първо, леглото е по-добро от пода. И второ, този кораб е тип круизър. — Той разпери ръце, правейки знак към тесния коридор, в който пристъпихме. — Оборудван е само за четирима пасажери — капитан, навигатор, медик и механик. Истината е, че просто няма къде другаде да спиш. — Той сложи ръка пред устата си, сякаш искаше да ми каже нещо тайно. — И не мисля, че някой от другите ще се съгласи да споделя.

Бях объркана. Намръщих се срещу него, опитвайки да свържа всички парчета от това, което той каза на изтощения ми мозък. Той видя колебанието ми и каза нежно.

— Никакъв секс. Но съм сериозен, когато казвам, че на борда няма достатъчно легла. Подовете са твърди и студени, и ти обещавам няма да те докосна без твоето позволение.

— И се очаква да повярвам на това? — попитах, чувствайки се безпомощна.

— Не е нужно да вярваш — съгласи се той, стягайки ръката си около кръста ми. — Но го погледни от тази страна. Ако исках да ти се натрапя, досега имах доста възможности да го сторя. — Той тръгна надолу по коридора, наполовина дърпайки и наполовина носейки ме. — Защо ще ми трябва да те взимам с нас и да ядосвам екипажа си само за да се озова във влагалището ти, като можех да го направя още на станцията пред очите на Джут'Хнай?

Не можех да произнеса името на Жабчо, без значение колко пъти го чувах. Но той имаше право.

— Каза, че не ти харесва да имаш публика — избъбрих. Може все още да му нямах доверие, но изглежда нямах друг избор.

— Наистина е така — съгласи се той жизнерадостно. — Може да съм много неща, но ексхибиционист не е едно от тях. — Той ме поведе към това, което вече знаех, че е обикновена врата на кораба. — Ето тук се храним. Ела. Може да хапнеш, а аз ще ти разкажа как нямам никакво намерение да те докосвам, без да си ми го позволила.

— Постоянно говориш за съгласието ми — посочих аз.

Той погледна надолу към мен, очите му станаха топли, а усмивката приканваща.

— Това е, защото, моя сладка Фран, смятам да получа позволението ти. Просто не днес.

ГЛАВА 10

КИВИАН

Малката човешка жена очевидно бе объркана от думите ми. Ярка руменина покри бузите ѝ и очите ѝ заблестяха, въпреки че тялото ѝ се скова. Тя бе толкова очарователна за гледане, тъй като кръглото ѝ, гладко лице бе така изразително. Израженията ѝ бяха чиста радост за наблюдаване и исках да видя всички различни емоции да преминават през него.

Не, не всички. Не исках да я видя разстроена или изплашена. Радост и щастие? Да. Страст? Да. Желание и удоволствие, докато тласкам члена си в топлото ѝ приветливо влагалище? О, да.

Опитах да се съсредоточа, въпреки тези разсейващи мисли, и прокарах ръка по панела на главната зала на *Глупака*. Вътре бе спретнато и уютно точно като каютата на Сенторр, което ми показва, че тази седмица е негов ред да се грижи за чистотата. Ако бе ред на Тарекх, мястото щеше да бъде пълна бъркотия като всяка стая, през която минеше огромния мъж. Поведох жена си към един от столовете до масата и я повдигнах, поставяйки я да седне, тъй като бе очевидно, че няма да успее да се справи сама — човешките ѝ крака бяха прекалено къси.

— Чакай тук — казах ѝ аз. — Ще ти приготвя нещо за ядене. Вашите хора имат ли някакви алергии?

— Ако кажа, че съм алергична към фъстъци, това дали ще ти говори нещо? — попита ме разтревожено Фран.

Поколебах се. Тя имаше право. Не исках да я отровя с храната на мессакаш, но също така тя имаше нужда да се храни.

— Какво те хранеха на галактическата станция? Какво ти даваха ооли?

Тя сви рамене.

— Жабоподобният мъж ме купи само няколко часа, преди да пристигнем на станцията. Не ми е давал нищо за ядене. Преди това бях

в една килия на друга станция. Давах ми едни неща, приличащи на дражета — тя направи знак с ръка, за да ми покаже големината им, бърчейки нос. — Бяха отвратителни. Моля те, кажи ми, че храната при вас не е такава.

Звучеше така, все едно са й давали храна за животни. В корема ми пламна лют гняв. Да мисля как половинката ми, моята крехка жена е била третирана като безмозъчно животно.

— Не, храната ни не е такава — казах почти рязко. — Ще ти приготвя нещо за ядене, но искам да ми кажеш, ако получиш някаква нежелана реакция към храната. Ако драска или изгаря гърлото ти, или ако усетиш, че ти е трудно да дишаш, ще събудя Тарекх и ще го накарам да ти направи пълен алергичен анализ. — Отворих едно от шкафчетата и огледах запасите ни. Тъй като бяхме свикнали да прекарваме голяма част от времето си в космоса, и имайки предвид, че за припасите отговаря нашия механик, който е бивш военен, храната ни бе доста разнообразна. Огледах прилежно наредената храна в шкафа, чудейки се какво би се харесало на някой, който бе от далечна и непозната планета. — Сладко ли предпочиташ или солено?

— Каквото и да е — каза Фран. — Много съм гладна.

Избрах солен бульон с месо и зеленчуци, който бе традиционно ястие на родната ми планета, и едно от любимите ми. Взех го от личните запаси на Аливос, но щях да му платя по-късно. Докато чаках храната да се подгрее, мислите ми непрестанно се насочваха към факта, че ще споделям каютата си с Фран.

Няма значение, че нямаше да се обвържем. Все още. Тя беше моя и можех да бъда търпелив. Когато спре да се бои, щях да започна да я ухажвам. Дотогава задачата ми бе да направя така, че да й е възможно най-удобно. Каятата ми беше най-хубавата на борда, а леглото ми — голямо, и щеше да бъде удобно и на двама ни да спим в него. Но не това бе причината да я искам при себе си, разбира се. Не споменах, че може да разчистим място в товарния сектор и да й направим легло. Тя бе моята половинка и заслужаваше най-доброто... и я исках до себе си. Исках да се събуждам и първото нещо, което виждам, да е тя. Исках да вдишвам аромата ѝ, прекрасната ѝ мека коса да е разстлана върху чаршафите ми. Исках крайниците ни да са преплетени под завивката на леглото ми.

Исках тя да лежи до мен, да притиска гърдите си в моите и да настоява да се обвържа с нея.

Но едно по едно, разбира се, трябваше да си напомня. Имахме прекалено много грижи, които да ни занимават в момента. Сенторр и Аливос щяха да се редуват на мостика, за да подсигурят, че ще останем скрити, щяха да заглушават сигнала от кораба ни и да регулират така скоростта ни, че да не оставяме видими следи. Тарекх се оплакваше относно ремонтите, които трябва да се извършат, докато сме между две задачи, затова ми се налага да си поговоря с всички и да успокоя тревогите им. Трябваше да посетим една станция за ремонти на Хаал Уи заради стартера на кораба и ще трябва да бъде направена диагностика и някои належащи ремонти. След това да се оправим с каските, които чакаха пратката си, така че бяхме принудени да се движим в сенките с ниска скорост. После идваше ред на фалшивите документи за самоличност, за да отидем в следващата система и да се заемем с някои по-дребни задачи, които нямаше как да се отлагат повече.

Понякога беше изтощително да си пират. Обаче на мен не ми пречеше, защото никога не съм бил от онези, които следват стриктно законите. Предпочитах сам да създавам правилата си и ми харесваше да правя всичко по своя начин. Не наранявахме никого, или поне не физически. Портфейлите и гордостта им бяха нещо съвсем различно. Ооли нацията щяха да са бесни като научат какво сме направили и нямах съмнение, че за главата ми ще бъде обявена огромна награда. Нямаше да се чуе нищо за Фран, тъй като тя беше контрабанда, но бях сигурен, че в по-сенчестите среди щяха да питат за нея.

Трябваше да се подсигуря тя да е в безопасност, а стига да е при мен, това бе гарантирано.

Разбира се, това не значеше, че докато е с мен няма да я ухажвам, очаровам и да я карам да се чувства удобно. Исках да сваля гарда си, така че докато флиртувам с нея, вниманието ми да е посрещнато с готовност. Исках да я гледам как ми се усмихва и ме гледа сънливо, докато сваля дрехите, скриващи меката деликатна кожа на тялото ѝ от погледа ми...

Обърнах глава към Фран, която се бе умълчала. Тя седеше на масата, а краката ѝ се люлееха във въздуха, като на дете настанено на

прекалено висок стол. Лицето ѝ бе бледо и изтощено, и докато я гледах тя потърка ухото си, на което стърчеше огромния неудобен преводач.

Бях пълен идиот.

Ето ме тук, мислейки си какво ще е да я имам в леглото си и да я съблазнявам, докато тя бе нещастна и това грозно нещо стърчеше на главата ѝ. Със сигурност не ѝ бе удобно с него. Все пак не бяха създадени за удобството на този, който ги носи. Взех купата със супа и я поставих пред нея, след това сложих ръка на рамото ѝ.

— Яж, аз ще се върна след малко.

— Къде отиваш? — Тя игнорира храната и ме погледна разтревожено. Очевидно бе, че не иска отново да бъде изоставена, не и след като се убеди, че с мен е в безопасност. Това ми допадна.

— Веднага се връщам — обещах аз. — Няма да те изоставя.

За миг тя изглеждаше така, сякаш ще възрази, но гладът надви тревогата и тя кимна вдигайки купата. Фран опита супата и аз я наблюдавах любопитно да видя дали ще покаже някаква реакция. Когато тя издаде доволен звук и отпи голяма глътка бях едновременно доволен и очарован от начина, по който се движеше гърлото ѝ. Членът ми се втвърди от тихия звук, който се изтръгна от устните ѝ, и ми се прииска да бутна още една купа в ръцете ѝ, и да продължа да я храня... а след това да я замъкна в спалнята си и да смъкна ризата си от тялото ѝ.

Всичко с времето си, напомних си аз. Нямаше да съм истински доволен, докато тя не е толкова копнееща и нетърпелива, колкото бях аз. А засега, жена ми бе изтощена, гладна и имаше нужда от почивка... и да махне това ужасно нещо от ухото си. Насочих се към медицинската стая на Тарекх и когато вратата се отвори, въздъхнах, виждайки бъркотията вътре. Щеше да ми отнеме цял проклет час да намеря каквото и да е тук, камо ли инструментите, които ми бяха нужни.

Отне ми само петнадесет минути да намеря медицинските инструменти, с които да сваля преводача, но когато се върнах в залата, главата ѝ бе опряна на масата, купата бе празна, а очите на Фран бяха затворени. Тя спеше, а преводачът стърчеше над главата ѝ. Приблжих се до нея и докоснах гърба ѝ.

— Фран.

Тя се събуди стресната, а ужасеният ѝ поглед се стрелна към мен. Отне ѝ миг да се фокусира, преди да се успокои и да поеме дълбоко дъх.

— Извинявай. Сигурно съм заспала.

Сърцето ми се сви заради ужаса, който зърнах преди миг на лицето ѝ. През мен премина мощна вълна от нужда да я защитавам и се заклех, че никой никога няма да докосне отново тази жена... моята жена. Първо щеше да им се наложи да минат през мен.

— Отне малко повече време, отколкото очаквах. Прости ми. — Вдигнах инструментите. — Трябва да стоиш напълно неподвижно.

Очите ѝ се разшириха.

— За какво е това?

— За да махна това нещо от ухото ти. Не е... — Опитах се да намеря точната дума.

— Хуманно? — предложи тя.

Нямахме такава дума в моя език, но щом тя го каза, ми се видя напълно подходяща.

— Да. Не е хуманно. Всички останали можем да изтеглим различните езици щом ни потриват и ще ти сложим такъв чип... напълно безболезнен, трябва да добавя... щом отидем на следващата станция. — Пристъпих към нея и сложих пръсти под брадичката ѝ. — Сега, стой напълно неподвижно.

Тя затвори очи и тъмните ѝ мигли потрепериха, карайки ме да се очаровам за пореден път колко прелестна и деликатна бе тя. Ах, сърцето ми. И като си помисля, че до преди няколко кратки часа то бе изцяло мое. Сега принадлежеше на нея, все едно бе бръкнала в гърдите ми и го бе откраднала с малките си пръсти. Не ѝ отне много време. С брат ми винаги подкачахме баща ни, когато разказваше колко бързо и силно се е влюбил в майка ни.

Сега го разбих напълно.

Фран стоеше неподвижно, вкопчила пръсти в китката ми, докато работех. Беше смела и ми се доверяваше. Преизпълних се с гордост.

— Мисля, че е готово. — Подръпнах леко преводача и той падна от нежното ѝ ухо, оставяйки след себе си, няколко малки ранички и леко зачервена кожа. — По-добре ли е сега?

Тя се отдръпна и докосна ухото си, а устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Много по-добре. Мразех това нещо. — След това по лицето ѝ премина лека несигурност. — Нали няма да говориш за мен така, все едно не съм тук? Само защото не нося преводача?

— Имаш думата ми — заклех ѝ се аз. На сутринта щях да уведомя и останалата част от екипажа.

— Благодаря ти. Много е неприятно хората да говорят около теб, все едно си някакво животно.

Срам ме бе да призная, че попадах в тази категория. Но щях да ѝ се реванширам.

— Никога повече — обещах ѝ. — Искаш ли още храна или искаш да спиш? *Или искаш да те притискам към себе си и да галя тялото ти, докато не запее от удоволствие?* Последното не го изрекох на глас, защото знаех, че няма да го приеме добре.

— Да спя... май. — Очите ѝ се затваряха.

— Разбира се. — Свалих я от стола и държейки едната си ръка на рамото ѝ я поведох през тесния коридор на *Глука* към каютата си. Капитанската каюта се намираше в центъра на кораба. Тихият звук от двигатели бе най-доловим именно тук, но на мен ми харесваше. Равният звук ме приспиваше, а ако нещо не бе наред и звукът се променеше, се будех на мига. Каятата ми беше най-голямата на кораба и тъй като обичах да се глезя не бях пестил никакви средства. Отворих вратата, надявайки се, че тя ще се впечатли от обзавеждането. Не бе спартанско обзаведено като при Сенторр. Обичах меките мебели, пухените завивки на леглото, стола с дърворезба в ъгъла, който беше антика от Мии, стената покрита с картина от плат от родната ми планета и деликатната, фино изработена масичка от планетата Ооли. Гардеробът ми беше отворен и претъпкан със скъпи дрехи и обувки, защото бях мъж, който обичаше лукса.

Тя само се прозя и пристъпи напред, подръпвайки нещо около шията си.

— Това ли е леглото?

— Да, това е. — Гледах я развеселено как се насочи към него и пусна нещо на пода... огърлицата, която Джут'Хнай ѝ бе дал със символите на дома му. Небрежно се наведох и я вдигнах, докато тя се качваше на леглото, избутвайки скъпите ми възглавници, за да се намести удобно. Огърлицата отиваше директно в машината за

рециклиране. Джут'Хнай никога повече нямаше да я види. Тя беше само моя.

Фран взе една от безценните, избродирани от монаси, възглавници, удари я няколко пъти с ръка и отпусна глава на нея.

— Имаш ли допълнителни завивки?

— Имам най-добрите от Албаат — казах й, вдигайки една от последните ми придобивки.

Тя сбърчи носле.

— Изглежда боцкаща.

— Не се очаква някой да я ползва, само да й се възхищава.

Фран изсумтя й сви краката си под огромната ми риза, свивайки се на кълбо.

— Може ли някое, което не е чак толкова специално, но с което мога да се завия?

Засмях се и се пресегнах над леглото.

— Може да използваш моята завивка.

— Няма да я споделяме — предупреди ме тя на мига.

— Знам. — Кимнах към одеялото от Албаат в ръцете ми. — Аз ще се завия с боцкащото.

Лека усмивка докосна устните й и тя затвори очи, сгушвайки се във възглавницата и увивайки се в завивката ми. Това беше най-прелестната гледка, която бях виждал. Бях омагьосан. Не можех да откъсна очи от нея. Тя беше перфектна. Виждайки я тук, спокойна и в безопасност в леглото ми, почувствах странно задоволство, което никога не бях изпитвал... в комбинация с невероятно твърда ерекция, която също не бях имал преди.

Изглежда тази нощ щях да спя с дрехите.

Свалих ботушите си, тихо ги прибрах в гардероба и облякох друга риза, защото може и да бях луд, но не исках тя да се бои от мен. Исках Фран да знае, че може да ми повери живота си, дори и това да значеше, че ако се налага, ще спя облечен, докато съм до нея.

Но разбира се, нямаше да бъда напълно послушен. Тя щеше да спи до мен. Всеки мъж си има своите граници. Качих се на леглото и легнах до нея, затваряйки очи и чакайки. Можех да я усетя как се е сковала до мен. Това бе нещо, което можеше да се очаква. Скоро щеше да осъзнае, че няма да я нараня и щеше да се успокои.

Напрежението ѝ продължи няколко дълги минути и се постарях да направя дишането си равно, за да ѝ покажа, че не се интересувам от нищо друго, освен от това да спя. След минута тя се завъртя и усетих как се намества на леглото. Секунда по-късно възглавницата се опря в ръката ми.

Едва се сдържах да не се разсмея. Тя правеше бариера от възглавници помежду ни, сякаш бе дете. Все едно това щеше да ме спре, ако реша да я изнася.

— Нали осъзнаваш, че това не може да те защитава? — промърморих аз.

— Да, но... ами кара ме да се чувствам в безопасност — каза тя и бутна друга възглавница помежду ни.

— Прави каквото желаеш, щом те кара да се чувстваш по-добре.

Следващата възглавница се приземи на лицето ми. Не се стърпах и се разсмях.

Моята Фран беше огън момиче. Това ми харесва.

ГЛАВА 11

ФРАН

Спах добре за пръв път от седмици. Събудих се с прозявка и се претърколих по леглото. Толкова бе удобно, че не ми се искаше да ставам. Бях обградена от възглавници, а завивките бяха по-меки от всичко, което някога бях докосвала. Погледнах сънено към тавана, гледайки звездите и мъглявините разпръснати по черното небе. Знаех, че не е прозорец, а екран, и все пак бе много красиво. Можех да остана в леглото цял ден, сгъшена така... в безопасност.

Тихо хъркане привлече вниманието ми.

О, да.

Леко смръщена преместих една от възглавниците на „форта“ си. Кивиан лежеше на едната си страна, очите му бяха затворени, а устата леко отворена в съня му. Лека влага се стичаше по долната му устна. Това бе толкова човешка черта, че чак бях изненадана. На челото му имаше няколко подобни на плочки твърди части кожа, а рогата му се извиваха от линията на косата му. И бяха огромни, извити назад, чак ми бе чудно как успява да спи с тях. Забелязах, че възглавницата му е по-малка и е поставена под тила му, оставяйки рогата далеч от нея. Интересно. Миглите му трепнаха сякаш сънуваше и устните му се раздвижиха леко.

И отново изхърка.

Не се стърпях и се засмях тихо. В този момент той изглеждаше като всеки обикновен човек. Да, беше син и малко по-висок. Рога и опашка? Да. Но спеше като всеки друг и това бе най-успокояващата гледка, която бях виждала.

Освен това, той изглеждаше така, сякаш ще спи още известно време, а аз трябваше да се изпишкам. Изправих се безшумно, обвивайки одеялото около тялото си и заоглеждах каютата, опитвайки се да се сетя как се отваря „водната стая“ както я нарече той. Отне ми известно време да намеря бутоните и след това малко произволно

натискане, преди да се озова в банята и бързо да се поизмия на една от мивките, надявайки се, че не използвам извънземната версия на биде вместо мивка. След това се насочих към гардероба му, тъй като ми писна да се разкарвам гола... или полугола. Нищо нямаше да му стане, ако дори една от ризите си за тази кауза.

След малко се чудех дали не гледам на грешното място. Имаше много дрехи, окачени на закачалки, и можех да се закълна, че това бе неговият гардероб, но не можех да разбера кое какво е. Нищо не изглеждаше като обикновена риза или панталон. Имаше огромни ивици плат, малки връзки и закопчалки. Толкова много закопчалки. Дори не знаех какво гледам, затова посегнах и докоснах един ръкав... или поне мисля, че е ръкав... и се намръщих. Не приличаха по нищо на ризата, която носех. Разбира се, сега като огледах ризата си, тя наистина има доста връзки. Дали да не я сваля, за да я разгледам по-добре и да разбера как да се справя с останалите?

Но ако го направя, ще остана облечена само с една голяма декоративна носна кърпа около кръста си.

И... ще изглеждам точно така, както изглеждах, когато той ме намери вчера. Полугола. *Уф, Фран.*

— Загледала си се много съсредоточено в ризите ми — промърмори сънен глас. — Не ми казвай. Разочарована си от вкуса ми за мода.

Погледнах към леглото. Кивиан седна, отмятайки завивката, а един кичур тъмна коса падна на челото му. Той почеса обръснатата част от главата ли, изглеждайки така, сякаш не е фен на ранното събуждане, преди да потърка гърдите си. По тях имаше от тези твърди, подобни на плочки, парчета кожа, каквито имаше и на челото си, а както можех да видя от тук и на бицепсите си. Удивително. И разбира се, стоях и го зяпах. Опитах се да направя зрителен контакт, за да му покажа, че не го заглеждам.

— Опитвам се да реша дали имаш някоя дреха, която мога да заема.

— Може да заемеш всяка от тях, разбира се — каза той, прозявайки се. — Ти си мой гост. Може да правиш каквото пожелаеш.

— Освен да се върна на Земята — избъбрих и съжалих в мигашом го направих. Той бе честен с мен по този въпрос. Не можех да го

мразя за това, че не искаше да рискува своя живот и този на екипажа си.

— Освен това — съгласи се той, сънено и добродушно. — Но дрехите ми? Можеш да ги вземеш всичките, нямам против да се разкарвам гол наоколо.

— Не, благодаря — отвърнах, стараяйки се да звуча безгрижно. — Гласувам и двамата да останем с дрехи.

— Щом се налага. — Той се прозя отново и се надигна от леглото. Приблжих се разтревожена към гардероба, но след миг забелязах облекчено, че е обут с панталони, същите, които носеше вчера, а риза нямаше, защото я бе дал на мен. Той изтрополи тежко покрай мен, свивайки присмехулно устни и се насочи към водната стая. Гледах как опашката му се полюшваше, докато изчезваше вътре, изглеждайки напълно незаинтересован от мен, докато изпълняваше сутрешните си ритуали.

Не че това бе нещо лошо. Просто беше... странно. През последната седмица бях станала обект на куп злобни погледи, побутвания, опипвания и похотливи коментари. Почти се чувствах извадена от баланс от това, че някой се отнасяше с мен като към нормално човешко същество. Все едно му бях съквартирантка.

Имах чувството, че има някаква измама.

Чаках, застанала нащрек, докато той не излезе от водната стая. Очите му бяха малко по-светли, а косата обуздана и върната на мястото си. Той се извиси над мен и аз стиснах предната част на заетата риза, дръпвайки се далеч от него... за да го гледам как вади някакъв вид плат от мястото му измежду останалите дрехи в гардероба.

— Казах ти, че няма да те нараня — заяви спокойно Кивиан.

— Но освен това каза, че ти принадлежа. Каза го пред всички — напомних му аз.

— Така е. Ние Мессакаш сме много териториални... и алчни. — Той сви рамене. — Не го мислех наистина. Просто исках да те отведа далеч от Джут'Хнай.

— Ти каза на мъжете от екипажа си, че съм твоя, лъжец такъв.

— Така ли? — Той се насочи към мен, държейки дрехата в големите си сини ръце. — Може би съм го направил. Но нека отново те уверя, че нямам намерение да те нараня. С мен си в безопасност.

Кръстосах ръце пред гърдите си и го изгледах скептично.

— От къде да знам, че не лъжеш?

— Защото, ако смятах да те взема насила, вече щеше да си под мен и да крещиш от удоволствие. — Той ми хвърли зноен поглед изпод клепачи. — Да не мислиш, че досега не съм срещал жена, която да ми казва *не* с устните си и *да* с жадните си ръце?

— А? Казвам ти *не* с всичко.

Кивиан се ухили с целия си момчешки чар.

— И това е причината да не те докосвам. Двамата с теб сме просто приятели. Нищо повече. Имаш думата ми. Сега, какво ще кажеш да ти покажа как се облича една от тези ризи? Доста са популярни в шест различни соларни системи, но наистина имаш нужда от малко обучение за това как се обличат.

Можех или да продължа да се карам с него, или да приема приятелското ми предложение. Поколебах се, все още стискайки ризата си. Истината бе, че не знаех дали мога да му имам доверие. Дали мога да се доверя, на когото и да е било. Но... той бе прав, че можеше вече да ме е наранил, ако го иска, а не го бе направил. Крепостта от възглавници бе останала недокосната през нощта. Дори докато бяхме в стаята на Жабчо и можеше да ме изнасили, без да се замисли втори път над това, всичко, което направи, бе да флиртува... и да печели време.

— Моля те, не предавай доверието ми — прошепнах, пристъпвайки напред, решавайки да приема думите му. — Имам нужда от някого, на когото да мога да разчитам.

— Мила, сладка Фран — промърмори той и ми хвърли напрегнат поглед. — По-скоро бих умрял, отколкото да те предам. Бъди сигурна в това.

И някак, по някаква причина, му повярвах.

ГЛАВА 12

КИВИАН

Предполагах, че е крайно време да запозная Фран с екипажа си. Те вече знаеха коя е тя, разбира се. И тя ги бе виждала. Но мисля, че имахме нужда от едно по-формално представяне, така че всички да могат да свикнат един с друг по-лесно, особено след като ни предстоеше да изкараме доста време около този астероид.

Обаче бе странно. Изпитвах собственическо чувство към нея. Не *желаех* да я запознавам с екипажа си. Искях да я запазя само за себе си, в леглото ми, облечена в моите дрехи. Подобно собственическо чувство можеше да се обясни от факта, че все пак бях мессакаш. И все пак, в момента исках да ръмжа, да обвия опашката си около нея и да хвърлям кръвожадни погледи към всеки, който дори си помисли да приближи до вратата ми и да ни обезпокои.

Обаче корабът беше малък и предполагах, че не мога да направя това.

Фран ми хвърли любопитен поглед, докато приключвах със завързването на връзките по ръкавите ѝ.

— Изглеждаш така, все едно не си в много добро настроение.

— Не е така, сладка моя — уверих я аз. — Просто съм замислен.

— Не се измъчвай.

Засмях се.

— Време е да се запознаеш с екипажа, тъй като всички ще живеем заедно известно време.

Тя се намръщи към мен.

— Не ги ли срещнах вече? Тримата грамадни сини пича? Освен ако няма и други някъде наоколо.

— Това са. Имаме малък екипаж. Но трябва да научиш имената им. Ще им дам шанс да те опознаят, така че всички да се чувстваме по-удобно един около друг. — Освен това, така щяхме да дадем тон за останалата част от това пътуване. Не исках някой да се отнася с нея

като домашна животинка, след като бе повече от ясно, че е толкова умна, колкото и всички останали.

— Не мога ли просто да остана тук, с теб?

Едва сдържах стона на нужда, който искаше да се изтръгне от гърдите ми. Щеше ми се.

— Няма да отнеме много време. Обещавам. След това си свободна да отидеш, където пожелаеш.

Тя остана загледана в мен за няколко дълги мига, преди да свие рамене.

— Води тогава.

Сложих ръка на гърба ѝ и веднага изпитах неимоверно силно желание. Божове, ако само едно нейно докосване ме правеше толкова твърд, щеше да бъде чиста агония да запазя контрола си.

Тя пристъпи напред и заоблените ѝ задни части се отъркаха в предната част на панталона ми. Ох, мамка му. Цялото ми тяло пламна и членът ми стана дори по-твърд. Фран се отдръпна от мен, а очите ѝ се разшириха. Очевидно бе, че го почувства.

Разбира се, че го почувства. Имах усещането, че членът ми е станал четири метра дълъг, и всичко само от присъствието ѝ. Реших да се правя на идиот.

— Проблем ли има?

Фран примигна срещу мен. Можех да чуя как колелцата в ума ѝ се завъртат, но след миг тя присви очи към мен и поклати глава.

— Не, добре съм.

Направих знак към вратата и се почувствах като измамник.

— Да вървим ли?

Тя кимна и тръгна напред, а аз забелязах, че умишлено поддържа дистанция помежду ни, за да не се повтори случката от преди миг. Моята умна, внимателна Фран.

През следващия час я разведох из кораба, показвайки ѝ какво има зад всяка врата, нещата, които не биваше да докосва заради безопасността си, и представяйки я на всеки член на екипажа ми, щом се сблъскахме с някой. Сенторр беше на мостика и отговаряше само едносрично на Фран. Беше очевидно, че не одобрява присъствието ѝ, и тя също го усети, но успя да се държи учтиво с него. Тарекх... ами Тарекх си е Тарекх. Той бе засмян и с него човек може да се разбира много лесно, и все пак, можех да видя, че половинката ми се чувства

заплашена от присъствието му. Той бе грамаден мъж, с лице, което само сляпа майка може да обича. Но тя щеше да свикне с него. Само че ще ѝ отнеме малко време.

Остана единствено Аливос и очаквах тя да се разбира така добре с него, колко се разбираха и всички останали... стискайки зъби и с толерантност изтъняла на максимум. Навигаторът ми беше в товарния отсек, преглеждайки товара ни от кристали. Той вдигна глава към мен, щом влязохме и кимна. След това кимна бързо и към Фран, преди да се върне към работата си. На Аливос можеше да се разчита, тъй като не се уповаваше на емоциите и гледа винаги да работи.

— Капитане. Човеко.

— Тя си има име — казах му аз.

— Знам това. Просто не знам името. — Той дори не вдигна поглед от монитора, в който гледаше.

За моя изненада, Фран се засмя с нежния си мелодичен смях.

— Нямам нищо против „човеко“. Това винаги ще е по-добре от „домашен любимец“.

— Мм... — Изведнъж изпитах ревност, че той я накара да се разсмее, след като единственото чувство, което будех в нея аз, бе страх.

— Как са нещата, Аливос?

— В информацията на пратката пише, че има няколко хиляди кристала, но не се знае дали е така. Започнах да броя и докато не свърша, няма как да съм сигурен в точната бройка. — Той ми хвърли бърз поглед. — Ако искаш точни цифри, ще се наложи да почакаш.

— Не бързай.

Фран пристъпи напред.

— Мога ли да помогна?

Ревността ми ескалира до невиджани граници, когато Аливос вдигна глава с доволно изражение на лицето.

— Не — казах бързо, заставайки между тях — Тя е моя.

— Моя? — попита Фран.

— Моя, за да ти покажа кораба — бързо уточних. И след това метнах злобен поглед към навигатора си, давайки му да разбере, че няма да съм доволен, ако ми възрази.

Той само се подсмихна.

Знаех, че се държа като териториален идиот, но не ми пукаше. Искях да бъда единственият, на който Фран се усмихва. Единственият,

който я докосва. Ако точно сега можех да прогоня всички, за да съм сам с нея, щях да го направя. Разбира се, това не бе никак разумно.

Обаче, никога не съм казвал, че съм разумен мъж. Всичко, което знаех, бе, че тя е моя и никой няма да се доближава до нея.

ГЛАВА 13

КИВИАН

Отне два дни тревожното изражение да изчезне от прелестното лице на Фран. Отне два дни и един час на Фран да очарова екипажа ми. Знаех, че ще се разбират добре, когато една сутрин влязох в масовата зала и я открих да спори със Сенторр за това коя храна има най-хубав вкус, а Тарекх се смееше и на двамата, доволен че Фран изяжда моите запаси от храна, а не техните. Изглежда тя харесваше същите солени нудли, които обичах и аз.

— Тя има добър вкус — заявих им гордо, дори и това да значеше, че за мен ще има само остатъци. Не ме бе грижа. Не и след като храната бе за Фран.

Бяха минали само няколко дни, а тя вече си бе проправила път в сърцето и душата ми. Трудно бе дори да повярвам, че мога да си падна по нея така бързо... не, „падна“ не е точната дума. По-скоро „разбия“. Почти нямаше нищо между момента, в който Фран нахълта в живота ми, и времето, в което се влюбих в нея. Изведнъж, неочаквано, тя стана центърът на моята вселена. Мислех за нея преди да заспя, и пак за нея бе първата ми мисъл щом отворех сутрин очи.

Очевидно, тя не изпитваше същото към мен... все още... но и това щеше да се случи. Как да не си падне по мен? Аз бях изключително чаровен. Просто, моята малка Фран бе прекалено твърдоглава. Но щеше да й мине.

— Не знам как един пират може да прекарва толкова много време в завързване на ръкави — каза тя, сложила ръце на ханша си, докато се мръщеше към гардероба ми. — Вие, пиратите, нямате ли си друга работа за вършене, освен да завързвате хилядите връзки на ръкавите си?

— Като какво например? — излегнах се на един от шезлонгите в стаята ми, тъй като бях забелязал, че тя се изнервя, ако полегна на леглото.

— Не знам. Каквото там правят космическите пирати. — Тя ми хвърли поглед през рамо. — Да потопите друг кораб? Да го вземете на абордаж? Нещо такова?

— Първо, потапянето на други кораби е напълно нелепо — заявих, когато тя измъкна една от най-малко сложните ризи от гардероба ми. — И второ, защо ще се качваме на нечий друг кораб? Все пак се крием. Никога ли не си играла на криене и намиране като дете?

— На земята му казваме криеница и за твоє сведение бях много добра на това — заяви Фран и отнесе ризата във водната стая, за да се преоблече. Изчаках я, докато се върне миг по-късно, а платът прошумоля около тялото ѝ, когато застана до мен. — Покажи ми пак как да направя ръкавите.

— Това е взел *раитху* — казах ѝ аз. — Идва от родната ми планета. — Улових няколко от връзките и когато тя вдигна ръка, започнах да ги връзвам една за друга, създавайки ръкав.

— Не можем ли да срежем ризата, за да си направя рокля?

— Да я срежем? — престорих се на ужасен от тази мисъл. — Имаш ли представа колко струва тази дреха?

— Не! — Тя оклюма. — Толкова ли е скъпа?

— Години труд за повечето работници, или поне така мисля. Не се смесвам с ниските съсловия, затова не съм напълно сигурен какво заплащане получават, но да, доста е скъпа.

Горката Фран изглеждаше съсипана от тази мисъл.

— Добре, покажи ми отново възлите.

Направих го и докато довърша ръкавите, тя вече се въртеше нетърпеливо пред мен. Беше адски сладка. Можех да я гледам цял ден. Дори може наистина да го направя, тъй като нямах нищо за правене... освен да чакам. Щом приключих с ръкавите, тя хвана чифт от резервните връзки и ги обви около кръста си, правейки колан. Ризите ми бяха достатъчно големи, че да ѝ стоят като рокли, и едновременно бе еротично и очарователно да я гледам облечена само и единствено в моите дрехи. Сенторр предложи няколко от старите си ризи, но аз му изръмжах и го накарах да обещае, че няма да повдига въпроса пред нея.

Харесваше ми тя да носи само моите неща. Ако иска, може да ги разкъса на парчета, стига това да я направи доволна.

— Е, какъв е планът за днес? — попита тя, оправяйки косата си, надничайки към огледалото преди погледа ѝ да се спре върху мен.

Свих лениво рамене и разтворих ръце в страни.

— Това?

Фран се нацупи и ме изглежда.

— Искаш да кажеш, че и ти няма какво да правиш?

Имах доста за вършене, но някак не ми се занимаваше с това, не и след като тя бе така приятно забавление.

— И аз? Да не си отегчена?

Тя наклони глава настрани и ме изглежда търпеливо.

— *Нямаш си* никаква идея.

— Е, тогава какво искаш да правим?

Дребната жена се настани на стола пред мен.

— Не знам. Един пленник няма много за вършене.

Усетих как се намръщвам на това.

— Ти не си пленница. Ти си гост.

— Добре тогава, заведи ме у дома на Земята.

— Добър опит, но не.

Фран въздъхна раздразнено и се облегна назад, скръствайки ръце на гърдите си. Забелязах, че скръсти и краката си, и бях очарован от елегантните ѝ движения.

— Тогава какво правиш обикновено, когато си цял ден в тихия кораб?

Свих рамене.

— Оправям кореспонденцията си. Адски скучно е, знам, но дори един пират трябва да отговаря на комуникационните си съобщения. — Замислих се за брат си, който изпрати още едно съобщение, но все още не го бях прегледал. Той ми изпращаше още снимки на малката грозновата Клоуи и настояваше да ги посетя. Скоро щях да им отговоря... когато имах отговор. Точно сега бях по-фокусиран върху жената пред себе си. — Понякога чета книга.

Тя ми направи физиономия.

— Всичките ти книги са на език, който не разбирам.

Засмях се.

— Ами слушане на музика? Или да се упражняваш с пръчките ми?

— Пръчки? — тя повдигна вежди. — Това е играта, която игра с Жабчо, нали?

Наклоних глава към нея.

— Точно тя.

— Ще ми покажеш ли как се играе? — Тя се завъртя, правейки жест към масата между нас — Може да играем тук.

— Вашите хора имат ли игри на късмета? — Непрестанно се изненадвах на нещата, които ми казваше тя. Хората не бяха никак толкова примитивни, колкото вярвахме.

— О, да. Много съм добра на карти.

— Карти? — погледнах я скептично — Играете с карти? Малки парчета хартия? Защо ще правите нещо толкова нелепо?

— Майтапиш ли се? Вие играете с пръчки! Проклети пръчки! Сега кой е нелепият тук? — заяви тя.

Засмях се.

— Добре, предавам се.

Възмутеният ѝ поглед се превърна в усмивка и след това тя се засмя.

— Предполагам, че всички звучат нелепо, като се замисли човек. Добре, хайде, покажи ми как работят.

Почуках с пръст по панела на масата и любимият ми комплект пръчки се появи от скритото отделение.

— Е, както обичам да казвам, всичко е в китката.

Тя повдигна вежди към мен.

— Имам усещането, че съм го чувала и преди.

Ухилих се.

— Вероятно си. Да ти покажа ли техниката си?

Очаквах тя да се свие и да се почувства неудобно от флирта ми, но вместо това се наведе към мен, отправяйки ми игрива усмивка.

— Покажи ми какво можеш, горещо парче.

Думите ѝ ме накараха да трепна леко, разпръсквайки пръчките по масата.

Мелодичният смях на Фран бе изпълнен със задоволство и ме накара да потрепера още веднъж.

Нямах нищо против.

* * *

Да играем на пръчки по няколко часа, стана част от новата ни дневна рутина. Понякога играехме, след като се събудехме сутрин и преди да отидем в общата зала за закуска. А друг път, след вечеря, когато работата за деня бе приключила и имах свободно време. Фран нямаше много за вършене, затова се занимаваше с шиене на рокли, използвайки някои от най-малко любимите ми ризи, или практикуваше завързване на възли. Тя чакаше с нетърпение ежедневните ни игри и аз изпитвах същото. Нямаше нищо, което да желая повече от това да прекарвам времето си с Фран, да говорим и да се смеем.

Тя бързо стана любимият ми събеседник. Не просто защото имаше страхотно чувство за хумор, напълно покриващо се с моето, но умееше да ми дава напълно различна перспектива за нещата. Освен това, умееше да ме реже доста бързо, когато егото ми започнеше да се изразява по-подчертано, но докато подобни забележки от Аливос или Сенторр ме дразнеха неимоверно, Фран само ме караше да се смея, като ми даваше да разбера, че се държа като задник.

Също така обичах да научавам различни неща за нея. Имаше много неща в човешкото общество, които намирах едновременно забележителни и странни, и понякога разговорите ни се съсредоточаваха върху това точно колко различни са културите ни.

— Значи жената на брат ти е бременна? — попита ме тя една вечер, докато играехме на пръчки — Как е възможно това?

Захилих се и ѝ хвърлих игрив поглед.

— Е, Фран, когато един мъж и една жена се обичат много силно...

Тя извъртя очи.

— Много смешно.

— ... те се събират и решават да си поръчат най-добрата изкуствена утроба, която се предлага на пазара.

Очите ѝ се разшириха.

— Чакай, какво? — Тя ме изгледа стреснато — Поръчват си бебе в епруветка?

— Всъщност, не. Мисля, че брат ми и жена му са го направили по старомодния начин — замислих се за издутия корем на Клоуи и

едва потиснах една чисто мъжка тръпка на неловкост. — Тя го отглежда в стомаха си. Предполагам, че е имало някаква медицинска намеса, но разбира се, щом имаш достатъчно кредити, всичко е възможно.

Фран ме гледаше с отворена уста.

— Какво? — пуснах пръчката си и зачаках тя да направи своя ход.

— Отвратен си от това, нали? От факта, че тя ще има бебе.

Намръщих се и направих жест с ръка към масата пред нас.

— Твой ред е. И не, не съм „отвратен“. Просто е... необичайно.

— Заради хигиенните закони?

— Да, заедно с всичко останало. Повечето жени мессакаш не си правят труда да износят децата си по нормален път. Не и след като има идеални изкуствени утробы, които само чакат да бъдат използвани. Даряваш биологичен материал, плащаш си и отиваш да си вземеш детето, когато е готово.

— Това е... смахнато.

— О, уверявам те, че е широко разпространено в галактиката.

Тя сложи ръка на стомаха си, изглеждайки леко разстроена.

— Ако някой ден имам бебе, не мисля, че бих го направила по този начин. Искам да го нося в себе си. Законите на родната ти планета са просто... студени.

Преди няколко седмици вероятно щях да се съглася с нея. Но откакто видях усмивката на Фран, откакто вдишах аромата ѝ, докоснах кожата ѝ и близнах бедрото ѝ, всичко сякаш се промени. Да кажа, че изгарям за нея бе сякаш да кажа, че вселената е малка, нямаше достатъчно силни думи да обясня начина, по който копнеех за нея, и по който я желаех.

— Наистина звучат студено — промърморих. Замислих се за Джутари и колко щастлив изглеждаше той, колко доволен. Беше очевидно, че не му дреме за санитарните закони. Нямаше как да не се зачудя, колко по-щастливи бихме били като народ, ако не бяхме така фокусирани върху болестите. Интересна тема за размисъл.

Фран поклати леко глава и хвърли пръчките си на дъската. Резултатът ѝ бе ужасен, но можех да проваля следващото хвърляне, така че да може играта да продължи по-дълго. Донякъде това беше измама, разбира се, но от моя гледна точка, предпочитам да го наричам

практика. Кой знае, може скоро да ми се наложи да използвам играта, за да измамя още някой. Най-добре да играя срещу някой, за да се упражнявам, дори този някой да е ужасен играч.

Освен това, нищо не може да накара Фран да се смее с повече удоволствие от моментите, в които успява да ме „победи“. Пристрастен бях към триумфалния ѝ кикот.

— Не мога да си представя общество, в което дори не можеш да целунеш човека, когото обичаш — каза ми тя, докато изучаваше дъската между нас.

— Да целунеш?

— Докосване на устните. Това е знак на привързаност при хората.

— Искаш ли да демонстрираш? — дарих ѝ най-ленивата си усмивка, въпреки че сърцето ми се разблъска мощно в гърдите, при мисълта тя да докосне пухкавите си устни към моите. Санитарните закони да вървят по дяволите, исках да я вкуся.

Но всичко, което каза тя бе:

— Не ми се иска да нарушавам хигиенните ви закони.

— Аз съм пират, сладурче. Да нарушавам закони ми е професията. Не позволявай на това да те спира.

Тя само размаха пръст към мен, все едно съм бил непослушен.

— Ти може да си пират, но аз не съм. Аз съм само пленница на пирата.

— Ах, да, защото не ти позволявам да се върнеш на Земята. Не може ли просто да си ми гостенка? — Престорих се, че изучавам масата пред нас, макар истината да бе, че гледах Фран и изучавах изражението ѝ.

Моята човешка жена изглеждаше замислена.

— Да, но гостът е човек, който иска да бъде тук, нали? Затова не мога да бъда гостенка.

— Тогава какво си? — попитах. *Като изключим факта, че си моя, тъй като никога няма да те пусна да си отидеш.*

Тя присви устни и се замисли.

— Ще ти отговоря, когато и аз сама науча.

ГЛАВА 14

ФРАН

Да споделям каюта с грамаден син извънземен се оказа по-тясно, отколкото мислех в началото. Корабът бе доста малък, а капитанската каюта не бе точно огромна, затова на практика постоянно или се блъскахме един в друг, или си пречехме.

Една нощ, докато се приготвях за лягане, се прозях и протегнах. Кивиан, който разглеждаше нещо на устройство, подобно на таблет, в близост до мен, изведнъж скочи на крака, изчезвайки във водната стая. Докато вървеше, видях предната част на панталоните му и бе напълно очевидно, че се опитва да скрие ерекцията си.

Преглътнах, чудейки се дали трябва да кажа нещо. Дали трябва да направя нещо? Да го игнорирам ли? Да се престоря ли, че не съм видяла? Или да говоря с него за това? Спомних си за онзи път, в който минах покрай него и без да искам се отърках в тялото му, усещайки ерекцията му да се опира в дупето ми. Той се бе държал, все едно няма нищо нередно, затова сметнах, че съм се объркала.

Но нямаше как да объркам огромната издутината в предната част на панталона му този път.

Затова да кажа ли нещо? В момента балансът, който бяхме открили, бе доста крехък. Той се отнасяше с мен като с добре дошъл гост и макар да усещах леко напрежение, той се държеше като идеалния джентълмен.

И все пак...

Захапах нокътя си, докато обмислях възможностите. Любопитството успя да ме надвие и пристъпих тихо към вратата, подобно на някоя психарка, опитвайки се да чуя нещо. Не долових нито звук. Естествено. Вероятно вратата е шумоизолирана, *Уф, Фран, колко си загубена.*

Но тогава го чух. Нямаше как да сбъркам звука от кожа търкаща се в кожа. Нито пък лекия стон. Чух някакъв шум, все едно голямото

му тяло се обляга на плота.

Цялата пламнах. Да не би той... да се докосва там вътре? Мислейки за мен? Само защото се протегнах?

Издишах шумно при тази мисъл, представяйки си какво прави той. Ръката се плъзна по предната част на блузата, която използвах за рокля. Можех точно сега да се докосна, да мастурбирам, също като него...

Какво ми ставаше? Той не бе показал никакъв интерес към мен, освен като към приятел. Ами ако това е нещо съвсем нормално за синята му раса? Ами ако е просто обикновена телесна функция, а аз го подслушвах като някаква перверзница, представяйки си как грамадното му синьо тяло покрива моето? Представяйки си как се навежда, захапвайки зърното на гърдата ми и обвивайки около него тези свои перфектни устни...

Не би трябвало да мисля за секс. Не и след всичко, през което преминах. Може би след всичко, което се случи, се бях побъркала. Тази мисъл ме отрезви и се върнах обратно до леглото, мушвайки се под завивките и вдигайки ги до брадичката си, преди да затворя очи.

Ако е искал да ме докосне, досега щеше да го е направил... нали?

ГЛАВА 15

ФРАН

Няколко дни по-късно

Кивиан започна да спи гол.

Преди това, разбира се, той ме попита имам ли нещо против. Обикновено се въртеше адски много, докато спи, и когато го притиснах да ми каже причината, той призна, че обикновено спи без дрехи, и че платът, търкащ се в кожата му нощем, го дразни и разсейва. Затова му казах, че може да спи гол. Дадох му позволенията си.

Държахме се толкова приятелски, че вярвах, че няма да имам проблем с това.

Уф, Фран, Пфффффффф.

Умирах да го погледна. Да бутна възглавницата настрани. Да метна едно око. Умирах. Умирах. Но не можех да го направя.

Чувствах се така, все едно ще предам приятелството ни.

Обаче умирах. Дали... оборудването му е толкова голямо... колкото си мислех, че ще е? Все пак бе доста висок, тъй че би било нормално.

Уф, Фран.

Имаше моменти, в които си казвах, че един бърз поглед няма да навреди. И все пак, не можех да го направя.

Обаче един бърз поглед щеше да отговори на толкова много от въпросите ми.

Но не можех. Просто не можех.

Боже, как ми се искаше да можех.

ГЛАВА 16

ФРАН

Чувствах се така, сякаш ще експлодирам, ако между нас не се случи нещо и то много скоро. Или трябваше да го преживея, или да намеря каквото и да минава за вибратор в този извънземен свят.

Каквото и да е.

Всичко, което знаех, бе, че ще полудея покрай този грамаден син, секси сладък мъж и не знаех какво да направя, за да го предотвратя. Той бе този, който държеше живота ми в ръце, затова не смеех да направя каквато и да е крачка от страх да не сгреша. Кивиан не показваше с нищо, че иска да ме докосне, или че желае да бъдем нещо повече от приятели.

Никога не бях мастурбирала толкова силно... или толкова скришно... през целия си живот.

Много скоро нещо трябваше да се промени или може да се побъркам и да яхна бедрото му, търкайки се порочно в него, като секс играчката, която се предполага, че трябва да бъде в този край на галактиката.

ГЛАВА 17

ФРАН

Три седмици по-късно

Събудих се с прозявка. Беше рано, а екраните, играещи роля на прозорци, показваха изгрев на слънце. Каютата на Кивиан нямаше никакви люкове, затова екраните се слагаха така, както му харесва на този, който живее в стаята. Обичах да се събуждам с изгрева на слънцето, а тъй като Кивиан нямаше претенции и можеше да спи при всякаво осветление, „прозорците“ бяха настроени по мой вкус. Усмихнах се, гледайки „изгрева“ за няколко минути, наслаждавайки се на дебелия пухкави облаци. Дори няха нищо против, че „небето“ е в странен нюанс на зеленото. Само усещането за изгрева бе важно.

Сутрините бяха любимото ми време на кораба. Никой от мъжете тук не обичаше да става рано, затова това бе „мое“ време. Обичах тези мигове на тишина. Обикновено, отивах за закуска и гледах видеата на мессакаш, опитвайки да науча езика им. Тази сутрин обаче, една голяма синя ръка се бе провряла под барикадата ми от възглавници и не се сдържах да махна възглавницата, за да погледна към Кивиан.

Нямаше да надничам надолу, разбира се. Все още не можех да се накарам да го направя, макар че ми се щеше да видя оборудването му. Ако го направех, щях да се чувствам така, все едно бях строшила крехките граници на връзката, която изградихме.

Кивиан спеше дълбоко. Устата му бе леко отворена, косата разрошена и стърчаща във всички посоки. Не беше облечен, затова лесно можех да видя твърдите сини коремни плочки, които накараха пръстите ми да засърбят от желание да ги докоснат.

Не гледай по-надолу, Фран. Заповядах си аз. Няма да прекриваш тази граница.

И все пак, нямаше как да се вслушам в гласа на разума си... бях толкова любопитна. Да, точно така е. Само любопитна. Стиснах силно

бедрата си едно до друго.

Само любопитна. Нищо повече.

Погледах го още известно време. Бяха минали седмици откакто Кивиан ме спаси, водейки ме на *Глука*. Трябваша ми три седмици да привикна към люлеенето на кораба и да не се чувствам така, сякаш са изтръгнали всичко жизненоважно от мен. Вече бях стигнала до там, че да изпитвам някакъв баланс, който изглеждаше нормален, и това започваше да ми харесва. Беше различно, но не и лошо. Екипажът бе мил и си пасвах изненадващо добре с всички тях. Мислех, че ще имам проблеми с Кивиан, заради покровителствения начин, по който се държеше с мен в началото, все едно беше щамповал на гърдите ми МОЯ, но той се държеше като перфектния джентълмен до сега. През цялото това време той се шегуваше с мен, подкачаше ме, играеше игри с мен, за някои неща ме командваше и ме притискаше, но никога не ме бе плашил. Нито веднъж не ме докосна, дори в опит да придвижи отношенията ни на следващото ниво. Според мен се държеше така, както би се държал с малката си сестра.

Не бях сигурна как би трябвало да се чувствам по този повод.

Имам предвид, благодарна бях. *Толкова* бях благодарна, че не е кучи син, който обича да изнасилва жени. Непрекъснато се шегуваше и флиртуваше, но не със злоба и никога напълно сериозно. Характерът му бе ведър и се наслаждавах да бъда около него. Никога не бях мислила, че ще кажа това за един извънземен, но много бързо той се превръщаше в най-добрият ми приятел.

Но докато времето минаваше, не знаех дали бих искала да сме само приятели или нещо повече. Открих, че всеки ден чакам с нетърпение смеха му, усмивките му. Нямах търпение да си легнем вечер, надявайки се крайниците ни да се докоснат един до друг, докато спим. Кръстосвах каютата по цял ден, имайки чувството, че ако продължа да вървя след него, ще заприличам на кученце следващо господаря си. Очаквах с трепет игрите на пръчки. Бях пристрастена към аромата му и затова плъзнах възглавницата на барикадата си в страни, за да мога да се насладя на мириса му.

И мастурбирах. Боже, как мастурбирах. Всеки ден. Понякога по два пъти на ден. Веднъж дори под одеялата, докато той спеше до мен. Просто не можех да се спра.

Бях адски подразнена, че съм сложена така твърдо в категорията „малката сестра“. Част от мен мислеше, че съм пълен идиот задето дори мисля за това, но просто не можех да се спра. Фокусирах се върху него, върху спомена колко твърдо обявява, че му принадлежа... и все пак не прави нищо по въпроса.

Не че исках да направи нещо.

Може би.

Всъщност, не знаех какво да мисля. Единственото, което знаех, бе, че исках адски много да ме сграбчи и да ме притисне към себе си, докато ме целува страстно, и бях почти сигурна, че не е редно дори да си го помислям.

Би трябвало да съм благодарна, че Кивиан се отнася към мен все едно съм почетен, добре дошъл гост на кораба му.

Да, благодарна. Чувствах нещо, но съм почти сигурна, че не е благодарност. И ми се наложи отново да стисна силно бедрата си.

Кивиан спеше, блажено неосъзнаващ за конфликта, който се водеше в главата ми, докато лежах до него. Иронията бе в това, че в началото се дразнех, задето трябва да споделям леглото си с него. Сега се дразня, че той си седи от своята страна. Защо не беше някой, който обича да се гушка?

Очевидно нещо не ми е наред.

Уфф, Фран.

Изпълзах от леглото и се насочих към водната стая, в каютата на Кивиан. Измих се и се облякох в един от трите костюма, които бях обявила за свои. Тъй като не бяхме ходили до някоя станция, за да подновим запасите си, трябваше да се справям с това, което намерих в гардероба на Кивиан. Ризите му бяха трансформирани в нещо подобно на рокля, а под тях носех широки панталони, подобни на тези на момичета в харем. Очевидно, тук имаха някаква материя, която прилепваше по извивките на тялото, приспособявайки се така, че да е удобна за носене, но тъй като Кивиан беше сноб на тема дрехи, неговите не бяха от този материал и по тази причина се мотаех из кораба облечена като бездомник в чужди дрехи.

Макар че няхах нищо против. Дрехите му бяха удобни и меки, макар и направени по по-интересен и сложен начин. Мъжът обичаше детайлите, това поне бе сигурно. Закопчах поне дузина зигзагообразни копчета в предната част на блузата си, и още толкова на ръкавите,

преди да вържа косата си на конска опашка и да се насоча към вратата. Погледнах назад към него, чудейки се дали да не се върна в леглото и да се поддам на инстинктите си. Да се покатеря върху него, да си призная, че си падам по него и да чакам реакцията му.

Но не го направих. Тук, на този кораб, бях в безопасност и разчитах на добрата му воля, затова не исках да развалям всичко.

Кивиан изхърка, блажено не осъзнавайки тазсутрешните ми терзания. Той дори не се събуди, когато отворих вратата, за да изляза навън.

Насочих се към кухнята за чай и закуска. Тук нямаха нищо наподобяващо кафе, но правеха отвара от някакво растение, чийто вкус бе много идентичен с този на Ърл Грей, и много бързо стана любимият ми. Направих си чаша от него и си сипах от странната супа, с която мъжете тук закусваха, преди да се насоча към прозореца, от където наблюдавах обкръжението ни. Намирахме се на астероиден пръстен в средата на безкрайния черен космос и въпреки това, ми беше истински приятно да гледам навън. В далечината се виждаше някакво космическо сияние, което приличаше на червени и зелени пръски, минаващи напречно през галактиката, и гледката беше страхотна. Вярно е, че ми липсваха изгревите и залезите, които имахме на Земята, но вече започвах да привиквам с гледката на всички тези звезди.

Бих могла да бъда щастлива тук, ако не мога да намеря пътя обратно до дома. Или поне така мисля.

Отне ми време да свикна с идеята, че никога няма да се върна на Земята. Пийвах чай и гледах звездите. Може би заради факта че се озовах в една толкова ужасна ситуация, така и нямах време да се настроя за бъдещето си. Кивиан и екипажът му ми дадоха ясно да разбере, че няма шанс да се върна у дома, без значение колко много го исках. Ако дори опитаха, имаше риск кораба да бъде конфискуван, а те да прекарат остатъка от дните си в интергалактически затвор. На никого не му се нравеше тази идея. Не можех да им позволя да разрушат живота си, и то за... какво? Да се озова отново в задънена улица на работата си като рецепционистка? Семейството ми бе дистанцирано, приятелите ми се преместиха, след като завършихме колежа, а работата ми беше скапана. Имах връзки, но нищо продължително. След колежа просто буксувах на едно място, без да

знам какво да правя с живота си. Всичко изглеждаше така, все едно съдбата се намеси и взе решение вместо мен.

Без значение от коя страна го гледах, Земята... и животът ми там... беше само далечен спомен.

Но дори да искам да остана тук, не бях сигурна, че мога. Дали те щяха да се съгласят да ме задържат? Точно сега бях просто гост, който се стараеше да не им се мотае в краката. Освен това бях тежест, която изразходваше ресурсите им, защото имах нужда да се храня, да дишам и да използвам водата. На кораба нямаше място за още една кабина, където да спя, и няхах кой знае колко полезни умения, с които да съм от полза.

Освен това бях незаконна раса. Положението ми можеше да стане много зле, ако решаха, че съм прекалено голяма неприятност, за да се занимават с мен, и без значение дали Кивиан ме имаше за своя малка сестричка, дори те можеха да са дразнещи.

Съдбата ми все още висеше неопределено във въздуха. Все още бях на милостта на останалите.

И това бе гадно.

Уфф, Фран.

Приключих със закуската си и сложих съдовете в машината за почистване. След това пристъпих към мостика, за да видя кой е на смяна. Имаше прикриващ сигнал, който държеше кораба далеч от радарите на останалите кораби, но някой винаги трябваше да е на мостика, за да държи под око случващото се наоколо. Изглежда дори високотехнологичните общества не бяха чак толкова развити, че да оставят абсолютно всичко в ръцете на компютрите. Бях малко изненадана да видя грамадния медик, Тарекх, настанен на мястото на Аливос на мостика.

— Ти ли си на смяна? — попитах го, пристъпвайки напред, за да седна на стола на Кивиан. Не защото се смятах за капитан, разбира се, а защото знаех, че той нямаше да има нищо против да се сгуша на мястото му. За останалите още не бях сигурна.

Тарекх поклати глава и се облегна на стола на Аливос, изглеждайки отегчен и ленив, докато пред него на екрана се изреждаха кодове и думи изписани на непознати за мен извънземни езици.

— Само замествам Аливос днес. Малко е поопърлен по ръбовете. Чакането не е любимото му занимание.

Много добре разбирах какво има предвид. Последните седмици бяха низ от непрестанно повтарящо се ежедневие, и Аливос и Сенторр бяха станали малко изнервени, тъй като винаги те наблюдаваха мониторите. Мисля, че очаквах Кивиан да даде нареждане да се махнем от тук, но той не го правеше и все още чакахме. Не бях много сигурна какво чакаме, просто знаех, че Кивиан не е готов да потеглим. Тревожех се, че може би аз съм причината за това, и че останалите ще ме обвинят. За момента се разбираме добре, но знаех колко лесно можеше да пламне нечий темперамент.

— Знаеш ли какво чакаме?

Тарекх сви рамене.

— Знак, че е безопасно да излезем на светло и да доставим товара си. Не се тревожи, Кивиан има добри инстинкти за тези неща.

Замислих се за Кивиан, спящ в леглото, което споделяхме, и през тялото ми премина странната, но вече позната тръпка. Щом има добри инстинкти, може би наистина гледаше на мен като на малката си сестра или хич не осъзнаваше колко бях лапнала по него. Или пък осъзнаваше и чакаше влечението ми да изчезне.

Ъгх.

— Изглеждаш недоволна — обяви Тарекх, гледайки ме как гриза единия си нокът. — Всичко наред ли е?

— Само си мисля... — Когато той ми направи знак да продължа, се поколебах, преди да реша да споделя. Имах нужда да кажа на някой. — Вие имате ли явление, което е подобно на синдрома Стокхолм?

— Не съм чувал за това.

— То е, когато жената се влюбва в мъжа, който я държи в плен, само защото той е единственият, който има власт над нея. Тя започва да му се възхищава, смятайки властта му за най-нормалното нещо и правейки всичко по силите си да му достави удоволствие.

— Аха... — Той се замисли за миг, изучавайки ме с поглед. — Да имаме дума за това.

— Наистина?

— Идиот.

Намръщих се към него, едва сдържайки се да не го цапна с нещо по грамадната грозна глава.

— Не ставаш за нищо.

— Това е човешки израз, казващ, че съм неприятен, нали? — засмя се той.

— Това е истински синдром, така да знаеш.

— О, знам, че е истински. Ние също имаме подобна умствена болест в цивилизацията си. В много от цивилизациите. Случва се винаги, когато има замесен някой с власт. Но не мисля, че това е твоят проблем.

Почувствах леко облекчение и се зачудих дали това няма да е поредната му шега.

— Защо мислиш така?

Той махна с ръка към мен.

— Замисли се за отношенията ти с капитана ни. Нека кажем, че реши да дойде и да вземе закуската ти, докато все още ядеш. Как ще реагираш?

— Ъм, ще го плесна през ръцете? — Точно това направих вчера, когато той опита да ми вземе закуската. Кивиан само се засмя на възмутеното ми изражение и заципа леко брадичката ми. За мъж, който много държи на хигиенните закони, определено харесваше да ме докосва.

— Мммхъмм. А ако ти каже да си отрежеш косата, защото харесва жени с избръснати глави?

Задъвках долната си устна.

— Ще му кажа да се застреля, тъй като не ми допада мисълта да съм с гола глава.

Той се захили гръмогласно.

— Значи не изпитваш нужда да се променяш, само за да му се харесаш?

Изненадана бях, че дори ме пита нещо такова. Ако той искаше някоя робиня, която да му се подчинява, определено нямаше да я намери в мое лице.

— Господи, не.

— Мислиш ли, че ще бъдеш в опасност, ако не му се подчиниш?

Поклатих бавно глава. Ако не друго, то Кивиан обичаше да вижда как темпераментът ми избухва. Острите ми отговори обикновено го караха да се усмихва широко... и си признавах, че този факт ме караше на моменти да бъда по-устата, отколкото се налагаше.

— Именно. Кое то значи, че нямаш „синдрома“, за който мислиш.

— О!

— Не ми звучиш доволна.

Скръстих замислено ръце на гърдите си.

— Беше ми много по-лесно да мисля, че това, което чувствам, не е по собствено желание. И все пак не ми изглежда редно да си падам по него.

— Защо? Защото е със синя кожа?

— Не, защото... — Запънах се, търсейки отговор, но просто не можех да намеря такъв. Защото той изглеждаше различно? Истината бе, че харесвах как изглежда. Копнеех отново да докосна гладката му кожа. Умирах да сграбча опашката и рогата му и да видя какво е усещането. И тези коремни плочки... Да, определено външният му вид не бе проблем.

Мисля, че се боях да не бъда отхвърлена. Не го казах на глас, защото звучеше детински, но бе истината. Какво ако му призная всичко, само за да ми каже, че според него човешките жени сме грозни, че цветът ни не е правилният и че нямаме рога? Какво ако всъщност само ме търпи, мислейки за мен като сестра, и в следващия момент тази малка сестра започне да му се натиска?

— Разчитам на него за безопасността си — казах след минута. — Без вашата закрила, съм обречена отново да бъда поробена. Или нещо по-страшно.

Той кимна, обмисляйки това.

— Това е вярно. Може би е хубаво да поговориш с него за това.

— Ще помисля — казах на Тарекх. Напълно сигурна бях, че не бих обелила и дума за това пред Кивиан, но определено щях да си помисля добре.

ГЛАВА 18

КИВИАН

Да имаме човек на борда представляваше малък проблем и щяхме да го имаме, докато Фран бе с нас.

Огледах четирите фалшиви идентификационни картона на екипажа на „Танцуващият глупак“, сега за кратко прекръстен на „Късмета на глупака“. Всички имахме нови имена, но не бях напълно сигурен какво да правя с Фран. Тя не можеше да има официален документ, но ако ни претърсят, трябваше да имаме някаква информация за нея. В крайна сметка реших да я впиша като „товар“ и „домашен любимец“. Сигурен бях, че като научи, ще ми надуе главата от оплаквания и нямаше да я виня за това.

И на мен не ми допадаше да я поставям в подобна категория.

Зачудих се дали брат ми Джутари някога е имал подобен проблем с половинката си, Клоуи? Дали другите се отнасят с нея така, все едно е животно, а не мислещо рационално същество? Едновременно беше дразнещо и вбесяващо. За краткото време, през което бяхме заедно, научих достатъчно за нея, за да знам, че хората не са примитивните същества, както ни бе казвано. Те експериментираха с пътуването в космоса, да му се не знае. След няколкостотин години, може би хиляда, те ще са готови да се присъединят към останалата част от галактиката.

Това време не бе много дълго. Всички трябваше да се отнасят с нея като с разумно същество. Несправедливостта на тази ситуация ме изкарваше извън нерви. Можехме да скрием Фран в товарното отделение по време на проверка, но това не ни правеше различни от останалите, които я третираха като парче собственост, а не като личност. Това не ме тревожеше особено, когато на борда бе Клоуи и сега се чувствах гузен, че се наложи да изгубя сърцето си по една земянка, за да осъзная колко грешно бе поведението ми тогава. Всички ние се бяхме държали много, много лошо. Колко човека бях

виждал да бъдат продавани на черния пазар и съм минавал покрай тях без дори да се замисля? Колко ли жени са били откъсвани от всичко, което познават, подобно на моята Фран, принуждавани да живеят в този нов за тях ужасен свят?

Тя не бе поискала нищо, освен да я върна обратно на Земята... и аз ѝ бях отказал. Защото бе опасно за нас. Без да се замисля дори за миг за нея.

Объркан, се оттласнах от бюрото си и се насочих навън от каютата.

Исках да отида да открия Фран, но дългите години като капитан ме принудиха да се заема първо със задълженията си.

Насочих се към мостика и към капитанското си място, за да проверя позицията ни и данните от последните няколко часа. Нищо ново. Нищо, освен тишина. Почти бе прекалено тихо. Очаквах онези ооли да тръгнат след нас, преди няколко дни, но тях ги нямаше и не разбирах какво се случва. Какво чакаха? Сигурен бях, че имат план, но не можех да измисля какъв може да бъде. От една страна, това бе добре. Колкото по-дълго останем скрити в астероидния пръстен, толкова по-малък бе шансът да ни открият. Но екипажът започваше малко да се изнервя, заобиколен от тази тъмнина, и не ги винях. Да стоиш на едно място със седмици, чакайки, не беше лесно.

Вероятно аз бях единственият, който няма нищо против. Всеки следващ ден бе още един ден прекаран с Фран. Приятно беше да се намираме заедно в едно толкова малко пространство, каквото бе корабът. Това значеше, че без значение какво правим, по цял ден сме един до друг... всеки ден. Никога не съм си представял, че ще е приятно да си залепен така за друг човек, но ето ме, чаках с нетърпение да видя Фран, усмивките ѝ, смеха ѝ и дори гримасите. Обикновено последните бяха насочени към мен или към нещо, което бях казал, но така или иначе им се наслаждавах.

Тя обаче все още не осъзнаваше, че е моята жена.

Адски трудно ми бе да държа ръцете си далеч от нея, особено, когато е толкова близо. Но в началото, когато я доведох на кораба, тъкмо я бях откъснал от една стресираща ситуация и не исках да я хвърля в друга. Не исках да си мисли, че трябва да си разтвори краката за мен, само за да е в безопасност. Дори самата мисъл ме вбесяваше до крайност. Чаках, правейки всичко по силите си да бъда търпелив, и се

надявах, че ще започне да се наслаждава на закачките ми и някоя нощ ще се обърне към мен, вместо от страх да стои в най-далечния край на леглото.

Отне време, но тя вече нямаше онова изплашено изражение. Не подскачаше при най-малкия шум и не се мръщеше на всеки в кораба. Дори мисля, че харесваше екипажа ми.

За мен обаче, не бях толкова сигурен. Понякога се смееше на шегите ми. Понякога клатеше глава към мен, все едно бяха идиот, който ѝ се налага да търпи. Флиртувах с нея, докато играем на пръчки. Докосвах я при всяка възможност, която намеря.

Дори спях гол до нея.

Фран не забеляза нищо. Никога не е посягала да ме докосне. Флиртуваше с мен, само когато аз флиртувах с нея, но в мига, в който станехме от масата за пръчки, тя спираше, все едно и това е игра. Понякога не ми обръщаше никакво внимание, дори и когато заставах толкова близо до нея, че членът ми реагираше болезнено и очевидно на близостта ѝ.

Ако се интересувах от нещо повече от приятелство, досега не ми е дала никакъв знак. Затова ми трябваше още време.

До известна степен се радвах, че заточението ни тук продължава, за да мога да я спечеля, докато сме далеч от всички останали. Това значи да висим тук между тези космически отломки повече време... и повече време Фран да осъзнае, че съм доста чаровен компаньон.

Устните ми се извиха в усмивка, като си представих как Фран би изсумтяла, ако чуе тази моя мисъл.

— Изглеждаш доста весел — коментира Тарекх, поглеждайки ме от стола на Аливос.

Свих рамене и се престорих, че гледам навигационните данни, макар да можех да мисля само за Фран. Фран и хубавата ѝ усмивка и страстния начин, по който се движеше тялото ѝ. Фран и нейната мека, мека кожа, която бе така странна... и все очарователна... на цвят.

— Просто съм в добро настроение. Защо да не съм?

— Защото тридесет и трети ден няма никакъв знак от ооли? Знам, че това е достатъчно да скапе настроението на Аливос. — Той скръсти ръце на гърдите си и ме погледна от мястото си, без да става. — Както и мен. Не знам дали си забелязал, но корабът в момента е в топ форма и дори малките поправки в кухнята са направени. Няма

нищо друго, което един механик да може да направи. Или пък един лекар. Който и да е, всички нямаме нищо за правене.

Ухилих се срещу него.

— Искаш ли да си порежа пръста и да ти дам да ме закърпиш, за да има какво да правиш? — попитах, навивайки ръкава на ризата си. — Само да внимаваме да не си изцапам дрехите с кръв. Тази риза ми е от новите и е една от любимите ми.

Тарекх просто поклати глава.

— Непоносим си.

— Казвали са ми го и преди. — Махнах с ръка към станцията пред него. — Аливос в каютата си ли се върна?

— Писна му да зяпа едно и също проклето нещо ден след ден. Чувството ми е познато. Единственото интересно нещо за гледане на този кораб е Фран.

Очите ми се присвиха и можех да усетя как в мен се надига вълна от ревност.

— Хм? — Опитах да задържа гласа си неутрален.

— Успокой се — каза лениво Тарекх. — Никога не съм заглеждал чужди половинки. Очевидно е, че си решил, че е твоя. Вече ни го обяви, не помниш ли? Това лице може да е грозно, но ушите чуват достатъчно добре. — Той повдигна една вежда и ми се подсмихна. — Само съм любопитен кога мислиш да ѝ го кажеш.

— Не и преди да се почувства удобно и в безопасност. И не преди да ми даде знак, че е готова. — Ухилих се на медика с най-добрата си, порочна усмивка. — Не можех още като я кача на кораба, спасявайки я от робство, да я обявя за своя, нали? Не мисля, че щеше да го приеме добре.

— Преди това не те е спирало.

— Тогава тя още не ми вярваше. Сега не знам как би реагирала.

— Доста си търпелив — призна Тарекх. — Не е привично за теб.

— Мисля, че това е комплимент. Приемам го.

— Трябва да призная, че съм впечатлен. — Огромна усмивка изкриви твърдите черти на лицето му. — Ето защо се чувствам удобно да споделя с теб за разговора си с една точно определена жена, който проведох наскоро.

Онази вълна от гняв отново се надигна в мен, два пъти по-мощно. Опитах се да я потуша, защото бе пълна глупост. Тарекх

знаеше, че тя е моя. На нея ѝ е позволено да говори с него. Дори се радвах, че се разбира толкова добре с екипажа ми. Но животинските инстинкти вътре в мен не искаха да се успокоят. Искях да изръмжа и да наредя никой друг, освен мен дори да не я поглежда. Останах мълчалив за миг, за да се успокоя, преди да попитам.

— Говорил си с Фран? За какво?

— Медицинско състояние — спокойно отвърна той.

Стиснах толкова силно конзолата пред себе си, че металът изпука под пръстите ми.

— Болна ли е?

— Мислеше, че е. Мислеше, че има умствено заболяване, което я кара да изпитва чувства към похитителя си. Поговорих с нея и ѝ помогнах да осъзнае, че няма никакъв проблем. Позволила си е да фантазира за някой, с който още не е установила физическа връзка.

Бях удивен. И отново сляп от ревност.

— За кого си фантазира? — Сенторр? Тя прекарва доста време с него. Аливос?

— Сериозно ли ме питаш това? — Тарекх поклати глава. — *Ти* си този, който непрестанно се върти около жената, нали?

— Аз? — Можех да усетя огромната усмивка, която разтегна устните ми. — Е, това наистина е добра новина.

— И аз си помислих, че ще оцениш информацията ми.

— Какво ти каза тя? — Чувствах се като нетърпеливо дете, чакащо лакомство.

Изражението на лицето му бе развеселено. Той се обърна с лице към монитора си, преди да подхвърли през рамо.

— Каза ми, че има чувства към теб, но не е сигурна дали са истински. Сподели, че се бои да действа. Казах ѝ, че това е мъдро решение.

Скочих толкова бързо от стола си, че металът под краката ми изскърца.

— Какво си ѝ казал?

Той се засмя.

— Всъщност, не помня какво ѝ казах. Но ще ти дам един съвет. Знаеш как да си чаровен, когато имаш работа с ооли или с някой, който смятаме да ограбим. Може би няма да е зле да приложиш чара си и върху нея.

— Разбира се, че ще го направя. — Възмутих се от думите му. Не бях ли търпелив през всичките тези седмици? Бях толкова търпелив, че чак беше обидно.

— Наистина ли? Изглеждаш като нетърпелив хлапак, който смята да намокри члена си за пръв път.

Намръщих му се и прокарах ръка по лицето си. Разбира се, хилех се като лудия глупак, на който бе кръстен кораба. Прав бе и наистина трябваше да се успокоя, а не веднага да хуквам към Фран с признанието колко много се нуждая от нея и колко силно я желая. Ще бъда спокоен и уравновесен, като по време на игра с пръчки, където половината от предизвикателството е да накараш опонента ти да мисли точно това, което искаш да мисли, за да можеш да го изиграеш.

Можех да действам по същия начин и с прелестната Фран.

ГЛАВА 19

КИВИАН

Открих Фран в товарното отделение заедно с Аливос. Седяха на две от касите с кристалите, които откраднахме, а пред себе си имаха оръжия, разглобени и наредени по съставни части. Докато гледах, Аливос вдигна компонента на едно от оръжията... доста опасен пълнител от черния пазар... и го показва на половинката ми.

— Знаеш ли къде се слага това?

— Определено не в ръцете ѝ — заявих спокойно, влизайки вътре.
— Какво правите?

Фран ме погледна, изтривайки ръце в омазнен парцал.

— Аливос ми показва как да се грижа за бластерите. Ще ми позволи да проверявам дали са в изправност и как да ги поддържам за вас, момчета. — Тя изглеждаше доста развълнувана от перспективата да ѝ бъде възложена подобна слугинска задача.

— Прелестно — заявих сухо. — Той е такъв сладур, че да ти „позволи“ да вършиш това вместо него.

Аливос просто сложи пълнителя на мястото му и поклати глава.

— Тя сама пожела. Попита дали има нещо, което би могла да прави. — Той погледна към мен. — Има малки ръце. И много пръсти. Ще бъде добра в това.

— Но освен това е опасно — посочих аз. — Трябва да знае много добре какво върши, за да не се нарани.

— И това е причината да ѝ показвам.

Намръщих се към навигатора си. Не разбирах защо факта, че тя е тук с него, ме дразни толкова много. Дали е защото стоят толкова близо, че коленете им се докосват? Или защото е дошла при него, вместо при мен?

— Не знам дали това ми допада.

— Значи е добре, че не ти взимаш решенията вместо мен, нали?
— каза весело Фран. Докато я гледах, тя вдигна скенера и умело го

плъзна в бластера, все едно е вършила това през целия си живот. Аливос не грешеше, казвайки, че тя има идеалните ръце за тази задача, и все пак не ми се нравеше. В галактиката има прекалено много войници без пръсти, само защото не са внимавали, докато са си чистили бластерите.

Но вместо да я подкача, отвърнах.

— Аз съм капитанът, нали така?

Двамата застинаха, вдигайки погледи към мен. Фран изглеждаше изненадана от тона ми, а Аливос само се подсмихна. След това се изправи на крака.

— Ще ви оставя да обсъдите въпроса. Фран, ела при мен, когато си готова да продължиш с уроците.

— Благодаря. — Тонът ѝ бе безизразен, докато оставяше компонентите на касата пред себе си, преди да отпусне ръце на коленете си.

Изчаках Аливос да излезе и се настаних на мястото му пред нея.

— Трябва да поговорим.

— О, определено трябва — заяви тя и зачака.

— Не искам да правиш това.

— Не искам да се държиш все едно имаш пръчка забита в задника, но изглежда никой от нас няма да получи това, което иска.

Думите ѝ ме оставиха безмълвен и за миг изумен, преди да избухна в смях. Бях доволен, че секунда по-късно на лицето ѝ се появи лека, срамежлива усмивка.

— Извинявай — каза ми тя. — Предполагам, че това беше грубо. Не обичам някой да ми казва, че не мога да направя нещо.

— Забелязах — заявих и не се стърпях да се усмихна широко.

— Не че умирам да чистя оръжия — Фран се наведе напред и изтърка с парцала си едно мазно петно от компонент пред нея. — Просто имам нужда да правя нещо, за да запълвам времето си. Искам да съм полезна. Не мога да се мотая наоколо безцелно, ден след ден.

— Защо не? Аз това правя — подкачих я. — Разхождай се и остави екипажът ми да свърши работата си.

Тя извъртя очи.

— Само защото не вършиш същата работа като тях, не значи, че не работиш, глупчо. Дори аз мога да видя, че си също толкова зает, колкото всички останали.

Свих рамене, вдигайки един от бластерите. Беше напълно разглобен и извадих пълнителя от черния пазар, който бе доста лек. Значи беше празен. Нямаше начин да се нарани. Трябваше да имам повече доверие на Аливос.

— Това не е приятна задача. Аливос мрази да се занимава с нея. Иронично е, тъй като, макар да напусна армията преди много години, той се държи така, все едно всеки момент ще потегли отново на война.

— И сама се досетих, че не е приятно. Затова го предложих. Казах му да ми даде онова, което най-много мрази да върши.

Погледнах я с любопитство.

— Защо го направи?

— За да ме задържиш — каза честно Фран, свеждайки поглед, за да не ме гледа в очите. — За да не стоя само да изсмуквам кислорода ви и да сметнеш за нужно да ме зарежеш на първата станция, покрай която минем.

Нима тя наистина мисли, че бих могъл да направя нещо такова? Няма ли никаква идея колко често посягам, за да я погалья, докато спи на леглото до мен, само за да се отдръпна миг преди да я докосна от страх да не я изплаша? Че бих дал всичко, което имам, да я докосна, но не го правя, за да не се почувства притисната? Може би не съм бил достатъчно честен относно това какво изпитвах към нея. Може би съм се прикривал *прекалено* добре.

Сложих пръст под брадичката ѝ, повдигайки лицето ѝ към себе си, карайки я да ме погледне отново.

— Ах, сладка моя Фран. Нямаш основание да се тревожиш за това.

— Нямам ли?

— Да. Никога не бих те изоставил на най-близката станция. Таксите за кацане на доковете им са много високи.

Тя отвори уста и не можех да преценя ще се намръщи ли или ще се засмее. Очите ѝ се присвиха към мен, преди да се изкиска.

— Шегуваш се, нали?

— Винаги се шегувам — казах нежно. Потърках деликатната кожа на брадичката ѝ с палеца си. — Никога няма да те оставя да се справяш сама. Не ти ли казах, че с мен си в безопасност?

— Но ти не си сам тук. Има още трима души. Искат ми се да мисля, че имам място тук между вас; че някъде във вселената мога да

се чувствам така, както тук.

Не й казах, че повечето товарни кораби... като какъвто бе маскиран *Глука*... имаха четиричленен екипаж. Освен това, не й напомних, че никога няма да може да си пасне заради расата й. Не исках да я плаша.

— Ще измислим нещо.

Тя ме погледна разтревожено, преди да кимне и да се отдръпне от пръстите ми.

Позволих на ръката си да се отпусне и се приближих малко по-близо до нея.

— Ако искаш да се научиш, ще се радвам да ти покажа как правилно да се оправяш с оръжието.

Фран изглеждаше изненадана от предложението ми.

— Така ли? Но ти преди малко се скара с Аливос по този въпрос.

— Не ми хареса да гледам колко близо седеше до теб — казах й и се заех да се настаня още по-близо до нея. Преди да ми зададе някакъв въпрос, продължих. — Винаги са ме учили да сглобявам пистолета от дръжката нагоре.

— О?

— Да. — Стрелнах я с най-обезоръжаващата си усмивка. — Трябва да държиш нещо солидно. Добрият, здрав захват е всичко.

Тя повдигна вежди, плъзгайки погледа си надолу и след това нагоре по тялото ми. Явно все пак е забелязала колко близо до нея се бях настанил. Или може би е усетила как опашката ми се обви около дупето й, леко прегръщайки я отзад. Зачаках реакцията й, но тя каза само:

— Ти да видиш...

На този етап бях почти напълно сигурен, че осъзнава, че флиртувах с нея и нямаше нищо против. Освен това, цялото й лице пламтеше.

— Започни с дръжката — казах, подавайки й бластера. — Ако тръгнеш от дулото, после ще ти се наложи да го хванеш и насочиш към себе си, за да нагласиш дръжките. А това е опасно. Може да се застреляш.

— В гърдите? — попита тя, а думите й бяха тихи, някак срамежливи.

Сърцето ми подскочи. Ах, каква жена. Нима тя също флиртуваше? Не можех да прикрия усмивката си. Усещах, че е широка колкото астероидния пръстен, в който се криехме.

— Да. Дай ми това. — Изчаках да ми върне дръжката, която ѝ бях дал. Когато го направи, се пресегнах, обвих ръка около раменете ѝ и я притиснах към себе си, за да коригирам захвата ѝ, притискайки ръка върху малките ѝ пръсти. — Хвани здраво тук. Не е като да галиш любовник. Колкото по-здраво, толкова по-добре.

— Очевидно нашите раси не гаят любовниците си по един и същ начин — промърмори тя. — Казвали са ми, че здравата хватка е най-добра.

Членът ми се втвърди при думите ѝ. Не можех да повярвам, че ми отвръща по този начин. Това бе най-вълнуващото изживяване, което съм имал, и ми се прииска да я сваля на пода и да ѝ позволя да ми покаже точно колко е здрава хватката ѝ.

— Наистина. Е, предполагам, че зависи какво хващаш. — Наведох се и взех още един компонент. — Това е пластина. На точно този вид бластери има две. Слагат се ето тук, формират рамката. — Плъзнах първо едната, а после и другата. — Трябва да се убедиш, че са поставени правилно, защото когато стреляш с оръжието, те поемат удара и тласкат силно. — Гласът ми се снижи с една октава. — Затова трябва да си подготвена.

Фран задиса тежко. Дългите ѝ мигли трепнаха, а погледът ѝ остана прикован към полуразглобеното оръжие в ръцете ни.

— Ще бъда готова.

— Добре — казах ѝ нежно. — Най-голямата част е цевта. Тя се цапа най-много и има нужда от най-много чистене. Повечето хора не обръщат внимание на това, когато чистят. Те просто свалят цевта и я почистват, преди да я върнат на мястото, и готово. Но не и аз.

— Не? — Тя погледна към мен с премрежен поглед.

— Не — казах ѝ. — Аз не съм такъв мъж. Обичам да съм сигурен, че съм направил всичко, така че да е идеално. Ако това значи да прекарам повече време при... възловите точки, тогава го правя. Едно правилно докосване може или да направи, или да разруши оръжието, нали знаеш?

— Не го знам — прошепна тя останала без дъх.

— Истина е. Променя всичко. — Наведох се по-близо. Можех да помириша косата ѝ и аромата на сапуна, който използваше. На практика можех да докосна ухото ѝ с устните си и умирах да се приближа още малко и да помилвам с уста кожата ѝ. — Ако захватът ти не е правилен, оръжието ти няма да стреля много точно. Затова се стараем да бъдем... перфектни.

— Така е. — Погледът ѝ отново се стрелна към мен. — Значи винаги гледаш захвата да ти е добър, преди да... стреляш?

— Винаги — съобщих ѝ аз. — Не обичам да върша нещо наполовина.

Тя потрепери.

— Не, наистина не ми приличаш на този тип човек.

— Аз съм от типа мъже, които мислят, че ако искат нещо да бъде свършено правилно, трябва да му отделят нужното време. И обичам да отделям много време, подготвяйки всичко.

Фран погледна нагоре, разтваряйки леко устни. Устата ѝ беше влажна и осъзнах, че вероятно ги е облизала преди миг. Простенах ниско, защото исках аз да съм този, който ги облизва. Отново хванах брадичката ѝ, потърквайки с пръст тази сладка, пълна долна устна.

— Кивиан... — Гласът на Тарекх експлодира през комуникатора и Фран подскочи в ръцете ми, като едва не изпусна наполовина сглобения бластер в ръката си. — Познай какво?

Стиснах зъби, и когато тя се изправи на крака, започнах да размахвам ядосано опашка. Проклятие. Тези ооли тъпанари избраха най-лошия момент да се появят, Джут'Хнай дори да искаше нямаше да го планира така добре. Отвърнах на Тарекх през стиснати зъби.

— Нека позная. Отдавна изгубения ни приятел?

— Да. Получаваме данни, че в пръстена има кораб на ооли — заяви Тарекх, а гласът му кълтеше от възмущение.

Най-после. Погледах към Фран, която стоеше изправена на мястото си и ме гледаше. В ръцете си стискаше полусглобения бластер, но погледът ѝ бе залепен за лицето ми. По цялото ѝ лице се четеше раздразнение и похот.

Аз също се изправих на крака и взех бластера, сглобявайки го за няколко секунди. Имаше време за съблазняване и не бе точно сега.

— Ще продължим с това по-късно, сладка моя. Дотогава, предполагам, че ще е най-добре да се прибереш в каютата ми, където е

най-безопасно.

ГЛАВА 20

ФРАН

Да се прибера в каютата му, където е *най-безопасно*?

Този мъж хич не ме познава, нали? В мига, в който тръгна към контролната зала, бях по петите му. Някак очаквах всички да са на мостика, затова се изненадах, когато заварих всички скупчени в коридора до един от люковете. Тримата извънземни започнаха да се въоръжават пред очите ми с бластерите, които до преди миг се учех да почиствам. Тарекх плъзна два от тях в кобурите закачени на бедрата му, преди да вземе някакво оръжие, което приличаше на бухалка и да го вдигне на рамо все едно е бейзболен играч, чакащ да му бъде подхвърлена топката.

До него Аливос докосна нещо върху оръжието си и то издаде странен шум, светвайки. Сенторр подаде на Кивиан колан с кобур и бластер, преди да закопчае своя.

Всичко бе извършено бързи и ефективно, и бе ясно, че са го правили десетки... дори стотици пъти преди това.

— Къде отивате всички? — попитах, когато стана ясно, че никой не е забелязал присъствието ми. — Какво се случва?

Кивиан спря, за да ми хвърли намръщен поглед.

— Върви в каютата ми, Фран. Там ще си в безопасност.

Защо да не съм безопасност тук? Намръщих се и отказах да помръдна, поглеждайки към останалите за отговор.

Отговорът дойде от Сенторр, който не обичаше да се разтакава.

— Ооли са ни локализирали. Искат да върнат товара си. Възнамеряваме да ги спрем.

Възкликнах и ледена вълна премина през тялото ми.

— Смятат да ни вземат на абордаж?

Тарекх се засмя.

— По-скоро ние смятаме да вземем на абордаж *тях*.

О! Ъм.

— Това не е ли опасно?

— О, да, опасно е. — Очите му блестяха развълнувано.

Това определено бе нещо, което са правили и преди.

— Всички ли ще отидете? Кой ще пилотира кораба?

Ами аз? Сама ли ще остана на борда? Погледнах разтревожено към Кивиан.

Той приключи с нагласянето на колана си и провери пълнителя, преди да се обърне към мен. Пристъпвайки по-близо, той хвана нежно ръката ми и ме издърпа настрани. Миг по-късно, осъзнах, че той умишлено ме скри от погледа на останалите, заставайки близо до мен, преди да плъзне пръст по брадичката ми.

— Обещавам ти, че ще си в безопасност, малка моя. Ооли са ужасни бойци. Няма да отнеме много време. Корабът е на автопилот. Ще изчака няколко часа и ако се случи нещо лошо ще се насочи към най-близката станция, изпращайки сигнал за помощ. Всичко ще бъде наред.

— Да, така казваш, но виждам колко здраво се въоръжавате. — Махнах към колана му окичен с бластери. — Не искам да пострадаш — прошепнах аз. — Не може ли просто да отмениш всичко това?

Той поклати глава, а на лицето му се разля ленива усмивка. Цялата се изчервих от неудобство, осъзнавайки, какво казах току-що. „Не искам да пострадаш“. Бе все едно да лепна на челото си табела „Адски си падам по теб“. Обаче щях да се тревожа за това по-късно.

— Кълна се, че си в безопасност на кораба, Фран — каза ми той тихо. — Няма да им позволя да се доберат до теб. Вече си моя.

Цялото ми тяло потрепери. Това не бе първият път, в който изричаше тези думи, и се зачудих какво точно има предвид с това. Чувайки го да ги изрича, не бях отвратена и ужасена, както бе щом го изрече Жабчо. По-скоро се чувствах... развълнувана от вероятността на значението на това твърдение.

— Не е време да флиртуваш — заявих му аз. И разбира се, като го казах така, звучах все едно аз флиртувам. Боже, безнадежден случай съм.

— Мисли за това по-скоро като за обещание.

— Трябва ли наистина да ходиш? — Прехапах долната си устна, защото звучах егоистично, но не можех да не попитам. Ами ако всички умрат и остана сама на кораба? И, разбира се, това не бе единствената

ми тревога. Представих си Кивиан наранен и имах чувството, че само мисълта може да ме накара да повърна.

— Не бих изложил мъжете си на опасност, докато аз стоя настрани — заяви ми той. След това погали отново челюстта ми, правейки непосилна задачата да се концентрирам върху думите му. — Обаче, не се тревожи за мен, сладка Фран. Може да не съм имал възможност да ти покажа колко добър съм с оръжие в ръка, но мерникът ми е много точен. — Той ми намигна. — Когато се приберем, ще ти дам частен урок.

— Наистина ти си най-непоправимият мъж, който някога съм срещала — казах му с усмивка. — Е, какво, значи ще отидеш сам и просто ще избиеш един куп жабчовци, така ли?

— Да ги избия? — Кивиан ме погледна изненадано. — Макар да трябва да призная, че това би бил по-лесния начин, не е в стила ми. Не, ние ще ги ограбим, ще вземем каквито кристали са им останали, ще изтрием данните за кораба си от системата им и ще сложим екипажа в криокапсули. Аливос ще настрои кораба им на автопилот, така че да ги отведе на безопасно място... — той се ухили. — За година или две. До тогава нас отдавна няма да ни има, а кристалите им ще са продадени много преди да се събудят. Не могат да се обърнат към властите и да кажат, че сме ги откраднали, тъй като са контрабандна стока. — Той потърка брадичката ми. — Също като теб, сладка моя.

Избутах ръката му.

— И какво, ще седя и ще чакам тук, като послушна малка женичка? Предпочитам да дойда с вас. Мога да помогна. Знам как се стреля с пистолет. — Или ще знам, като някой ми покаже. Махнах с ръка към бухалката на Тарекх. — Или ми дайте една от тези. Мога да я използвам.

— Ти си на половина по-малка от тях и няма да рискувам някой ооли да те докосне отново. — Той стисна челюст. — Оставаш тук.

— Вие двамата цял ден ли ще си приказвате или вече ще потегляме? Свързахме кораба си с техния — извика Сенторр. — Ако почакаме още малко, те ще пробват да ни вземат на абордаж, вместо обратното.

Кивиан се ухили и погали бузата ми.

— Върви в стаята ми — настоя той и се обърна, за да се присъедини към екипажа си, измъквайки бластера от кобура си. На

лицето му грееше огромна усмивка. — Готов съм. Да вървим да им кажем „Здрасти“.

Аливос и останалите ми хвърлиха последен поглед, преди да минат през люка, а вратата да се затвори херметически след тях. Нещо проблесна на екрана и компютърът изписка нещо на непознат извънземен език. Прииска ми се още да имам огромния грозен преводач закачен за ухото ми, за да мога да разбера какво казва.

Бях напълно сама. Мамка му. Скръстих ръце на гърдите си, гледайки към вратата, през която бяха излезли, все едно всеки момент Кивиан или някой от останалите ще се върне обратно. Нищо такова не се случи и все пак отказвах да се върна в каютата на Кивиан. Вместо това се спуснах, сядайки на пода, точно където си стоях. Щях да ги чакам тук.

Само след две секунди, скочих на крака, защото реших, че имам нужда от оръжие.

Като си взема някакво, щях да ги чакам точно тук.

Да, щях да чакам точно тук.

Намерих някакво, наистина грозно и дълго... нещо... за което предполагах, че може би е ваза, тъй като я взех от една от изчанчените и скъпо изглеждащи масички на Кивиан. Беше странно как един толкова мъжествен пират има вкус към толкова странни дрехи и обзавеждане. Вазата изглеждаше солидна и бе доста тежка, затова вероятно бе направена от метал. Взех я и се насочих обратно към люка, за да започна да чакам. Не се чуваше нищо от другата страна и това ме изнервяше. Притиснах ухо към вратата и едва тогава долових някакъв звук, не беше от стрелба с бластер или нещо, което мога да определя... просто звук.

Не знаех какво да правя. Стиснах по-силно вазата напълно ужасена. Мъжете ми бяха казали, че държат нещата под контрол, но колкото дълго щеше да отнеме цялата операция? Ами ако бяха загазили, а аз просто си стоях, държейки декорация за маса, докато те са имали нужда от помощта ми?

Ами ако Кивиан има нужда от мен?

Преглътнах трудно, все едно в гърлото ми бе заседнала огромна буца. Тревога изпълваше цялото ми тяло и щом се чу силен метален шум и корабът се разтресе, бях обхваната от паника. Не исках да

остана тук, сама в космоса. Не исках да остана тук, ако другите бяха загинали.

Не исках да остана без Кивиан.

Осъзнаването на това се стовари върху мен като удар от чук. Аз не просто си падах по него. Бях влюбена в големия идиот, въпреки нелепите му ризи и всичко останало. Обичах смеха му и начина, по който блясваха очите му, щом решише да ме предизвика. Обичах начина, по който ме гледаше точно преди да заспим. Да бъда захвърлена в непознатия космос вече не бе толкова страшно... защото той бе рамо до рамо с мен, през цялото време.

Ако го нямам, нямаше да имам нищо. Не бих изтъргувала безопасността му за еднопосочен билет обратно към Земята.

Повдигнах се на пръсти, вътрешно откачайки от неизвестността.

— Ъм... компютър? — извиках, любопитна дали ще ми отговори и дали въобще ще разпознае английският ми език. — Там ли си?

— Какво искате да знаете? — попита ме гладкият компютърен глас.

— Ъм, искам да знам дали Кивиан и останалите са добре от другата страна на този люк.

— Моля дефинирайте по-точно параметрите за търсене — каза ми той. — Параметри, които дефинират по-точно думите „останалите“, „добре“ и „от другата страна“.

О, мамка му.

— Колко форми на живот засичаш на борда на шипа... извини ме, проклетият... вражески кораб?

Това компютърът успя да го разбере.

— Сензорите засичат четири форми на живот.

Четири?!

Само четири?

Ужасен плач се надигна в гърлото ми. Четири? Това значи, че боят е бил на живот и смърт, и че останалите имат нужда от мен, за да оцелеят... ако въобще някой от тях е останал жив. Представих си как Кивиан е от другата страна на люка, посягащ към мен, но неспособен да се добере до механизма за отваряне... докато аз стоя тук като идиот, стиснала ваза в ръка, чакайки.

Чакайки.

Чакайки.

Майната му. Никога не съм била момиче, което просто стои и чака. Само вижте колко бях зле на пръчки. Търпението не е една от положителните ти страни, обади се *Уффф, Фран. Защо да чакаш, докато стане прекалено късно?*

Това бе достатъчно, че да ме убеди.

— Компютър — извиках аз. — Трябва да отвориш тази скапана врата, защото мисля да мина през нея.

— Моля дефинирайте по-точно параметрите... — започна той.

Аъхг!

За моя изненада, миг по-късно, механизмът на вратата изсъска и люкът започна да се отваря. О, Боже. Ами ако съм закъсняла? Ами ако точно сега врагът премине през този праг? Стиснах силно вазата си, готова да атакувам.

Пред мен се появи някаква фигура и без дори да се замисля замахнах. Вазата удари извънземният в корема, а китките ми едва не се скършиха от силния удар.

Кивиан се приви ръмжейки, преди да ме погледне шокирано.

— Фран? К-какво не е наред? — попита той.

— Нищо! — казах му аз.

И в следващия миг избухнах шумно в сълзи.

ГЛАВА 21

КИВИАН

— Значи взехте всичките кристали? — очите на Фран все още бяха подпухнали от плача ѝ и макар да ми се усмихваше, се чувствах някак виновен. Потърках корема си, чудейки се, дали съм разстроен, защото ще съм натъртен през следващите няколко дни, или защото Фран е била толкова ужасена, че е изпитала нужда да нападне.

Разбира се, беше второто. Мразех факта, че половинката ми е била толкова ужасена.

— Кристалите са без значение — казах, правейки знак да дойде и да седне до мен на леглото.

Бяхме в каютата ми. Трябваше да се изкъпя, тъй като се бях поизпотил на кораба на ооли, където поддържаха ужасно висока температура, карайки ме да започна да се пържа в собствен сос от мига, в който стъпихме на борда. Фран ме бе последвала. Останалите бяха в общата зала, празнуваха победата ни и присвояването на още кристали, както и останалата плячка, която прибрахме, докато бяхме на борда. Би трябвало да отидем при тях, но имах чувството, че Фран има нужда от няколко минути, за да си събере мислите... а аз просто имах нужда да бъда до нея.

Никога не бях изпитвал толкова силен страх, като в мига, в който тя ме цапардоса с безценната Илси ваза. И то не заради вазата... макар да обичах да мисля за нея като за богатството, което ще ме поддържа на старини... а заради факта че Фран бе така ужасена. За миг помислих, че е в опасност, и трябва да призная, никога не бях усещал подобен ужас. Нито толкова заслепяваща нужда да защита друго същество. Много бързо тя се превърна в център на вселената ми.

Дори само мисълта да бъде изложена на опасност ме ужасяваше. Истината бе, че тя въобще не беше в опасност. Бяхме се справили със ситуацията. И все пак...

Не можехме да продължаваме така.

Взехме всичките кристали от ооли. Това е истина. Изпразнихме складовете им, както и касите с кредитите, пълнейки нашите. Казвах си, че това са заслужили заради начина, по който търгуваха с контрабандни стоки. Истината бе, че не се чувствах дори малко виновен, че ги обрахме. Физическите кредити се използваха единствено за купуване на нелегални стоки, като забранени технологии, кристали...

И роби.

Заедно със сандъците пълни със стока, два товара с кристали и достатъчно пиене и оръжие, че да те накара да се зачудиш какви ли партита организират тези ооли, събрахме и информацията от корабния им дневник. Тази информация включваше координатите на обичайните маршрути... както и няколко съобщения между Джут'Хнай и някакъв безименен търговец. Ооли му се беше оплакал, че играчката, която му е продал, е била открадната на станцията Хаал Уи и искаше заместител. Търговецът се бе съгласил и бе уредил среща на една близка станция с доста тъмна слава, за да може Джут'Хнай да си избере нова играчка, този път безплатно, защото бил толкова добър клиент.

Преди няколко месеца, щях да взема тази информация, да отида да оберя и двамата ооли щом се появят на пазара за роби и да изчезна. Но сега не можех да спра да мисля за човешките жени, които бяха държани в плен дори в този момент. Дали са толкова силни и смели, като моята Фран? И толкова ужасени?

Не можех просто да ги оставя на тази съдба, точно както не можех да оставя Фран на нейната.

Тя не беше мессакаш. За нашата раса, както и за дузини други, тя беше просто една слаба, говореща играчка. Домашен любимец. Тя не знаеше нищо за нашия свят, нито за различните култури на тази изпълнена с различни форми на живот галактика.

И всичко, което е искала тя, бе да се върне у дома.

Преди месец ѝ отказах. Казах ѝ, че не мога да рискувам екипажа си. Сега обаче всичко се промени. Фран държеше сърцето ми в деликатните си ръце и не можех да понеса мисълта, че няма да съм способен да я защита. Тя щеше да е в безопасност на Земята, далеч от всичко това.

Щях да я отведа обратно на родната ѝ планета. Това беше дълго, опасно пътуване, но тя заслужаваше щастие и дълъг живот. А като пленница на един пират не мисля, че ще намери, което и да е от двете. Самата мисъл ми причини физическа болка, но можех да жертвам своето щастие в замяна на нейното.

Прииска ми се веднага да се свържа с брат си и да го попитам как успява да държи Клоуи в безопасност. Как се справя със стреса да има такова същество за половинка... но вече знаех отговора. Той бе избрал да бъде фермер на далечна, забутана планета, на която никой не ходеше, така че да не му се налага да се отказва от нея. Брат ми, който някога беше най-безмилостният наемен убиец, от който трепереха шест галактики, гледаше посеви и копаеше в пръстта... и всичко заради любовта си към една жена.

Бих ли постъпил и аз по същия начин?

— Бих, макар че ще бъда ужасен фермер — промърморих под носа си.

— Какво? — Фран ме изгледа любопитно.

Отново потупах с ръка по леглото.

— Ела и седни тук. — Исках да ѝ заповядам, не да я моля, но познавах своята Фран. Освен това, имах нужда да я докосна, ако не за друго поне да се уверя, че наистина е добре. Страхът ѝ сякаш прояждаше душата ми.

Фран пристъпи предпазливо напред, очите ѝ светеха, и се настани до мен. Погледът ѝ улови моя и изглеждаше толкова крехка и самотна, че това прониза сърцето ми.

Знаех, че не биваше да го правя, но просто не се сдържах... дръпнах я в скута си и пхнах главата ѝ под брадичката си, притискайки я силно към себе си. Тя се скова за миг в прегръдките ми, преди да се отпусне щом осъзна, че няма да я нападна.

— Добре ли си, мъничката ми? — промърморих срещу меката ѝ коса. — Искаш ли да поговорим за това защо си разстроена?

Тя се отпусна срещу мен, мълчалива, преди да забие малкото си юмруче в рамото ми.

— Вие задници ме оставихте *сама*.

Щях да се разсмея, но усетих, че е истински разстроена.

— Така беше най-безопасно за теб, кълна се.

— Нима? И какво щях да правя, ако нещо се бе случило с теб?

Поклатих бавно глава.

— Битката беше много лесна. В мига, в който се качихме на борда, ооли избягаха, за да се скрият от нас. Нито веднъж не сме стреляли. Всичко, което направихме, бе да ги обградим и да ги набутаме в криокапсулите. Това е един от най-лесните обири, които съм правил. — Беше толкова лесно, че на практика бе смехотворно. Мисля, че и на нея щеше да ѝ хареса, ако беше там с нас. Много щеше да ѝ допадне възмутеното изражение върху грозното лице на Джут'Хнай, когато ни видя, осъзнавайки, че сме дошли, за да го ограбим повторно. Ах, незабравим миг.

— Компютърът ми каза, че има само четири форми на живот. — Гласът ѝ бе твърд. Равен. Обвинителен.

Нима затова се е паникьосала?

— Мм... Да, когато екипажът е в криокапсули, повечето системи не ги смятат за „живи“. По тази причина компютърът е засякъл само нашите сигнали.

Тя стисна гневно устни, но кимна с разбиране.

Още бях изненадан от раздразнението ѝ.

— Все още си гневна — казах, чудейки се дали да докосна с пръст челюстта ѝ. — Защо?

За моя изненада устните ѝ започнаха да треперят.

— *Ти* ме изостави. — Гласът ѝ бе дрезгав от емоциите. — Какво щях да правя, ако нещо се бе случило с *теб*?

Вече бе попитала това, но сега наблягайки на последната дума, значението на цялото изречение се промени коренно. Сърцето ми заблъска силно, а тялото ми потрепери от болката по това какво бихме могли да имаме. Обаче знаех какво трябва да направя. Тя нямаше как да остане с нас. Беше права... ако нещо се случеше с мен, тя щеше да бъде плячка за всеки неморален мъж във вселената.

— Сладка моя Фран — промърморих, докосвайки бузата ѝ. — Не постъпих правилно.

— Да, така е — промърмори тя, насочила поглед към устните ми. — Трябваше да ми позволиш да дойда с вас.

Не знаех дали да се засмея или да простена агонизиращо. Горещият поглед, който бе отправила към мен, бе най-прекрасното мъчение. Тя се размърда в скута ми и бедрата ѝ се отъркаха в твърдата ми ерекция, по най-невероятния и разсейващ начин. Само ако я бях

притиснал малко повече... ако я бях направил моя, когато имах този шанс...

Но тогава щеше да ми бъде още по-трудно да я пусна, а знаех, че трябва да направя именно това. Проклет ад, но мразех да бъда разумен. Не беше нещо, което да ми подхожда.

— Не бих те изложил на опасност, малка моя.

— Не ме излагаш на опасност — каза ми тя с нежния си глас. Ръцете ѝ се обвиха около тила ми и тя се премести по-близо до мен. Бях безсилен да устоя на привличането на гласа ѝ, на сладките ѝ устни и на близостта ѝ. — Аз съм тази, която се *излага* на опасност.

— Няма да ти позволя...

Тя сложи пръст на устните ми, прекъсвайки думите ми.

— Изборът не е твой — прошепна тя и се наведе, за да притисне устни към моите.

Бях толкова фокусиран от странното докосване, че напълно забравих за всички хигиенни закони, които нарушавахме, оставайки неподвижен, докато устните ѝ се плъзгаха по моите. Но не бях погнусен... дори напротив, чувствах се по-възбуден от когато и да е било преди. Простенах. Дъхът ѝ опари кожата ми, а върхът на езика ѝ се плъзна по устните ми. Тя се отдръпна за миг и с лека усмивка на устните срещна погледа ми.

— Вие хора, не се ли целувате?

— Това ли е целуване? — Беше го споменала преди. Нищо чудно, че така се бе втренчила в устните ми преди миг, сега аз не можех да откъсна поглед от нейните. Те блестяха леко от влагата и бяха малко подпухнали. Това ме накара да поискам да се целуваме отново.

Фран кимна и се потърка срещу гърдите ми, доближавайки отново устата си до моята, така че дъхът ни да се смеси.

— Искаш ли да ти покажа как се прави?

Не би трябвало да искам. Би трябвало да постъпя правилно и да я отблъсна... но отново това не бе от силните ми черти. Вместо да ѝ откажа, изстенах и хванах с ръка задната част на тила ѝ, навеждайки се напред и притискайки устата си към нейната.

Някак нямаше същия ефект, когато го направих аз... устните ми се прилепиха ентусиазирано към нейните и тя застина пред мен, чакайки. Почувствах се като хлапак, който никога не си е мокрил

члена, и вътрешно си наредих да стана по-добър. Тя бе много нежна, когато ме милваше, и нямаше как да не помисля, че вероятно трябва да последвам примера ѝ. Забавих движенията си, милвайки нежно устните ѝ със своите.

Това я накара да простене и прелестният звук накара косата на тила ми да настръхне... а членът ми да се втвърди болезнено. Ах, колко е сладка, моята Фран. Устните ѝ бяха великолепни и не можех да спра да ги целувам. Колко упадъчно хоби е това целуване. Нищо чудно, че мъжете отвличаха човешки жени, поробвайки ги...

Дръпнах се рязко от нея, ругаейки се на ум. Роби.

Тя погледна объркано нагоре към мен.

— Какво не е наред?

— Не можем да правим това — казах ѝ, галейки бузата ѝ с палец.
— Не е редно.

— И кое не е редно? Още дори не сме си пуснали език.

Да си пуснем език? Имай милост. Никога не съм бил така адски твърд. Затворих очи, опитвайки да възвърна контрола над тялото си. Пръстите ѝ си играеха с косата на тила ми и можех да усетя как прекрасните ѝ големи гърди се притискаха срещу моите, усещах леката горещина на женствеността ѝ върху бедрото си. Защо всичко в нея бе така перфектно?

Зарових лице в шията ѝ, вдишвайки аромата ѝ. Можех да почувствам пулса на желанието си от рогата до върха на опашката си, но не можех да му се поддам.

— Трябва да поговорим, Фран.

Тъмните ѝ очи се разшириха и тя ми хвърли разтревожен поглед.

— Знаеш ли, когато един човек изрече тези думи, нещата никога не са на добре.

— Това е на добре, обещавам. — Издърпах ръцете ѝ от раменете си, притискайки ги срещу гърдите си. — Помниш ли как ми каза, че искаш да се върнеш у дома? Обратно на твоята планета?

Тя завъртя глава, поглеждайки ме през присвитите си клепачи.

— Недей.

Игнорирах думите ѝ и продължих.

— На кораба на ооли свалихме данните за пътуванията им. Имали са намерение да отидат да вземат друга човешка робиня за Джут'Хнай. Търговецът споменава, че ще му позволи да избира. Кое

значи, че има повече от една пленница. Знам, че другите не са съгласни да пътуваме до Земята, но с тази пратка, която откраднахме, ще имаме достатъчно кредити и карти, за да те върнем в другия край на галактиката...

— Не!

— ... заедно с онези, които ще вземем с нас. Ще ги спасим и ще ви върнем обратно на Земята...

— Не! — Изражението ѝ стана още по-упорито.

— ... и ще бъде едно добро дело, а всички ние ще можем да се върнем към нормалния си живот, знаейки, че тези ооли никога повече няма да се възползват от друга човешка жена. Мисля, че е много добър план, ти не смяташ ли така?

— Не — каза тя още веднъж. Изглеждаше разгневена, но долната ѝ устна трепереше. — Това ли искаш? Да се върнеш към нормалния си живот без аз да съм наоколо?

ГЛАВА 22

КИВИАН

Бях я наранил. Проклятие, защо точно аз трябва да постъпя благородно? Хич не ме бива в това.

— Истината е, че предпочитам да те имам тук, гола под мен на леглото ми, нарушавайки всички хигиенни закони от тук до родната ми планета.

Очите ѝ се разшириха изненадано.

— Наистина ли?

— Повече от всичко на света. — Гласът ми стана дрезгав от емоцията. — Опитвам се да бъда благороден, затова не го прави трудно, отколкото е.

Тя се засмя леко, а смехът ѝ прозвуча наполовина като ридание.

— Не искам да бъдеш благороден, голям тъпанар такъв. Харесвам засмения, флиртуващ Кивиан, на който не му дреме за правилата. Не искам да се връщам на Земята... не и ако ти не си там с мен.

Простенах.

— Хич не улесняваш нещата.

— Не искам нещата да са лесни! Искам да остана с теб. — Тя обхвана лицето ми с малките си ръце и се вгледа в очите ми. — Грамаден идиот такъв, влюбена съм в теб и нямам никакво намерение да те напускам. Не искам и ти да го правиш. Искам да се науча как да бъда полезен член на екипажа. Искам да се събуждам в прегръдките ти, а не само в леглото ти. Искам да наруша всички хигиенни закони *заедно* с теб.

— Фран, малка моя. Не искам нищо друго повече от това, но всеки ден, в който си тук навън с мен, ти не си в безопасност.

— Защо?

— Какво имаш предвид с това *защо*?

— Ами точно това. — Тя сви рамене. — Защо да не съм в безопасност?

— Ами, като за начало, това е пиратски кораб, който не планира скоро да се пенсионира. Нашият живот е краденето и бягането.

— И?

— И сме издирвани в няколко галактики, затова, ако някога бъдем заловени, ще прекараме остатъка от живота си в най-отдалечения затвор, който открият.

— Значи ще се погрижим да не ни заловят. Наистина ли ще позволиш на някой да те тикне в затвора? — Тя повдигна едната си вежда към мен. — Хич не ми звучи като нещо, което би направил.

— Не, по-скоро бихме си заминали с много шум.

— Аз бих направила същото. И ти имам доверие, че ще стоиш далеч от лапите на закона. — Тя погали гърдите ми, все едно това бе отговорът на всичките ни проблеми. — Все пак, не си някой новак. От колко време си пират?

Свих рамене.

— От около тридесет години, някъде.

Тя ме изглежда странно.

— Ще ни се наложи да си поговорим за възрастовите ни различия, някой път. Засега обаче, мисля, че без проблем може да си изкараме още тридесет години, без да имаме проблеми. Повечето бракове не издържат толкова. — Пръстите ѝ отново помилваха тила ми по най-еротичният... и гъделичкащ... начин. — Това ли е единствената ти тревога? Защото за мен няма значение. Знам в какво се забърквам.

Защо тя караше всичко да звучи толкова просто?

— Не е единствената ми тревога. Фактът, че си от контрабандна раса...

— Само още една причина да не се оставяме да ни заловят. — Тя ми хвърли дяволит поглед, облизвайки устните си.

Тези проклети, прекрасни устни. Искях отново да ги вкуся.

— Не се тревожа за себе си Фран, а за това, че другите ще те мислят за домашен любимец или роб.

— Ти ще ме пазиш — прошепна тя навеждайки се напред. Устните ѝ се приближиха на един дъх от гърдите ми и можех да усетя еротичното докосване с цялото си тяло. Изкусителните ѝ устни се насочиха обратно, опасно близо към моите. — Освен това, може да ми

покажеш как сама да се пазя. Да ми покажеш как да стрелям с бластер. Как да се грижа за себе си. Как да бъда част от екипажа ти.

Нямах намерение да ѝ казвам, че на този тип кораби имаше работа само за четирима човека. Истината бе, че в каютата ми имаше достатъчно място за нея и останалите нямаха нищо против, че е тук. Винаги имаше какво да се прави и обожавах, когато тя бе около мен. И не просто защото умирах отново да усетя устните ѝ върху своите, или да тласна члена си дълбоко в нея... обичах ума ѝ. Обичах това, че е достатъчно смела за да ме подкача, разбивайки по малко егото ми, когато се издуге прекалено много, и че не се боеше да ми каже точно какво мисли. Обичах гърления ѝ весел смях, който пускаше на свобода всеки път щом я оставех да спечели на пръчки.

Тя бе моята половинка. Трябва да съм наистина идиот, че да обмислям възможността да я пусна да си отиде от мен.

— Ами Земята? — попитах, защото така бе редно.

— Ами твоята планета? — предизвика ме тя. — Ако остана с теб искам да ти бъда партньор. Не домашен любимец. И съм почти напълно сигурна, че няма да бъда приета с добре дошла в родния ти град.

— Някоя цивилизована планета няма да иска да се настаня там — казах ѝ ухилен до ушите.

— Значи ни остава да си пробваме късмета в нецивилизованите. — Фран се наведе и потърка устните си в моите, с нежна ласка, а членът ми се втвърди като стомана. — И заедно ще бъдем нецивилизовани. Ако това е, което искаш. — Тя се отдръпна назад, поглеждайки ме леко несигурно. — Ти... още не си казал какво искаш.

— Не съм ли? Сигурен съм, че споменах как те искам в леглото си — плъзнах ръка надолу, милвайки извивките на прекрасните ѝ задни части.

— Да, но аз не спирам да говоря за плановете си, а ти просто се съгласяваш с мен. Не искам това. Искам и двамата да желаем едни и същи неща. Ако искаш да остана, просто ми го кажи. — Тя изглеждаше притеснена и доста нещастна.

Как може дори за миг да помисли, че не я искам?

Може би, бе време да ѝ покажа нагледно.

Обхванах лицето ѝ с ръце, впивайки поглед в очите ѝ, преди да притисна устните си към нейните.

— Искам те — казах измежду няколко бързи кратки целувки. — Искам те гола под себе си. Искам кожата ти да докосва моята. Искам да те усещам без никакъв плат да стои помежду ни. Искам да нарушим заедно всички съществуващи хигиенни закони. Искам да тласна члена си в теб и да те чуя как викаш от удоволствие. Искам... — поколебах се, но след миг реших да продължа — Искам да те видя закръглена с детето ми.

Зениците на очите ѝ се разшириха ставайки огромни от изненада заради думите ми.

— Наистина ли... наистина ли го мислиш? Всичко това?

— Да. — Целунах я отново, потърквайки устни в нейните. Чувствах, че се пристрастявам към лекото докосване и имах намерение да го повтарям до края на дните ни. — И ако искаш да се откажа от пиратството... предполагам, че мога да опитам да намеря нещо различно. — Замислих се за Джутари и фермата му и наистина мислех това, което казвах. Може би той щеше да има нужда от помощ за своите посеви. Потреперих от самата мисъл, но ако това щеше да направи Фран щастлива, значи и аз щях да съм щастлив.

— Кой е казал нещо за това да се отказваш от работата си? — Тя се намръщи и погали лицето ми. — Искам да остана тук с теб, на *Глуака*. Искам да пиратстваме заедно.

— Няма да позволя да се излагаш на опасности — предупредих я аз.

— Няма значение какво искаш ти. Важното е какво искам аз. — Тя ми хвърли пакостлив поглед. — И ако не ми позволиш да бъда пират, мога да бъда съкровището на пирата. — Тя се размърда в скута ми, притискайки дупето си към ерекцията ми.

Простенах.

— За какво говориш?

— Това е просто израз от Земята. Игнорирай го. — Тя притисна устата си към моята, а езикът ѝ близна нежно устните ми. — Не можем ли просто да се закълнем, че ще се обичаме и сега да се целунем?

— Можем.

След тези мои думи, сладката ми Фран ме целуна така, все едно иска да ме погълне. Езикът ѝ отново лизна устните ми и се сетих за думите ѝ, че ще го използва. Аз също използвах своя, за да близна деликатно нейния, изучавайки и вкусвайки я. Времето сякаш забави

своя ход, докато езиците ни се докосваха, и усетих еротичното чувство директно в члена си, все едно ближеше шипа ми. Това беше още една порочна мисъл, която харесах изключително много.

Когато се откъснахме един от друг, тя бе толкова задъхана, колкото и аз, а очите ѝ блестяха от нужда.

— Езикът ти е... неравен.

— А твоя не е — отвърнах, захапвайки и подръпвайки долната ѝ устна. Вече бях пристрастен към това „целуване“. Исках още.

— Това е странно. — Тя си пое дъх — Хубаво, но странно. — Тя вдигна ръка, проследявайки веждите ми и неравностите там. — Имаш ли неравности някъде другаде? Знаеш, трябва да попитам.

— Ако имаш предвид по члена ми, отговорът е да. Да разбирам ли, че човеците са гладки? — Шокираното изражение на лицето ѝ ми каза всичко и се ухилих — Ах, да открием всичките разлики помежду ни, ще бъде истинско удоволствие, моя сладка половинке.

— О, мале — прошепна тя — Не се майтапиш.

Наведох се, за да я целуна отново и докато го правих подръпнах един от ръкавите на огромната риза, с която бе облечена.

— Знаеш, че ще се наложи да ти вземем прилични дрехи веднъж щом се върнем в цивилизацията, макар да е истина, че ми харесва да те виждам облечена в ризите ми. Кара ме да мисля как мога да ги смъкна от теб, разголвайки тялото ти, преди да се настаня отгоре ти.

С още едно умело подръпване, ръкавът падна изцяло, разкривайки голата ѝ ръка. Помилвах нежно меката ѝ кожа, очарован от прекрасното усещане. Тя издърпа колана си, хвърляйки го настрани, докато аз развързвах другият ръкав и скоро дрехата бе достатъчно свободна, че да мога да я смъкна с едно движение през главата ѝ. Погледнах лицето ѝ, за да се уверя, че няма колебание или тревога, но всичко, което видях, бе нужда. И все пак, исках тя сама да свали дрехата си, затова я целунах отново и зачаках.

Фран издаде нетърпелив звук срещу устните ми и се дръпна назад, измъквайки ризата си... моята риза... през главата си и пускайки я на пода. Обикновено бих протестираше срещу едно подобно грубо отношение към някоя от дрехите ми, но моята половинка бе гола в ръцете ми, и облеклото бе последното проклето нещо, за което можех да мисля в момента.

Цялата ѝ гладка кожа бе разголена пред мен и не можех да устоя да не я докосна. Плъзнах длан по бедрото ѝ, без да откъсвам поглед от лицето ѝ.

— Е — каза тя останала без дъх. — Има ли нужда да ти казвам какво следва, след като съм първата жена, която докосваш?

Ухилих се на наперената увереност в гласа ѝ.

— Малка моя, докосвал съм и преди други жени, но никога кожа срещу кожа. Никога по този начин. — Продължих да плъзгам ръката си нагоре, следвайки горещата ѝ кожа. — Това е много, много по-хубаво.

— Не искам да слушам за другите жени, с които си бил.

— Добре, защото дори не мога да се насиля да мисля за тях. Преди теб не съществува никоя друга. Мога да мисля само и единствено за моята Фран. — Единствената ми мисъл бе да я докосна. Да я вкуся. Да я накарам да свърши.

— И на мен ми харесва точно така — заяви тя игриво и обви ръце около тила ми. Навеждайки се, тя целуна челюстта ми, внимавайки да не докосне рогата ми. — Мога ли и аз да те вкуся навсякъде, където поискам?

Простенах.

— Богове, да.

Тя захапа лекичко кожата ми, карайки члена ми да подскочи, а аз насочих пръсти към женствеността ѝ. Онова, което мислех само за сянка се оказа, че е забележителна туфа от косъмчета между бедрата ѝ.

— Уау, какво е това? — промърморих аз. — Изненада? Обичам изненадите.

Обичах задъхания звук, който издаде щом я докоснах там.

— Ти... нямаш ли косми там долу?

— Не, нямам. Макар че съм малко наранен от това, че не си надникнала, за да го знаеш — заявих аз, смеейки се тихо. — А аз се разхождах тук, напълно гол с надеждата, че ще успея да привлека вниманието ти.

— Предполагаше се, че сме само приятели — каза Фран. — Правех всичко по силите си да ти бъда добър приятел. А това значи да не поглеждам.

— Предпочитам да сме така, както в момента.

— Аз също. — Погледът ѝ се стрелна към устата ми и това бе достатъчно да ме накара да изстена. Дръпнах я към мен и плених

устните ѝ, изучавайки устата ѝ в същото време, в което напредвах напред, за да разбера дали женствеността на моята половинка е като на всички останали жени, или е очарователно уникална, като моята Фран.

Пръстите ми се плъзнаха между гънките ѝ и там тя бе мека, влажна и изпепеляващо гореща. Никога преди не бях се чувствал по този начин. Никога не бях докосвал някоя жена, кожа срещу кожа, и усещането бе колкото еротично, толкова и пристрастяващо. Кожата ми се търкаше в нейната и можех да усетя леките тръпки, разтърсващи тялото ѝ. Галех гънките ѝ и я целувах, а нуждата ми да я почувствам по-силно нарастваше с всеки изминал миг. Никога преди не съм бил толкова възбуден, докато съм докосвал някоя жена.

Но това бе Фран. Разбира се, че ще е по-добра от всички останали. Тя бе жената, която съм чакал през целия си живот.

Докато я докосвах, пръстът ми откри малко топче плът в горната част на цепката ѝ, а Фран потрепери в ръцете ми, издавайки изненадан звук на удоволствие. Стисвайки китката ми, тя простена и притвори очи.

Какво беше това?

Застинах, тъй като изглеждаше, че човешката анатомия крие някои малки изненади.

— Нараних ли те?

— Не. — Тя си пое дълбоко и накъсано дъх. Беше стиснала силно ръката ми, но забелязах, че не се опитва да я махне от себе си — Вашите... сини жени нямат ли клитор?

— Така ли се казва малката пъпка? — Отново плъзнах пръсти по влажните ѝ гънки, търсейки пъпката. И да, точно като потърках „клитора“ ѝ, цялото ѝ тяло потрепери срещу моето.

— Много... Чувствителен... — каза ми тя, мъчейки се да поеме дъх. Другата ѝ ръка стискаше здраво тила ми и можех да усетя как мускулите ѝ се напрягат.

Забележително.

— Е, ами, да спра ли?

— Неееее.

Засмях се заради възмущението в гласа ѝ.

— Моята малка, сладка човешка жена. Обещавам ти, че няма да спра да те докосвам. Само ми кажи ако усещанията са прекалено силни и не можеш да ги понесеш.

Моята „сладка“ малка човешка жена стисна единия ми рог, хващайки го здраво.

— Само да си посмял да спреш и повече никога няма да ти проговоря.

— Е, сега, не мога да допусна това да се случи, нали? — много леко прокарах пръсти по точицата на удоволствие и бях очарован, докато я гледах как затваря очи и стене срещу мен. Изглежда бях намерил магически малък бутон, който караше моята Фран да пламва.

О, от сега можех да кажа, че това ще бъде наистина забавно.

Милвах я отново и отново, гледайки реакциите ѝ и изучавайки тялото ѝ. Харесваше ѝ най-много, когато бях нежен и я докосвах леко, а когато подходех малко по-грубо, тя изглежда не реагираше. Да милвам малката пъпчица изглежда извличаше най-силна реакция от нея, тя буквално излизаше от кожата си и се катереше по мен, докато я галех.

Не спрях дори когато тя се изви стенойки името ми, нито когато ръцете ѝ стиснаха китката ми с изненадваща сила. Все пак, тя не се опитваше да ме избути от себе си. Просто бе отчаяна да се вкопчи в нещо и много добре знаех причината за това.

Няколко секунди по-късно тя проплака изненадано и почувствах как цялото ѝ тяло се разтресе. Фран извика името ми, стисвайки здраво ръката ми с бедра, треперейки, докато я усещах как достигна до върха.

Някак замаяно си помислих, че ако вече не бях влюбен в нея, точно в този момент, щях да я обикна с цялото си сърце. Обичах начина, по който притискаше ръката ми към себе си, все едно ѝ е прекалено много и все пак не е готова да ме пусне. Затова продължих да галя клитора ѝ, защото бях садистично копеле и исках да видя дали ще успея да я накарам да свърши отново. Никога не бях виждал някоя жена да откликва по този начин и да бъде така изгубена в усещанията.

И тя бе изцяло моя.

Потърквах малкия клитор, докато тя отново не се вкопчи в ръката ми. Този път обаче се отдръпна, задъхана, и аз махнах ръката си. Бях удивен колко е мокра... изцяло от соковете на тялото ѝ... и не устоях на нуждата да я вкуся. Поднесох пръсти към устата си, вкусвайки я. Имаше вкус на мускус и имах нужда от още.

— Кивиан — възкликна тя, гледайки ме как облизвам сладостта ѝ от кожата си. — Напълно си решен да нарушиш всички онези

хигиенни закони, нали?

— Така или иначе никога не съм бил много добър в това да следвам законите — казах й ухилено. — Легни, за да мога да те вкуся отново, малка моя.

— Не — заяви тя, гледайки ме. Фран срещна погледа ми с потъмнели очи, които сякаш ме изпиваха. — Искам първо аз да те вкуся.

Ах, как един мъж може да откаже подобна молба?

— Целият съм твой, малката ми.

Тя се ухили и слезе от скута ми, заставайки на колене пред мен. Тя задърпа дрехите ми и скоро се намръщи, тъй като не можеше да ги сваля без значение колко връзки отвързваше.

— Ъм. Може би ще искаш да ми помогнеш да се отървем от тези дрехи.

Закисах се, изправяйки се на крака.

— Както желае жена ми. — Замислих се за миг, дали да не го направя бавно, измъчвайки я, но не бях глупак... исках горещата й, прекрасна уста върху себе си, за да ме вкусва точно както бе обещала. Затова свалих бързо ризата и панталона си, ритайки ги настрана, за да стана пред нея в цялата си голота.

Очите й се разшириха щом видя члена ми и за миг почувствах леко съмнение.

— Вашите мъже... те имат пениси, нали?

— Не като този — промърмори тя, неспособна да откъсне погледа си от слабините ми.

Погледнах надолу към оборудването си, но на мен ми изглеждаше нормално.

— Кое по-точно? Не съм рунтав като теб — заявих и хванах с ръка члена си, за да демонстрирам.

— О, Боже, никога повече не ми казвай, че съм „рунтава“ — каза ми тя и предпазливо протегна ръка, давайки ми знак да се приближа към нея. — Кивиан, обичам те, но членът ти някак си ме плаши.

— Нима? Защо? — Пристъпих напред, за да прави с мен каквото си поиска, макар да се тревожех с всеки следващ миг. Искях Фран да бъде развълнувана от това, че ме докосва, а не разтревожена.

Ръцете й се плъзнаха около задните ми части, милвайки кожата ми, и на мига забравих за тревогата й, чувствах единствено

докосването на ръката ѝ по мускулите ми, карайки вълна от удоволствие да премине през тялото ми. Простенах, затваряйки очи.

— Толкова си... голям — промърмори тя.

— Благодаря за комплимента — заявих аз. — И да, разбира се, че съм голям. Много по-висок съм от теб, но предполагам, че все пак ще си паснем.

— Не това ме тревожи. — Тя се наведе напред и ръцете ѝ се насочиха към мен, сякаш ще ме докосне... но не го направи. — Какво е това нещо тук? — пръстите ѝ леко докоснаха шипа ми.

Едва не припаднах от нежното докосване. Определено не бях подготвен за удоволствието, което донесе докосването ѝ там.

— Шипът ми? Вашите мъже нямат ли такъв?

— За какво служи?

— Ами, за нищо. Просто си стои там. Като опашката ми. Може би преди е имал някаква роля, но сега просто си стои и плаши човешките жени, като ги спира да сложат устата си върху мъжете мессакаш.

— О, въобще не съм изплашена. — Фран ме погледна предизвикателно. — Просто исках да се уверя, че там не се крие нещо остро.

— Нищо остро — казах ѝ аз. — Няма нищо скрито. Кълна се. — Дъхът ѝ милваше члена и корема ми и ми бе трудно да се концентрирам. *По-близо*, исках да ѝ кажа. *Приблужи се по-близо*. Но тя сама трябваше да го направи, когато е готова.

— Само голям дебел син член, покрит с куп издатини, така ли? — сега гласът ѝ бе мек и мъркащ, каращ ме да се стегна от нетърпение. Исках да заровя ръката си в косата ѝ, когато обви пръсти около дължината ми, изследвайки я. — Е, голям дебел член и шип, разбира се.

— Шипът няма да те нарани.

— Знам, че няма да ме нараниш — каза ми тя, поглеждайки ме с игрива усмивка на устните си. — Просто е малко плашещо в първия момент. Чувствителен ли е?

— Не особено — започнах, но тя прокара пръст по долната му част и коленете ми се огънаха. — Може би... само малко.

Фран се изкиска и потупа с ръка по леглото.

— Имаш ли нужда да полегнеш, докато те докосвам?

— Не. Добре съм. — Или поне се надявах. Освен това от този ъгъл, можех да я гледам коленичила пред мен. Все едно всеки сън, който бях имал, откакто я срещнах, започна да се сбъдва и се зачудих, дали да не се ударя, за да се уверя, че не сънувам.

Но тогава тя наведе глава и езика ѝ се плъзна по главичката на члена ми, показвайки ми, че няма начин случващото се да бъде сън. Нищо, сътворено от мозъка ми, не би могло да предизвика толкова невероятно удоволствие.

— Ах, Фран...

— Кажи ми ако правя нещо, което не ти харесва — промърмори тя и целуна главичката.

— Всичко ми харесва — уверих я аз, стисвайки ръце около тялото си, за да се сдържа да не я сграбча за косата, тласкайки члена си в гърлото ѝ. — Прави с мен каквото пожелаеш.

Тя погледна нагоре към мен през дългите си мигли, давайки ми пакостлива усмивка, докато прокараваше език по пениса ми.

Простенах и задишах също толкова тежко, колкото тежко дишаше и тя. Гледах напълно заплепен, как обгръща с устни главичката ми, преди да поеме дълбоко ерекцията ми в устата ѝ, като през цялото време извършваше въртеливи движения с езика си. Членът ми чукаше прекрасната ѝ, мека уста, а усещането на голата ми кожа срещу устните ѝ бе по-невероятно отколкото някога съм си представял.

Бях напълно сигурен, че досега нарушихме хигиенните закони в поне шест соларни системи. И още по-сигурен, че хич не ми дреме. Бих дал всичко само за още няколко такива мига с устата на Фран върху себе си. Когато тя издаде тих доволен звук, докато ме смучеше, можех да го усетя да отеква през цялото ми тяло и обвих опашката си около ръката ѝ, отчаяно нуждаейки се да се вкопча, в каквото мога.

Моята жена. Моята Фран.

Толкова перфектна.

Пресегнах се надолу и погалих бузата ѝ, докато тя ближеше члена ми отново и отново. Погледът ѝ бе заключен с моя и никога не бях виждал по-красиво същество от нея. Защо мислех, че хората изглеждат странно? Очевидно съм бил напълно луд, защото обожавах гладкото малко чело на Фран и деликатната структура на лицето ѝ. Обичах петте ѝ пръста и липсата на опашка. Обичах кожата ѝ, която бе

със странния цвят на един плод, който бях виждал на пазара. Обичах всичко в нея, но най-много обичах това, че е моя.

Една от ръцете ѝ докосна шипа ми, милвайки го, изпращайки електрически импулс от удоволствие през тялото ми. Застинах, на крачка от това да изгубя контрол и се отдръпнах от нея.

— Не, сладка моя — казах дрезгаво, тъй като всяка моя клетка настояваше да се тласна в топлината на устата ѝ отново и отново, докато не се излея в нея. Но не и този път. Не първия ни път заедно. Искях да се зароя в нея и да гледам надолу към прелестното ѝ лице, докато я правя своя. — Искам да свърша в тялото ти, когато се освободя. И съм прекалено близо до това да го направя много скоро.

Фран кимна, погледът ѝ бе потъмнял от нужда и когато я настаних на леглото обви ръце около тила ми, дръпвайки ме за още една целувка. И тя бе пристрастена като мен. Да бъде гол с нея, ми предлагаше огромен брой от удоволствия... горещината на кожата ѝ срещу моята, докато гърдите ѝ се притискаха към мен. Завъртях езика си срещу нейния в лека флиртуваща ласка, а ръцете ми се плъзгаха нагоре-надолу по дупето ѝ, стискайки го леко. Толкова мека. Толкова адски мека.

Тя ме съсипа. Нищо никога няма да има по-добър вкус от нейния, няма да бъде по-меко, по-малко или по-сладко от моята Фран.

Стиснах бедрата ѝ, дърпайки я към мен, докато използвах опашката си, за да махна кичурче коса, паднало пред очите ѝ.

— Готова ли си за своята половинка, малка моя?

Тя прехапа устната си и кимна.

— Обичам те, Кивиан.

Тихо изречените ѝ думи ме изпълниха с яростно удоволствие.

— И аз те обичам, моя Фран. Толкова съжалявам, че не ти казах по-рано какво изпитвам към теб, защото тогава щяхме да прекараме последните три седмици, правейки любов, вместо играейки на пръчки. — Наведох се и захапах леко тъмното връхче на едната ѝ гърда. Толкова прелестни, заоблени малки възвишения.

Фран се засмя, прокарайки ръце по моите, преди да стисне бицепсите ми.

— Мисли за това като любовна игра. Освен това, имаме целия живот пред себе си, за да правим любов.

— Ммм. — Прокарах език по зърното, наслаждавайки се на начина, по който тя потрепери. — Ще трябва да счупя нещо, за да може да останем тук още няколко седмици и да имам оправдание да те държа постоянно в леглото си.

— Мисля, че това е една много добра идея — каза ми тя, останала без дъх и гърчеща се под мен.

Надигнах се, за да я целуна отново, и тя обви крак около хълбока ми, разтваряйки бедрата си за мен. Обвих опашката си около единия ѝ глезен, задържайки я на място за миг, преди да разтворя краката ѝ по-широко, за да се настаня между тях. Тя простена нетърпеливо и притисна ръце към гърдите ми, все едно не бе сигурна къде трябва да ги държи. Взех едната ѝ ръка, притискайки я към леглото. Другата си ръка използвах, за да насоча члена си към сърцевината ѝ.

Можех да *почувствам* колко бе влажна. Беше невероятно. Тя бе невероятна.

— Кивиан — издиша тя, докато се тласках внимателно в нея, а очите ни бяха заключени едни в други.

— Аз съм съсипан — прошепнах ѝ. — Ти ме съсипа.

Нищо друго на света не можеше да бъде толкова невероятно. Толкова интензивно. Толкова... дълбоко и свързващо. Все едно бяхме едно и също същество, и докато прониквах бавно в нея, можех да видя... да почувствам... всичко за нея. Бях очарован от начина, по който бе разтворила леко устни. От начина, по който клепачите ѝ потрепваха, всеки път, в който се тласнех навътре в нея. Начинът, по който зърната на гърдите ѝ се търкаха в моите, когато се навеждах.

Направих няколко плитки тласъка, разтягайки тялото ѝ. Искях да действам бавно, да се уверя, че тялото ѝ ще успее да ме приеме. Вагината ѝ ме стискаше здраво и това само усилваше усещанията.

В мига, в който потънах изцяло в нея, тя възкликна шокирано, забивайки петите си в хълбоците ми, а очите ѝ се разшириха.

— Какво? — попитах, застивайки неподвижно. — Какво има? — да не би да я нараних? Самата мисъл бе ужасяваща.

— Шипът — възкликна тя.

Шипът?

Посегнах между телата ни, и да, шипът ми се опираше в малката пъпка, в клитора ѝ, всеки път щом се тласнех напред в нея.

— Боли ли?

— Господи, не — каза ми Фран. — Усещането е невероятно. Засмях се изпълнен с чисто щастие.

— Току-що остарях с поне три години, малка моя.

— И какво, значи сега си на деветстотин? — Засмях се, а тя простена. — Когато се смееш, усещам вибрациите през цялото си тяло.

— Тогава ще гледам да те карам да се смееш по-често — казах ѝ и наистина го мислех. Задвижих се отново бавно и когато проникнах изцяло в нея, бях болезнено наясно с това как шипът ми се притискаше към клитора ѝ и лекото трепване на тялото ѝ, сигнализиращо, че се наслаждава на случващото се помежду ни.

Е, това, и виковете ѝ, които караха ушите ми да кънтят, в едно с факта, че бе сграбчила отново единия ми рог.

Уверен, започнах да се тласкам в нея, отначало бавно и внимателно увеличавах ритъма, но не прекалено, защото имах намерение да правя любов с моята човешка жена много дълго време.

Не ми се получи. Всеки път щом се тласнех в нея, тя се задъхваше и стягаше, и можех да усетя леките искри на удоволствието да припламват във влагалището ѝ. Тя се стягаше около члена ми всеки път и нямаше как да устоя дълго на влажната ѝ горещина. Просто не можех да налучкам бавния ритъм, затова се постарях всеки тласък да бъде по-удовлетворяващ от предишния, без да откъсвам нито за миг поглед от нея, следейки реакциите ѝ. Можех да почувствам напрежението трупащо се в нея... тихите ѝ стонове ескалираха, докато станаха оглушителни, ноктите ѝ се впиваха в раменете ми.

— Кив! — възкликна тя. — Кив! Кив!

— Моя сладка Фран — казах ѝ, отмятайки кичурче коса от челото ѝ. Тя бе така прелестна в удоволствието си, че не можех да откъсна поглед от нея. — Цялата си моя.

— Твоя — обеща тя, докато аз се тласках дълбоко. Издавайки още един задавен звук, тя изви бедра и със следващия ми тласък отново достигна до върха, трепереща и извиваща се под тялото ми.

Сега вече и аз можех да свърша. Усилих ритъма, тласках се бързо и силно, отчаяно исках да я последвам в удоволствието. Тя замърмори порочни обещания в ухото ми, а гърдите ѝ подскачаха при всеки тласък, което бе напълно достатъчно да ме накара да изгубя контрол. Простенах името ѝ между стиснатите си зъби и се излях дълбоко в нея, маркирайки я по всеки възможен начин.

Фран бе моя. Изцяло моя.

Сринах се срещу нея и побързах да се претърколя настрани, за да не я смажа с тежестта си, като я издърпах да легне върху мен. И двамата бяхме потни и лепкави от правенето на любов, но ми харесваше. Определено усещах това като нещо леко упадъчно, но защо да се тревожа? Нищо в живота ни нямаше да бъде законно. Нямаше смисъл да започвам от сега.

Докато се мъчех да успокоя дишането си, галех лицето на Фран.

— Как си, сладка моя?

Тя ми се усмихна сънено.

— Повече от добре. — Тя се понамести върху мен, леко бърчейки носле. — Шипът ти все още ме притиска на най-правилните места.

— Значи започваш да мислиш за втори рунд? Дай няколко минути на своя пират, става ли?

Фран се изкиска, лягайки по-удобно на гърдите ми, ръцете ѝ ме прегръщаха, а бузата ѝ лежеше върху сърцето ми.

— Добре, може да получиш миг. Но само един.

— Много щедро от твоя страна, любов моя.

Тя се усмихна, поглеждайки ме любопитно.

— Значи наистина щеше да ме върнеш на Земята? Въпреки че е толкова опасно? — Когато кимнах, тя продължи. — Ами останалите момичета? Другите роби, които смяташе да спасиш?

Знаех какво си мислеше. Не искаше да жертва тяхното щастие за сметка на нашето собствено.

— Хич не си прави илюзии, сладка моя. Вече няма измъкване, оставах с мен. Колкото до останалите жени, предполагам, можем все още да ги спасим. Да им позволим да решат собствената си съдба. Можем да им дадем шанс да бъдат тук с нас, да ги оставим на някоя станция, която не е много опасно за хората... или да ги върнем обратно на Земята.

— Ами останалите, какво мислят за това? — Тя изглеждаше разтревожена. — На Аливос няма да му хареса.

— Аливос се муси срещу всичко, но освен това е първият, който ще тръгне на опасно пътуване. Той е добър мъж. Ще се съгласи на каквото и да решим. — Погалих ръката ѝ. — И кой знае, може да му

намерим човешка приятелка. Или може би брат ми ще има нужда от помощ във фермата си.

Усмивката, която ми даде, казваше всичко.

— Звучи като чудесен план.

Наистина бе така.

— Така или иначе мислех да посетим брат ми.

ЕПИЛОГ

ФРАН

Няколко месеца по-късно

Клоуи не беше такава, каквато си я представях. Когато Кивиан ми каза, че брат му е женен за човешка жена и живее като фермер на отдалечена земеделска планета, си представях висока силна блондинка, която може да пребори коза и да се справи с някой грамаден (и заплашителен) мъж мессакаш. Момичето пред мен обаче бе дребно, тъмнокосо и едва ли бе по-възрастно от мен самата.

Освен това бе супер развълнувана да се срещне с мен.

— Кивиан не ми каза, че се е оженил! — Тя ме стисна в силна прегръдка — Толкова съм развълнувана да се запозная с теб! Цяла вечност не съм виждала човешко лице!

— И аз се вълнувам, че те виждам — казах ѝ и наистина го мислех. Не защото беше човек... бяхме заети да освобождаваме роби и вече бях видяла няколко човешки жени... но защото бе моя сестра по брак и защото бе бременна с бебе, което бе наполовина човек, наполовина мессакаш.

Това беше нещо, за което с Кивиан говорехме напоследък. Още не бяхме готови да увеличим семейството си, най-вече защото на борда на *Глупакът* нямаше достатъчно място, но обмисляхме възможността и исках да чуя мнението на Клоуи.

— Нося ти пратка. Надявам се да ти хареса.

Очите ѝ се разшириха и тя направи крачка назад, слагайки ръка на устата си.

— Храна от Земята?

Направих гримаса.

— Не точно. Но опитах от всичко, отделяйки точните неща, които могат да минат за сладко или солено. Да знаеш, ако зависеше от Кивиан, той просто щеше да метне купчина блокчета за закуска в сандъка и да реши, че е готов.

Клоуи се изкиска и плесна с ръце.

— Колко мило от твоя страна. Благодаря ти!

— На кораба е. Ще отида да го донеса. — Усмихнах ѝ се, опитвайки да не зяпам мъничката къща. Приличаше на човешка юрта, като се започне от грубите тъкани гоблени по стените до почти примитивната кухня. Беше чисто и подредено, но определено по-различно от това, с което бях свикнала на кораба.

— Ще дойда с теб — заяви развълнувано Клоуи и хвана ръката ми.

Нямаше как да не се засмя на ентусиазма ѝ.

— Знаеш ли, Кивиан те описа като срамежлива и тиха.

Тя се изкикоти отново.

— Така ли? Може би трябва да остане малко по-дълго, за да ме опознае. Не съм сигурна, че Джутари ще се съгласи с това негово описание.

Което бе забавно, защото в мига, в който излязохме от къщата, видяхме двамата братя да стоят до едно от полетата. Джутари размахваше ръка към посевите, които се полюшваха леко от бриза на Рисда 3, докато Кивиан стоеше с ръце на кръста си, гледайки внимателно брат си. Имаха идентични стойки, но само единият бе облечен в най-скъпите и най-добре скроените дрехи в галактиката. Моят Кивиан имаше слабост към хубавите дрехи, макар да се преструваше, че е само за заблуда. Обаче го познавах прекалено добре и не му се подигравах за това.

Мислех, че е някак сладко.

Беше интересно да гледаш така двамата братя, един до друг. Кожата им беше един и същ нюанс на синьото, телата им имаха еднаква структура, но Джутари бе по-тежък и по-мускулест, а косата му бе по-дълга. Имаше повече татуировки от моя Кивиан и изглеждаше по-брутален и див. Всъщност бе леко плашещ, докато моят пират бе флиртуващ и с него се общуваше лесно.

— Ще останете ли дълго? — попита Клоуи, прекъсвайки мислите ми.

— Мисля, че поне седмица — казах ѝ. — Кив иска да помогне на Джутари с някакви провизии, а останалата част от екипажа ще си почине на най-близката станция. Ще сме с вас само няколко дни, преди да направим още един набег.

— Набег? — попита тя, докато се качвахме на *Глупака*.

— Най-добре не питай — казах й аз. — Може да ти донесе неприятност по-късно.

Очите й се разшириха.

— Пиратствате ли? Кивиан не обърна ли нова страница, след като се оженихте?

— Не. Не съм искала това от него. Поисках пистолет и начин, по който да им помагам, без да оставам сама на кораба.

Клоуи изглеждаше шокирана.

— Ти помагаш?

Кимнах и я поведох към товарния док, вкарвайки кода си в охранителната система, за да влезем в склада, където държах пратката. Наложих се да я заключа, защото вечно гладният Тарекх щеше да ги омете, преди да стигнем до тук.

— Харесва ми. Освен това е някак яко да знаеш, че никой дори не би заподозрял, че една човешка жена може да бъде въоръжена и опасна.

Благодарение на мен няколко от задачите даже бяха минали по-леко. Маскирана като „домашен любимец“, можех да се накича с няколко вида оръжия. Бях помагала неведнъж и вече пиратството ме вълнуваше толкова, колко и Кивиан. Сексът, когато се носиш на вълната от адреналин след успешен обир, беше *невероятен*.

— Уау. Ами, аз просто... надявах се, че ще останете тук за известно време. Когато чух, че Кивиан се е оженил, помислих, че ще искаш да се установите тук на Рисда 3. Да си направите ферма в съседство — Тя ме погледна обнадеедена.

Пристъпих напред взимайки кутия от трентии бисквити от един от рафтовете ми. Знаех си, че ще попита това. Кивиан ме попита същото, преди да пристигнем тук. Дали искам да се откажа от живота, който имаме, за един по-безопасен? Да се установим на едно място, като брат му? Да имаме спокоен и мирен живот, да отглеждаме посеви и каквито животни се гледат на тази планета?

Но аз обичах своя пират. Обичах глупавите му, флиртуващи усмивки. Обичах това колко лесен бе характерът му. Обичах начина, по който ограбваше някой само миг след като му е стиснал ръката. Той бе порочен и забавен, и имаше тайна страна, която обичаше богатите материи и орнаментираните дрехи, и все пак успяваше да изглежда

мъжествен и секси. Обичах това, че не му дреме какво мислят останалите... интересувахе се само какво мисля аз.

Не бих променила нищо в него.

— Омъжих се за пират — казах ѝ със симпатия. — Не мисля, че това е животът, който би искал да води.

Нито бе животът, който исках да водя аз. Мястото ми беше при Кивиан, до него, да му бъде партньор в абсолютно всичко. Щяхме да останем за кратко при Джутари и Клоуи, преди да се върнем обратно към живота си, в който нарушаваме законите и поемаме рискове. Ограбвахме някои, вземахме парите им, от други крадахме стоката и я продавахме на някой друг, след което се прибирахме в стаите си, играехме на пръчки, докато стояхме голи и правехме любов по цяла нощ.

Не бих променила нищо от това. Защото сега аз също бях пират. Бях много повече от „домашния любимец“ на Кивиан. Бях негова съпруга и негова любовница. Бях негов партньор.

И бях повече от щастлива да бъде именно това.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Момичета...

Последното нещо, от което имам нужда, е да започвам нова поредица. Имам Огнените Дракони. Имам Ледената планета на варварите. Сега започвам Леден дом. Имам работа за вършене в Ню Йорк (която не е нищо като това, но все пак е графикът ми).

Но понякога мозъкът ми иска това, което иска, и този път бе поискал да напиша историята на Кивиан. И докато пишех историята на Кивиан, разбира се, дадох му екипаж и...

Горе главата.

Знаете на къде се е насочил сега, нали? Нали!

Нова поредица. ПРОКЛЕТ МОЗЪК.

Още не знам как ще я нарека. Не знам за кого ще е следващата книга, но вероятно ще е или Аливос, или Тарекх, и ще има още една новела, като тази (да, макар че това почти излезе като цяла книга) и ще я пусна, когато успея да я пхна измежду по-големите книги.

Тъй че, ето ви. Не сте питали, ама все пак ви отговорих.

Междувременно, не бях сигурна дали ще ми достави удоволствие да пиша за пирати. Имам предвид... аррр. И все пак, Кивиан се появи в ума ми със скъпарските си дрехи и чаровната си усмивка и бях просто... добре, това е мой тип пират. Фран, естествено, не му се даде лесно... мой тип героиня... затова ми бе много забавно да напиша историята им. Надявам се и вие да ѝ сте се насладили.

Няколко човека ме бяха попитали дали ще разкажа какво пише на тила на героинята от корицата. Замислих се дали да не го направя, но някак не „пасваше“ в историята. Използвам много готови снимки за кориците си и за мен е по-важно да получите правилното усещане, отколкото детайлите да бъдат точни на 100%. Ето защо героинята има колан около шията си на корицата... защото е адски секси. И защо той не е толкова грамаден на снимката, колко би трябвало. Повечето модели не са грамадни, а никой футболист няма да стои достатъчно мирно, че да се направи хубава снимка. Затова се надявам все пак да се

насладите на корицата! Нека си представяме, че на тила ѝ пише... нещо порочно, което си е татуирала по време на пианска нощ, докато е била в колежа и сега иска да забрави за това. Да, това звучи добре.

Следващото е — ЛЕДЕН ДОМ. Кълна се, че идва. Имах разговор с Кати Уайлд (художника на кориците ми) за това какво искам за новата корица. Може би я изплаших мъничко. Но няма проблем. Разчитам, че ще успее да сътвори очакванията ми и вярвам в уменията ѝ с Фотошоп.

Няма как да приключа с тази книга без големи, грамадни, огромни БЛАГОДАРНОСТИ към моя редактор Акуалия Едитинк. Ти си чудо и винаги си до мен. Спасявал си ме много пъти и тази книга е по-добра, благодарение на теб. Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти. Сега гледай никога да не оставяш.

Обичам ви всички!

Руби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.